

שלום הזה

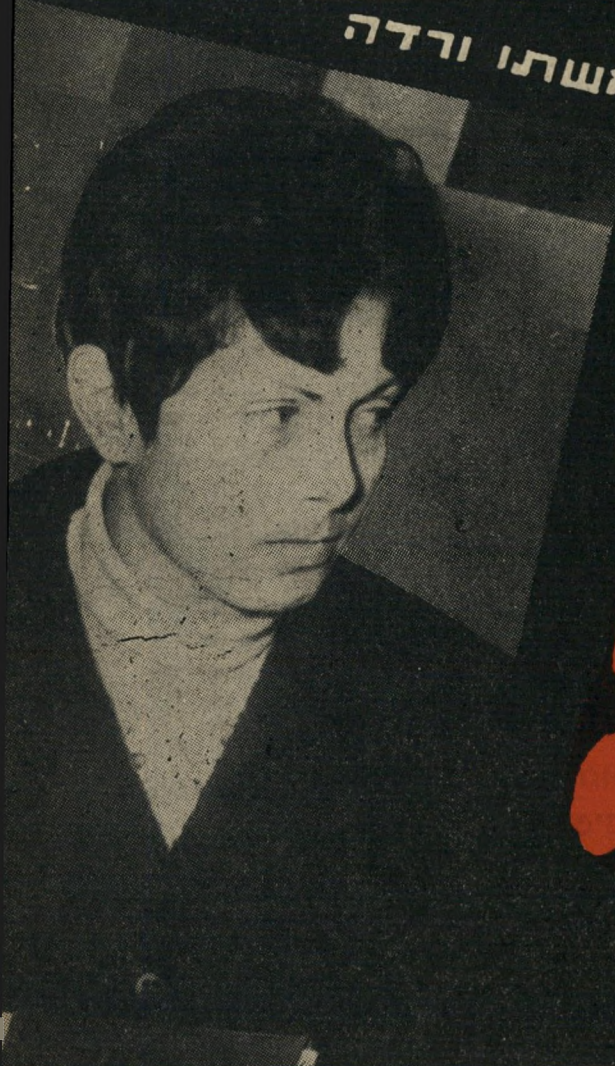

מתי שרון

הדיפלומט

הישרדות

אשתו ורדה

בלונדון
נדעם!

ג'וש'י השלום עם חוסיין: האם זה רציני?

שרהביטחון. שמעון אבדן, מפקד החטיבה, עזב את הצבא, פשט את מידו כדי לחזור אל קיבוצו עין-השופט. אלברט, מפקד מחלקה של גיי-סימ, פיקד על חטיבת-השריון שהבקיעה את המערך הסורי במלחמת-ששת-הימים. אחדים נעשו אנשי-עסקים מצליחים. אחד רים נפטרו. אחד לא יכול היה לבוא לכנס, כי אינו יכול להיעדר מעבודתו בקו הנפט החדש, מאילת לאשדוד. כולנו גידלנו משי-פחות ורבים מאיתנו כרסים. שתי התמונות בעמוד זה אימרות כל אשר יש לומר על עשרים השנים שחלפו בין צילום התמונה הראשונה, באפריל 1948 בחולדה, לבין צילום התמונה השנייה, בשבוע שעבר באשקלון: או היינו שלושתנו — מיקי, אני ופררי — מפעילי הנשק הכבד של הפלוגה: מר-גמתי שני אינצ'ים. התפנינו להנציח את ה-פונה, בין הפשיטה המוצלחת על דיר-מוחיון לבין התבוסה העגומה בלטרון. בתמונה השנייה: שוב שלושתנו — בתור

ביום השלישי האחרון אפשר היה לראות קבוצות של מטילים מסיירים ב-תריסר מקומות, במרחב שבין תל-אביב ל-אשקלון. מה שפעם נקרא „הדרום“ היו אלה לוחמי חטיבת-גבעתי, שחזרו עם נשותיהם וילדיהם אל שדות-הקרב של תשיח. כמו יוצאי יתר החטיבות האגדיות של מלחמת-העצמאות, שהתכנסו בשבועות האחרונים, באו גם הם לציון חלוף עשרים שנה מאז הימים ההם. בימים ההם, היה הקו הדק של לוחמי-גבעתי המחסום היחידי בין הצבא המצרי לבין תל-אביב. החולף כיום בכבישי המר-חב הזה לא ישים אפילו לב למצבות האל-מוניות, המעידות באיזה מחיר החזיק מע-מד המחסום הזה. מיגדל הבטון העגול והקטן, מימין לכ-ביש המוביל לאשדוד. זהו הפילבוקס של-מרגלותיו חוסלה כימקט לגמרי פלוגת-הפ-אר הראשונה של החטיבה. שלושת מיגדלי-המים המשונים, על גיב-עה אבודה בין פרדסים ומטעים. זוהי גיב-עה 69, בה נשברה פלוגה ירוקה, שלא-

חולדה, 1948

אשקלון, 1968

ספת חלק מהצאצאים והנשים. מיקי עתה שותף בבית-המסחר הידוע לסנדלים נמרוד. פרדי — שאפשר עדיין להבחין בצלעותו הקלה, תוצאה של פצע קרבי — הוא בעל עסק פרטי בתל-אביב. אורי ואני הגשמו את חלומנו של או. אנו מוציאים את העיתון שרצינו. אבל רק מחצית החלום התגשמה. אנחנו עוד נאב-קים על הגשמת החצי השני: המאבק ל-השכנת השלום. זהו מאבק אקטואלי כיום בדיוק כמו לפני 20 שנה.

אשכנזי

אריק איינשטיין

בתקליט חדש

שירים חדשים ולהיטים פופולריים:
„הגר“,
„אני מרגיש כמו מלך“
ואחרים

בתקליט ארז-נגן
של „הד-ארצי“

לי-לך

לטיפוח היופי

חפפי את שערותיך ב-שמפו „לי-לך“ והוסיפי לו גמישות וברק טבעי. שמפו „לי-לך“ מחזק את שרשי השיער ומונע גרווי עור. לבחירתך לשיער שמן ו-לשיער יבש. ולעור הידיים נסי את קרם „לי-לך“ המעודן, החודר במהירות לעור ומעניק לך ידיים רכות ועדינות.

לי-לך
מושג חדש
בטיפוח היופי

בחיפה

שמירת ילדים

לפרטים

BABYSITING

שמירת ילדים

חץ

רח' יואל 7/א חיפה, טלפון 67741
בקרוב בתל-אביב.

ביטוח בריאות אידיאלי כיצד?

מאת י. גבתון

„קופת חולים עממית“, סניף חדרה

המעבדות וכו' עומדים לרשותך ללא תשלום. הבחירה בין המכונים השונים היא בידך.

★ ★ ★

האופי הציבורי של „קופת חולים עממית“

„קופת חולים עממית“ היא בעלת צביון ציבורי מובהק ומתנהלת על ידי נציגי הציבור, הרופאים והעובדים. המוסד מוכר על ידי משרד הבריאות ונתמך על ידי ועל טיב

התעריף המשפחתי חורג מהגבולות (28—34) ל"י לחודש). כלומר ב"קופת חולים עממית" אין משלמים קנס מיוחד משום שגם האשה עובדת, ולכן במשפחה שבה גם הגבר וגם האשה עובדים, אין צורך לחשוב פעמיים. ומה בנוגע לילדיך? מספר הילדים אינו מעיד על התשלום לקופה, בין אם ילד אחד או עשרה ילדים, כולם יזכו לטיפול מעולה, והתעריף אינו משתנה בשל כך.

★ ★ ★

אם הנך נזקק לאשפוז — הבטוח הוא כפוף

כל מבוסס ב"קופת חולים עממית" זכאי לאשפוז חינם של 24 חודשים לכל מחלה. אם חלית ואושפזת 24 חודש ולאחר מכן חזרת וחלית מחלה נוספת, חלילה, כי אז תהיה זכאית לעוד 24 חודש של אשפוז חינם, כלומר כל אחד מבני המשפחה המבוססת זכאי ל-24 חודשי אשפוז חינם לכל מחלה. ואם המאושפז הוא מפרנס המשפחה, אזי הוא זכאי למענק של 25 ל"י לכל יום אשפוז החל ביום הרביעי ועד 100 ימים בשנה. ואין זה הביטוח היחיד שמשפחת חבר/ת הקופה נהנית ממנו. קיימת גם תכנית של ביטוח עממי שפירושה שאתה זכאי לקבל תשלום מיידי במקרה של מות ראש המשפחה.

המשתחרר מצה"ל מקבל הנחה מיוחדת של 50% בדמי החבר תוך ששה חודשים מתום השרות. שכירים שמקום עבודתם משלם בשבילם מס מקביל מקבלים החלמה ב"בתי הבראה לאחר האשפוז. עליך לזכור! כל התשלומים שהנך משלם ל"קופת חולים עממית" חוזרים אליך בצורת השרותים שאתה מקבל ממנה. הכספים אינם מוצאים לשום מטרה אחרת. הקופה היא על-מפלגתית לחלוטין.

★ ★ ★

שירותים נוספים

בנוסף לטיפול של רופא המשפחה הנבחר על ידך מתוך הרשימה הגדולה של רופאי „קופת חולים עממית“, בנוסף לאישפוז ול"ביטוח, הינך זכאי לשירות של רופאים מקצועיים וגם זה בלי תור. אם נראה לך הנך זקוק לשירותו של רופא מקצועי, בחר לך אחד מאלה המופיעים ברשימה של הפציינט הפרטי שלו. אם הנך זקוק ל"קופת חולים עממית" ונהג כאילו אתה טיפולי אחות (נריקות, תחבושות וכו'), גם את אלה תקבל ללא תשלום. עם סנקסן תוכל להיכנס לכל מרפאה של „קופת חולים עממית“ בארץ ולכל רופא של „קופת חולים עממית“ בכל מקום. אם הנך חבר ב"קופת חולים עממית" תוכל לקבל תרופות בכל בתי המרקחת בארץ וגם מכוני הרטגן,

בווין אמר פעם שהיהודים תמיד נדחקים לראש התור ומאז לא סלחנו לו. אבל הפגשת פעם יהודי האוהב לעמוד בתור? אני לא. יהודי ממוצע איננו אוהב לעמוד בתור וגם לא להידחק כדי להקדים אחרים בתור. הוא מעדיף (אם רק יוכל) שלא להגיע בכלל לתור. להיפטר מן העמידה בתור זוהי בוודאי גם אחת משאיפותיך שלך וזו שאיפה שתוכל אפילו להגשים אותה לפחות בשטח הטיפול הרפואי. איך? הצטרף ל"קופת חולים עממית". ב"קופת חולים עממית" אין צורך לבוא למרפאה לעמוד בתור לפני הפקיד המחלק פתקים לרופאים ואחר כך לעמוד (או לשבת) בתור לפני דלתו של הרופא. אם הנך חבר ב"קופת חולים עממית" יכול אתה לגשת לכל אחד ממאות הרופאים הקשורים עם הקופה כאילו היית פציינט פרטי שלו. ההבדל בינך ובין פציינט פרטי הוא שאינך משלם בשביל הביקור, אלא מוסר תלוש שישנו לך בתוקף היותך חבר ב"קופת חולים עממית". זה פשוט כל כך וטוב כל כך ובכל זאת זו המציאות לאמיתה.

★ ★ ★

„קופת חולים עממית“ — מוסד ותיק בארץ

ידעו שיש מוסד שכזה היכול לעזור גם לך? מוסד המסייע למשפחה כולה. מוסד שתועל תו מרובה במיוחד למשפחה שבה גם האשה עובדת.

★ ★ ★

הקופה והאשה העובדת

כאשר רק ראש משפחה עובד, הרי משהמבוססים משלמת תעריף קבוע לקופה (בגבולות 28—34 ל"י, לפי הכנסת המשפחה). ואם גם האשה עובדת? גם אז אין

„קופת חולים עממית“ איננה פנים חדשות בארץ. היא נוסדה בשנת 1931 (כלומר לפני 37 שנים) על ידי ההסתדרות הרפואית „הרסה“, ועושה כל הזמן עבודה מבורכת בישובים קטנים ובערים הגדולות. רבים לא שמעו עליה, כיוון שלא טרחה לפרסם את פעולותיה, אלא לפעול בשקט פעולה נרחבת. וכיום יש לה כבר 60 סניפים. בינינו לבין עצמנו, מדוע שאתה ואני ורבים אחרים לא

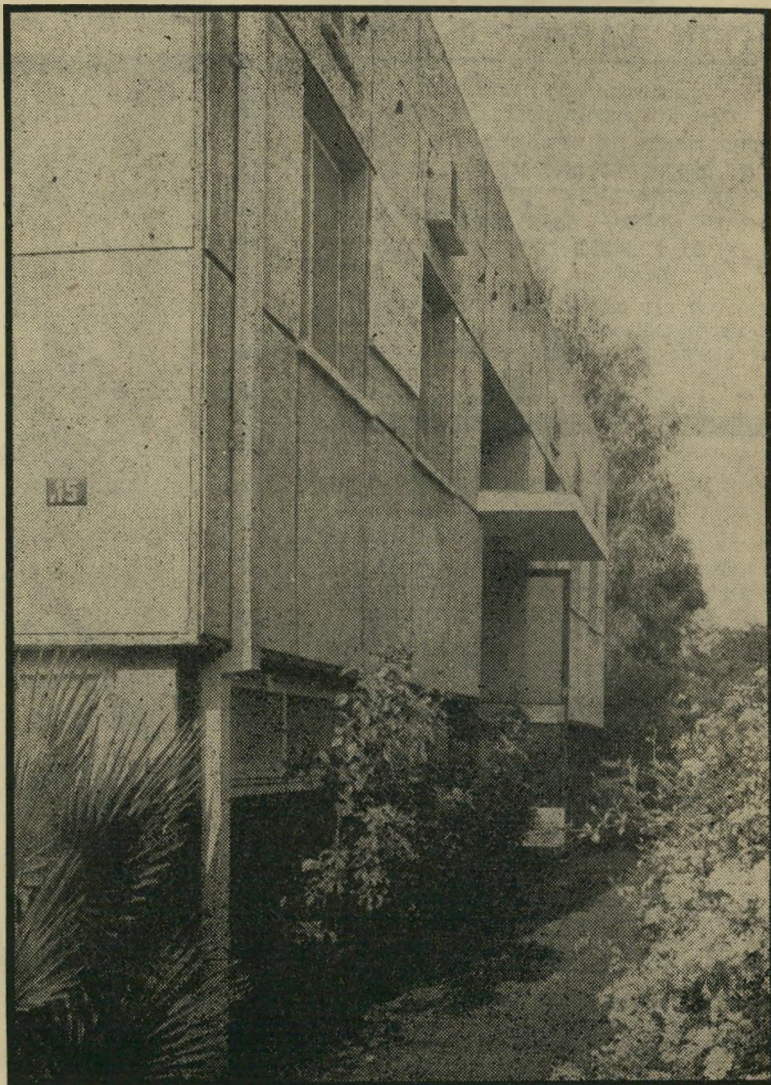

חדר האחות במרפאת נתניה

טיפול חשמלי במרפאת נתניה

השרות תעיד העובדה שארגון רופאי המדינה בחר ב"קופת חולים עממית" למתן שירות לחבריו. עתה נערך מבצע הרשמה מיוחד ב-60 סניפי „קופת חולים עממית“ ובכל סניפי „דחף“ בארץ. היכנס נא לאחד הסניפים ומוכסח לך שתקבל ברוח טובה ובאדיבות,

„קופת חולים עממית“, סניף חדרה

מנהיגי הגדה

לפגישה עם חוסיין

היכמת אלימפרי, לשעבר יושב ראש ה"פארלמנט הירדני, עומד להיפגש עם המלך חוסיין ברכת-עמון, לאחר שהמלך ישוב מכרית-נחל.

באותו זמן יגיע גם אנחאר נוסייבה לרכת-עמון (הוא נמצא כרגע בנסיכות-נפט דוביי), לאותה מטרה.

מבצר חושי

בחיפה מתפורר

אבא חושי, שליט חיפה לשעבר, יצטרף לרשימת "דפוקי ספיר" שילטונו המוחלט של המזכיר החדש במע"י גרם לירידתם של שמעון פרס ושרגא נצר, ועתה חלה ירידה קיצונית גם במידת שילטונו של חושי בחיפה.

בעידודו של ספיר הרימה האופוזיציה הפנימית במע"י בחיפה את ראשה. לאחרונה מסתגר חושי, ואף ימנע הפגנות מלשכתו בישיבת מרכז מע"י בה צפוי הרוב המוחץ להחליטה בדבר מערך עם מפ"ם. גם התבססותו של לפקוב בנמל משמיטה את הקרקע מתחת לרגלי "אבא". הדברים הגיעו לכך, ש"חושי רכז שלא יצו מחדש את מועמדו לראש שות העיר.

מתחדש

צייד

המכשפות

באוניבר-

סיטת

תל-אביב

מחוגי הארגון ה"בינלאומי של פרו" פסורים ומרצים אוניברסיטאיים נר"דע, שמתחדשים הנסיונות לסלק את ד"ר טמרין, מרצה בכיר לפסיכולוגיה, מהאוניברסיטה של תל-אביב.

אויביו של ד"ר טמרין — שהוא אחד מראשי התנועה לשלום וביטחון ונגד סיפוח שטחים — לא השלימו עם כישלונם הקודם. לפני כשנה מתחה ועדה של הסינאט ביקורת חריפה עליהם, על כי ניסו לפטרו כדי לשמור על יחסים טובים

עם משרד-החינוך, שאת רוגזו עורר טמרין עם פירסום מחקרו על צורת הוראת התנ"ך, ובפרט ספר יהושע, בבתי-הספר.

"המקראטיסטים" באוניברסיטת תל-אביב — וב"מיקרה המסויים הזה הדיקאן פייגמן וראש החוג ד"ר שובל — לא יוכלו להשתמש בתירוץ שהומצא ביחס לד"ר מיכאל לוי, כי אינו כביכול בעל רמה מדעית מספיקה, מאחר וד"ר טמרין הינו בעל עשרות פירסומים מדעיים בספרות הבינלאומית.

התירוץ לסילוקו צריך הפעם להיות "אי השתלבותו בחוג". ד"ר טמרין עצמו סירב להתייחס לפרשה המחודשת, היה מוכן רק לאשר שהארגון הבינלאומי אומנם ממי שיד לטפל במיקרה.

איך צריכים

לכתוב?

קבוצת אורחים — ביניהם איש משרד-החוק, עורכת דבר הפועלת, וחיים בלזן עורך סוכנות עתים — יפתחו בהתקפה רבתי על האקדמיה ללשון העברית.

טענתם: האקדמיה הוכיחה אוזלת-ידי, כאשר לא יכלה לקבוע את הצורך בהנהגת "כתיב עברי הדימשמעי". כלומר: כתיב עברי שאי-אפשר למנות בהגיגו הברותיו.

הקבוצה תדרוש התערבות הממשלה, ומינוי ועדה ממלכתית שתטיל לידה את המלאכה, במידה שהאקדמיה לא תהיה מסוגלת לכך. אחת ההצעות: הנהגת כתיב מלא בכל הפירסומים הרשמיים, ובכל הכתבים הציבוריים, כגון שלטים.

מתלכדים מול

"מעריב"

נוכח כוונתו המוצהרת של מעריב להוציא בירושלים עיתון בוקר בשם שחרית, בעריכת שלום רוזנפלד, חוק קבלת קרקע ממשלתית ועזרה מצד העירייה, כפי שהובטח לכל עיתון שיעבור לירושלים, יתהדק עוד

משחק באש

יותר שיתוף-הפעולה בין הארץ לבין ידעיות-אחרונות. נראה כי הצעד הצפוי הבא מצד שני העיתונים הוא הקמת דפוס משותף. כן יתהדק שיתוף-הפעולה המינהלי.

חרם על פקידי מס

לשכת-התיאום של האירגונים הכלכליים תדון בקרוב בפעולה נגד מדיניות היר הקשה עליה החליטו שיל-טונות מס ההכנסה.

נוסף על פעולה בדרכים הציבוריות המקובלות, קיימת החלטה פנימית להודיע לפקידים בכירים של מני-גנון הגבייה, שאם יפעילו ללא התחשבות את המדיניות החדשה, ימצאו את שערי המשק הפרטי ועולים בפניהם — במידה וירצו לפרוש ממנגנון המדינה.

הראשון שנפגע מהחלטה זו הוא פקיד בכיר המועסק אצל פקיד שומה גוש דן, הודיע בגישתו העויינת. כאשר ניסה האיש לעבור למשק הפרטי, נתקו בחרם כללי: שום מיפגע גדול לא הסכים להעסיקו.

הישראלים העצורים

בהוליבוד — ישוחררו

שלושת הישראלים העצורים בהוליבוד בפרשת הס"מ — משה ("חושי") גזרחי, שמואל ("מגולו") חמדי ודוד מלמד — עומדים להשתחרר. וזאת — משום שהמשרד הפדראלי אינה יכולה להציג תומכיהם, לפחות לגבי מגולו וחוש.

ואילו דוד מלמד, שנתפס בחדר עם הסם, ישוחרר כי הוכח שלא היתה לו יד בעיסוק, קה, אלא היה נוכח במקום במיקרה. ייתכן שיגיעו ארצה בקרוב.

חקירה בנסיעות

עסקנים לאולימפיאדה

צפויה פנייה למשרד מבקר המדינה, לחקור את פרשת נסיעתם של עסקנים לאולימפיאדת מקסיקו.

אחרי שהתברר בחקירה קצרה שלפחות 30 עסקנים, שאין להם מה להפיש באולימפיאדה, זכו להגיע לשם בדרך זו או אחרת עליהשכון כספי ציבור, יפתח משרד מבקר-המדינה בחקירה בנסיבות נסיעת כמה מהם.

ההנמקה: רשות הספורט, ההתאחדות לכדורגל וכמה מוסדות-ספורט אחרים נהנים ממענקים ותקציבים ממלכתיים, ובתוקף חוק מבקר המדינה חייבים להעמיד עצמם לבדיקתו כשידרוש זאת.

מי הורה לרצוח?

מעצרו של פתחי אערידי כחשוד ברצח אשתו, וקשרי רת מעשהו זה עם רצח המיליונר שריף שאנטי, החזירו את קציני המשטרה שטיפלו ונואשו מתיק שאנטי לתפקידם הקודם. בין הקצינים אין כימעט ספק לגבי הרוצח, אך הם מנהלים עתה את החקירה בכיוון אחר: מי נתן את ההוראה לרצח.

שוד היהלומים

לא ייפתר

ייתכן שאחת התעלומות הגדולות של עולם-הפשע — שרשרת מעשי-השוד של מילטשות יהלומים בתל-אביב וסביבתה — לא תבוא על פיתרונה. המשטרה כבר עצרה חשודים, ושניים מהם כבר הועמדו למשפט.

אבל נראה כי עד התביעה הראשי לא ימסור את עדותו. הסיבה: איימו לרצוח אותו. ברמז שהעניין רציני, הונחה ליד ביתו חבירת חומרי-נפץ. פרקליטות-המחוז חסרת-אונים.

ג'ימס נורת והפופא

✱ ג'ימס נורת — בשפע של דגמים: מגפים, נעלים, נעלי בית במודלים החדשים לשנת 1969.

✱ ג'ימס נורת — באיכות של חו"ל, אך במחירי נעל מקומית.

להשיג בחנויות המאושרות
למכירת מוצרי ג'ימס נורת.

✱ ג'ימס נורת — מגדולי מפעלי ההנעלה בבריטניה — מעתה גם בישראל.

✱ ג'ימס נורת — בעל המוניטין העולמי על עשרות מפעליו ברחבי העולם — מעתה גם בישראל.

James North

מכותבים

אופנסקיבה של שלום

עדים אנו בימים אלה לגישושי-שלום של ממש. מסתכנת והולכת תיקווה לתחילתה של הבנה.

עם זאת, התעוררו מיד החוגים הקיצוניים בינינו להכשיל ולמנוע כל יומת שלום.

יש עליכן לרכז את כל המאמצים לפעילות מוגברת ואינסנסבית בכיוון עידוד המגמה החיובית.

יש לתת פירסום לכל סימן מצד המחנה שכנגד, אשר אפשר לעודד.

יש להסביר, לעודד ולטפח יוזמה חיובית בכל צורה שהיא: בעיתונות, בכנסת וב-אסיפות פומביות.

עתה השעה לאופנסקיבה של שלום. כולנו — גם אנו וגם הם רוצים להישאר בחיים, וגם זכאים!

א. לבנה, רמת-גן

מחלת הפוליטיקאים

אני לא כבין את שר-הביטחון, משה דיין.

מצד אחד הוא

מונע מאנשי ארץ-

ישראל השלימה

להפגין בחברון ב-

חג-הסוכות, וכך

הוא יוצר את ה-

רושם שהוא נגד

סיפוח והתנחלות

בשטחים.

יום אחרי זה הוא

מרצה בפני סטודי-

טים בהיכל התרבות

ואומר: "ההתנחלות

תיעשה עלייך דת-

פורים שירמזו סל-

עים בשקט."

חבל שגם משה דיין גיתפס במחלה הזאת

של הפוליטיקאים בארצנו, שיום אומרים

כך ולמחרת את ההיפך הגמור.

משה נחשון, רמת-גן

פרחחי הדת

כתושבי-נהריה התפלאנו לקרוא (העולם הזה 1623) שבעירנו נמתחת שרשרת לאורך הכביש בלילות שבת.

נחרונו כאשר קראנו שהשרשרת שנמתחה ליד בית-כנסת במרכז נהריה, גרמה ל-תאונה חמורה.

השרשרת הנ"ל לא תיגרס עוד לאסונות! בתאריך ה-11.10.68 דאגנו לנסרה, ואם תימתחה שרשרת נוספת, גורלן יהיה דומה!

אך רצוי היה כי קוראים אחרים היוודעים על מיקרים נוספים של סיכון חיי אדם על-ידי פרחחי הדת, ידווחו למערכת והיא מצויה תפרסם הזהרות על מיפגעים אלו, כדי שאפשר יהיה לסלקם.

מסיבות מובנות איננו חותמים בשמונו. אלמונים, נהריה

תורתו של חייל

כנגד ההתמרמרות המפעמת בקרב ציבור החיילים והאזרחים על התעלמות בעלי-

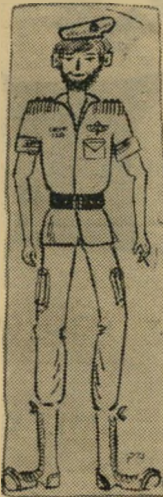
רכב מחיילים העומדים ביום בצווי הדרכים ומחכים לטרמפ, אני חייב לציין שעדיין לא עברה התיקוה.

באמצעות עיתוני כס, הרשוני להודות לנהג הטנדר שמסר פרו 103-118 אשר אסף אותי, עם עוד חמישה חיילים, ב-באר-שבע והסיענו עד תל-אביב, למ-

רות שמחוז חפצו היה ראשון לציון. ולא די בכך — בסופה של הגסיעה דאג לכדנו בבק-

בוקי תסס. מי יתן וכל נהג יראה, יקרא וילמד. סרן מיקי, צה"ל

• דיוקנו של סרן מיקי, כפי שצויר על-ידו — ראה תמונה.

מיקי

הסוד והטרמפ

אני נוסע לאורכה ולרוחבה של הארץ. בדרך כלל מכונתי מלאה חיילים. בהסיעי חיילים אלה קורה לא-פעם ש-

מבצע עליית 100 מ"סות חינום לאירופה

שלח תויותך עוד היום!

פרסום ד"ר יעקבסון

רק עד ל-31 באוקטובר

כל אשר עליך לעשות הוא:

1. הסר 3 תויות מקופסאות או צנצנות קפה נמס "עלית".
2. ציין על גב אחת התויות את שמך וכתובתך וכן שם וכתובת החנות בה קנית את הקפה. כתוב במשפט קצר (בכל שפה שהיא) — מדוע הנך מעדיף קפה נמס "עלית".
3. הכנס את 3 התויות למעטפה, ציין עליה "עם עלית — טיול לחו"ל", ושלח לפי הכתובת עלית בע"מ, ת.ד. 9117, תל-אביב.
4. הנך יכול לשלוח מספר בלתי מוגבל של מעטפות ובלבד שבכל מעטפה תהיינה 3 תויות (שבאחת מהן יצוינו הפרטים הנוכחים לעיל).

בחירה חופשית של תאריכי הטיסה במשך שנה אחת

למד הנהלת חשבונות במכון

לבית

בעזרת ספרי

לבית

- * קורס בוקר מזורזי ג'
- * קורס ערב יסודי ג'
- * קורס למתקדמים ד'
- * קורס למדופלמים

הפתיחה 23/10

תל-אביב, רחוב סמולנסקין 7, מפנת בן-יהודה 90. רמת-גן, שדרת הילד 21, עלי-קולנוע "אורדע".

דרושות

בחורות יפות

ובעלות גוף מחוטב כדוגמניות לצילומי ביקיני ללוחות שנה.

לטלפן 239285 לקביעת ראיון

החזק עבד בביתך שיענה לטלפון

אנו מספקים ציוד אלקטרוני אוטומטי שיענה על קריאות לטלפון אליך בזמן העדרך.

וכן הקלטות של שיחות טלפון אליך.

* מגבירי טלפון.

* מכשירי הקלטה מקצועיים BRENELL.

* שרות הקלטה על סרטים ותקליטים בסטודיו ובחוף.

* שרות השכרה ותיקונים של כל סוגי מכשירי ההקלטה.

* שרות ישראלי להקלטה / רדיו דוקטור, ת"א רח' שלום עליכם 18, טלפון 244118.

"אולפן גרג" (בר-קמא)

פותח ביום א', 20 באוקטובר, בירושלים, תל-אביב וחיפה קורס ערב של חדשים

קצרות

עברית ו/או אנגלית

הצלחה מובטחת! הרשמה:

ת"א: גורדון 5, טלפון 236209

חיפה: בית-ספר "במעלה".

ירושלים: "הפקיד", רח' בצלאל 18

לא יאומן פייסופר!

כסף בשערות

הגב' מריאנה גורג', כוכבת הבמה המוסיקלית בפריז במאה התשע עשרה, היה לה מינהל מיוחד להור-כוח את רב הצלחתה ועושרה: בכל לילה היתה מסלסלת את שערותיה וכורכת כל תלחל סביב שטר של 100 פרנק, שאותו היתה מטילה ב-בבוקר לאשפה. לא פלא שכאשר ירדה מגדולתה חיתה בעוני ובחור-סריכל.

אם אינך בובונית כמו זמרת אופרה מטורפת, ובכל זאת רוצה להיות מהודרת לא פחות ממנה — קני לך את גרבי "מרסי" המשלבים הידור עם איכות לאורך ימים. גם השנה תמצאי את שישית "מרסי" בארגון המהדר המלחה אותך לכל מקום. גרבי "מרסי" מיוצרים השנה בצבע החדש "רומא" והם היחידים שעל ארוותם מסומנת גם מידת האורך. להתאמה מושלמת. לבחירתך — רשת או קריסטל.

נשים מאמינות בגרבי

Merici

חליפות הדיון

כיצד מיוחסת תאם

ת"א שדר' מסריק 19 אוטובוס 62 25 19 12

חיילים מתנהגים בחוצפה ובחוסר־נימוס. לא פעם אני שומע שיחות של טרמפיסטים, על נשק ואימונים סודיים של צה"ל. רצוי שבכוח פירסומכם תקדישו לזה מעט ממירצכם, כדי שמיקרים אלה לא יחזרו. **אמנון טוקר, רמת־הדר**

שרירות רשמית

ביום שלישי ה־1.10.68 בשעה 9.30 בוקר עברה מכונית כחול ממשלתי, ש־מספרה 239-613, על פני קבוצת חיילים שעמדה בטרמפיאדה של באר־שבע לכיוון תל־אביב.

במכונית לא היו נוסעים, מלבד הנהג. הוא לא עצר ואף לא אותת בידו כאילו הוא נוסע רק למקום קרוב. **סג"מ ישראל זלר, הוד־השרון**

"נערי ספיר"

אנני יודעת אם לצחוק או לבכות למיקרא הכתבה על "נערי ספיר" (העולם הזה 1623).

השחיתות המכלה כל חלקה טובה, גורמת לי לאבד את שארית האומן בוקנו־המוש' לים.

השאלה היא — מתי יבוא הקץ לזלזול בציבור אזרחי־המדינה? איזה זכות יש לכל אותם "נערי ספיר" לעשות בכספיה־המדינה כבתוך שלהם? **מרים גל־מור, חיפה**

נגד עליזה עזיקרי

אודותי הוא הסיוול הנלבב ברגל, ש־לנישואין.

מדוע אינכם מפרסמים את הכתבות על בחורות אלו ברוח של מחיקת הרעיון.

האם אתם מצדדים בו? מה מחכה לילדה כזו שנולדה לעליזה עזיקרי (העולם הזה 1623).

למה לאמלל ילדים בשגעונות של הורים חסרי־אחריות.

מדוע אין אתם יוצאים נגד אופנה הרסנית וחסרת־מצפון וזו? מדוע אינכם מוקיעים דברים שכאלו?

רגינה טייך, תל־אביב

בעד עליזה עזיקרי

הרשו לנו להביע את הזדהותנו עם עליזה עזיקרי.

כל הכבוד לך עליזה שילדת את בתך

שבע המעריצות

למרות הלחצים הכבדים נגדך מצד החברה ובעיקר מצדיו של אריס סאן.

ולך אריס — איך לא תבוש להכות את זו שהיתה אהובתך ואם ילדתך, בזמן הרייונה?

ולכת, סאני, נאחל ברוכה הבאה.

7 מעריצות, כפר־סבא

איך להיות חברת־כנסת?

אחרי שקראתי את הכתבה שלכם על רעיית ראש־הממשלה, מרים אשכול (העולם הזה 1624), הגעתי למסקנה שגם אני יכולה להיות חברת־כנסת.

גם אני, כמו הגברת אשכול, הייתי ספ־רנית. (אומנם לא בספריית־הכנסת, אבל מה זה משנה?)

כמו למרים, יש גם לי בלוק כתיבה שבו אני רושמת כל מיני דברים חשובים.

אני גם משמיצה את רוב מכרי והם אותי. כן יש לי אמביציה־אישית לא־נורמלית.

מה שחסר לי — זה בעל שהוא גם ראש־משלה.

לכן, מרגע זה, אני מתחילה לספל ב־קאריירה האישית של בעלי — שהוא מורה במיקצועו — כדי להפכו לראש־משלה.

גניה טוב־הולין, בת־ים

אורגיה של

כיפור — או

מתיחת-משורר?

ח־חן רחל המרחלת (העולם הזה 1624) על דאגתה הנוגעת־ללב — והי מאחרת מדי לשנה זו — לגורל רפר־טואר־העסקתי החברתי בערב יומ־הכיפורים תשכ"ט. חבל רק, שהתעניינו תה החביבה נשארה מכול הבחינות תיאורטית מדי.

הפרט המהימן היחיד בקטע הארוך

אביחאי

ציור אימנות־כביכוד

הבומר האנגלי, ג'ון פילינג, המצייר נשים עירומות (העולם הזה 1623) והמכריז שהן בהמות שעירות וגסות־רוח, שוכח שהוא עצמו יצא לאוויר העולם מ־בהמה שעירה וגסות־רוח.

ועליכם אני מתפלל! לא מצאתם תמונה יותר אסתטית מאשר הציור האימנות־כביכוד שאתו כומר צייר?

אין שום הצדקה להצגה פומבית של אותו אבר שהכיסוי יפה לו!

שמחה שחור, חולון

העמק הלוהט

ח־חן עבד הכתבה שלכם, "העמק הלו־הט" (העולם הזה 1622).

אולי בזכותה ישקוט, סוף־סוף, העמק הלוהט הזה — למרות שלפי קונצרט־התותחים שהיה כאן — אין זה נראה כך.

נעמי, קיבוץ אשדוד־יעקב

האמת על ג'וקי ארקין

התפלאתי לקרוא בהעולם הזה (1622), סיפור בדוי על ידידי ג'וקי ארקין.

נכונה העובדה שג'וקי התגרש. נכון גם שאשחרל־שעבר, אילין, התה בידדות עם חנן גולדבלאט ועם דון חוליו.

אך שקר הוא שג'וקי ארקין יושב ב־ביתו, לבד, ומחכה. אני נימצא לעיתים קרובות בחברתו — ואפילו נהנה ממה שהוא משאיר לי — מהצד.

רפי נדסון, ניו־יורק

הגל החדש

בכתבתכם פלישת הגל החדש (העולם הזה 1624) כתבתם על אופנה חדשה, כ־יכול, של שיוף בעירום על גבי חסקה.

מה פיתאום? אני השתופתי על חסקה,

אודותי הוא הסיוול הנלבב ברגל, ש־אומנם ערכתי בעתותי הרבים בתאריך הנקוב — אם גם לא־דיוקא במסלול המהואר — ושמןני נהנית, אגב, ביותר. היה זה, כנראה, לחטאים אחדים, ערב צונן ונעים, ותל־אביב, בהתמזל מזלה להתרוקן מאדם, יפה במיוחד.

אשר לשני האשים, ששמותיהם, מעללי־מתיחותיהם ותמליליהם מאכלסים את הקטע הנ"ל ברחבות מיותרת — עלי להודות, במבוכה מסוימת, כי אני פחות מעורבן לגבי עיסוקיהם האמנותיים (צייר + משורר?) מאשר, למשל, טורניטכם ענפית־התמצאותיות. למרות שהתישלות הדוראישית הנ"ל מייצגת, כנראה, שני ניצבים די ותיקים בתיאטרון הדיזנגופי טעון־השיפוצים — הרי קשרי החברותיים עם מרכיביה מצומצמים־עד־מקריים. ממילא, לא הוזמנתי מעולם על־ידי איש מהם למסיבה כלשהי, אורגיאלי או אחרת, בין אם נתקיימה ובין אם לאו. יש להניח, כי ההפסד הוא כולו שלי.

החוליה העובדתית שחסרה, כנראה, לטורניטכם הוא אדם שלישי, בו אני נתקל לעיתים, בדיסקוסקים יותר מאשר בתייכנסת ואשר ניסה אומנם לזווג בתאריך הנ"ל זימון חברותי שקט ו־תרבותי, אך ניסיון ראוי־לעידוד זה ניכשל, לדבריו, על רקע התחייבויות משפחתיות — וזוהי טענה, שקשה לי דחותה (אני מקווה, שהיא נתקבלה גם על דעת משפחתו).

איך הצליחה רחל המרחלת להפוך אזרח אלמוני, שניכשל באירגון מסיבה, לשני אמנים פיתאומיים, שהצליחו באי־אירגונה בכגמה לתמרץ אותי לצעדת ערב קלה — לטכניקת־הדיווח של העולם הזה פיתרונם.

דוד אבידן, תל־אביב

צר לי שעניין מתיחתו של דוד אבידן פורסם בעיתונכם. שהרי אין מהתלה פרטית שמספר חברים מתחברים לבצעה דומה לפירסום פומבי הגורמת לכל ה־ארץ למלא את פיה צחוק.

צר לי שאיש עדין־נפש, משורר רגיש ואדם כל־כך בלתי־אפשרי כאבידן ניפגע מהסיפור הנ"ל. בטוחני שהסיוול אותו

לפני יותר מ־10 שנים, מול חוף תל־אביב. גם אז כבר עשיתי זאת בעירום.

שולה, הרצליה

הפצצה מעופפת

תמי צבר־קריסטל־פאריס־ירושלים־רומא (העולם הזה 1623) יכולה להגיד, בגאחה לאומית בולטת מאוד (בייחוד בחלק העליון של גזה המחוטב):

"או מה יש אם אני מעופפת?"

מירי כהן, תל־אביב

מי שיקר?

שבוע אחרי שהופיעה בהעולם הזה (1604)

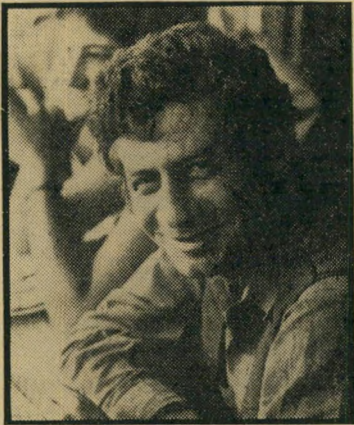
שער "בול"

הידיעה על הרייונה של עליזה עזיקרי, יצא השבועון בוז עם שער המכחיש ידיעה זו.

ערך אבידן בעיר הריקה בדרך למסיבה הצפויה היה בילוי־נעים לעומת מסע־הזוועות שלו בין המבטים והצחקים הצפופים שליו אותו בשבוע האחרון בדיוגנוף.

מה שמצחק ביותר — ואולי גם עצוב ביותר — הן העקשנות הפיוטית של אבידן ו־או הנאיביות של הומור דיאטטי שהוא מפגין ו־או גאווה זו, אינפאנטילית.

עובדה היא שאבידן אינו מאמין אפילו עכשיו שהוא נפל, אומנם, קורבן למתיחה קטנה שערבנו לו חברי ואני. אשר לאדם השלישי, לידיד האלמוני: מדוע לא הזכירה רחל המרחלת את

ישראלי

שמו? הרי אין זה אלא רפי שאולי, שהיסיף מתיחה משלו למתיחת ו־הכיפור שלנו וסיפר לאבידן — לאחר מעשה — שבעצם היתה צריכה להיערך מסיבה — אלא שאשתו, מאנדי, לא הרשתה לו ללכת.

ולסיום — ברייז הקוראים — הערה אישית לגמרי: (א) איש מאיתנו לא היה מעלה בדעתו לפגוע את אבידן במסיבה שקשה ותרבותית. (ב) איש מאיתנו לא היה מעלה בדעתו להזמין את אבידן למסיבה אמיתית כלשהי.

איכא ישראלי, תל־אביב
לאחר החלפת־ההתנחלות טוגר העולם הזה בזה את הוויכוח מסביב לסיוול הילי של המשורר אבידן — לעבר אורגיה מדומה של ליי־כיפורים.

עכשיו, כשעליונה ילדה, מעניין לדעת מי שיקר: היא, העיתונות או אריס סאן?

מרים רוט, ירושלים

● עלי־כ־פנים לא העולם הזה.

תקליטים דחייכים

אנו קבוצת־חיילים ביחידת־שרה הנמצאת זמן רב במוצבים שלאורך הגבולות. בחודש האחרון זכתה היחידה, בתחרות כלשהי, ל־פטיפון.

אולם לא נמצאים בידינו תקליטים. מאוד מבקשים אנו לפרסם בקשתנו לתקליטים ישנים, שאין לקוראים ולקוראות צורך בהם. **איתן שחר, בשם הפלוגה, ד.צ. 2919 ג, צה"ל**

השוודים ה"קול־ישראלי"

בעיתונכם מיום ה־9 באוקטובר (העולם הזה 1623) הובא קטע בשם מחאה שוודית לקול־ישראל. האמור בקטע זה איננו אמת.

דוד נוימן, ממונה על יחסי־ציבור, קול ישראל

● המחאה הנ"ל לא נמסרה עדיין ב־צינורות הרישמיים — אך נמסרה בשחיה פרטית, בין דיפלומטים שוודיים לצמרת קול־ישראל.

טעות דעות צודקת

"באשר לחברון, במצבנו הנוכחי צריכים אנו בולדוורים שירימו בתים בשקט ולא כנסים שירימו אבק רב."

קטע מדבריו של שרי־הביטחון, משה דיין, כפי שהופיע במעריב ביום החמישי ה־17.10.68.

רמי זוסמן, תל־אביב

זכות קדימה במדור זה תינתן למכתביהם של קוראים המצרפים את תצלומיהם למכתבים.

תמרורים

אושפז • שחקן הקולנוע רוביט פיינלר, כאשר איבחנו רופאיו גידול בריאתו הימנית. הריאה הפגועה הוצאה, ונמסר כי הגידול לא היה סרטני.

נחוג • יום הולדתו ה-60 של פרופ' סור ג'ון קנת גלברית, העומד משכמו ומעלה (שני מטר גובה) מעל לכל יתר ה' כלכלנים של ארצות-הברית, ואשר נחשב ליועץ בעל-השפעה של שלושה נשיאים דמוקרטיים: רוזוולט, קנדי וג'ונסון. מתברר של הספרים חברת השפעה וה' מדינה תעשייתית. ביקר בישראל לפני חודשים אחדים ותומך עתה בבחירתו של יוברט האמפריי, מאחר ולדעתו "ניכסון יהיה אסון!"

נחוג • יום הולדתו ה-63 של ד"ר יצחק קיסטר, שופט בית-המשפט ה'

קיסטר

גלברית

עליון, אחד המשפטנים בעלי הידע העמוק ביותר במישפט העברי, בעיקר בבעיות משפחה וילדים, שקבע בסקדין במשפט אפטרופסות, בהיותו שופט בית-המשפט המחוזי בתל-אביב: "אינני יושב כאן רק כשופט צדק, אלא גם כאב דואב". בעלותו ארצה מפולין, ב-1935, כבר היה דוקטור למשפטים, עבר בארץ את כל דרגי השיפוט

משופט-שלום (בימי המנדט) ועד לבית-המשפט העליון.

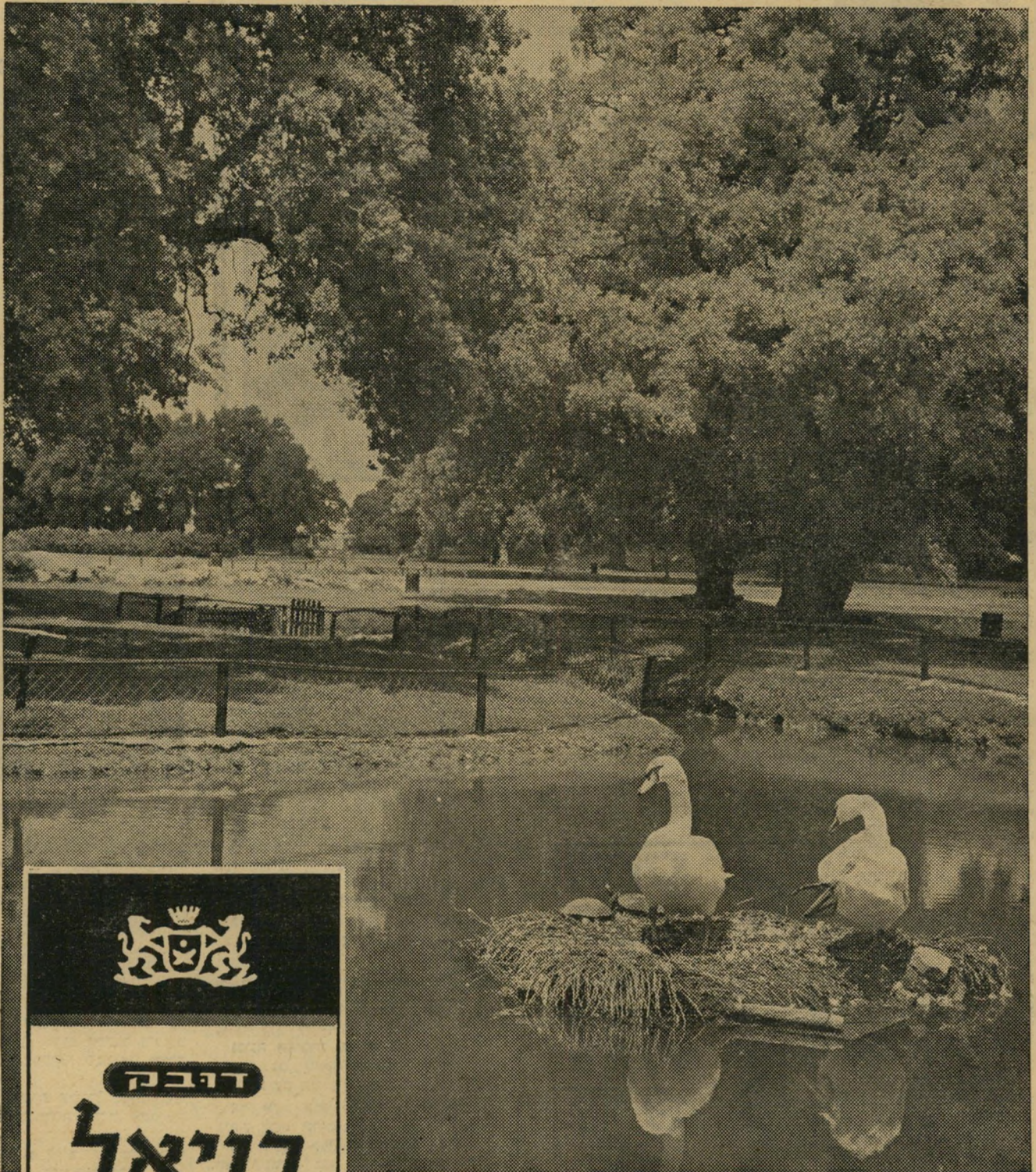
נחוג • יום הולדתו ה-78 של דו"ר ייט איונהאור, נשיאה-לשעבר של ארצות-הברית, המאושפז עדיין בבית-ה' חולים הצבאי בחשינגטון, אחרי שהחלים מסידרת התקפות-לב שנראתה אז כקטלנית. **נפטרה • בגיל 69,** חברת קבוצת כנרת יונג סטולר, מראשוני העלייה ה' שלישית שלמדה חקלאות באקדמיה ה' מוסקבאית על שם סמיריאזוב, ולקראת עלייתה ארצה השתלמה בעבודה מעשית במטעי הגפן, בחוף הדרומי של קרים. תחילת עבודתה בארץ, ב-1920, היתה ב' סלילת כביש טבריה-צמח, אך כעבור שבו' עות הצטרפה לכנרת, בה היתה חברה עד יום מותה, ואשר בה חיים בעלה, חתן פרט ישראל שמואל סטולר, וכן בניה.

נפטרה • בגיל 71, השופט האמריי קאי מיכאל מוסמנו, בנם של מהגרים

איטלקיים שעבדו במיכרות-הפחם של סנסיל-בניה כדי לממן את לימודיו באוניברסיטה. במלחמת העולם הראשונה שירת בצבא ארצות-הברית, ובמלחמת העולם השנייה בצי של ארצו — ובשתי המלחמות נסע בפעולות קרביות. הנשיא סרומאן מינה אותו לכהונת יו"ר בית-המשפט הבינלאומי לפשעי מלחמה בנירנברג. אחד מידידיו, עימו התכתב בקביעות, הוא דויד בן-גוריון, והוא הופיע כעד במשפטו של אדולף אייכמן בירושלים.

נפטרה • בגיל 73, הרב משה אפרים אפרתי, מי שהיה הרב ה' צבאי הראשון של הגדוד העברי, בסיקודו של זאב זיבונינסקי, במלחמת העולם ה' ראשונה. מיום עלותו ארצה מפולין ב' 1907 התישב בנסי-ציונה, היה תלמידו של הרב קוק הגדול, חיבר ספרים על בעיות דתיות — ובעיקר על שאלת החיאת ה' סנהדרין אחרי קום מדינת-ישראל.

זוהי ארצו

חורשת טל בגליל

דובק

רויאל

פילטר

פרסום דיר יעקבסון

זוהי סיגרייתו

שילום קמיון

את סיכויי השלום על מיזבח הקאריירה שלו, וכי אבא אבן מתכוון באמת ובתמים להגיע להסדר שלום עם המלך חוסיין, ואינו עושה את המהלכים הנוכחיים רק כדי לאחו את עיני האמריקאים.

★ ★ ★
האם שלום כזה ייתכן?
האם שלום כזה יהיה טוב?
שאלות אלה חייבות להישאל, וחובה היא לנסות להשיב עליהן.
אין ספק כי המלך חוסיין שואף לשלום שיחזיר לו את כל השטחים הכבושים, או כמעט את כולם, ואף יעניק לו בירושלים מעמד מציל את כבודו.
הוא יודע, אומנם, כי ברית שלום כזה עלולה להביא להיפך פלט מישטרנו. אך הוא יודע גם כי בהעדר שלום כזה נחרץ גורלו לבטח, ושהוא יימנע בין הפטיש הפלסטיני והסדר הישראלי.

אין גם ספק כי גמאל עבדאלאזאר מעוניין מאוד בהרגעת המצב במרחב, מבלי שיצטרך לעשות מצידו מחאה גלויה של השלום עם ישראל. הוא חושש שאם יוסיף המצב להידרדר תפרוץ מלחמה חדשה, שתנחיל לו מפלה גדולה נוספת, או תביא להפיכת מצרים למושבה סובייטית. שלום ישראלי-ירדני הוא גם בשבילו פיתרון. לכן אפשרי השלום עם חוסיין, בתנאי שממשלת ישראל תהיה מוכנה לשלם את המחיר — ויתור על השטחים המוחזקים, כולם או רובם המכריע, וקביעת נוכחות ירדנית כלשהי במקומות הקדושים. זה אפשרי, האם זה רצוי?

★ ★ ★
אם הברירה היא בין סיפוח השטחים, ששירותו מלחמת-נצח עד לחיסול הדדי, ובין שלום עם מישטר ערבי גרוע ורעוע — אני דוגל בשלום.
אני מאמין כי שלום קטן עדיף על מלחמה גדולה.
אני מאמין כי שלום רע טוב ממלחמה טובה.
אולם שלום טוב עדיף על שלום רע.

ושלום טוב לא ייתכן עם חוסיין — וביחוד לא עם חוסיין לבדו.
בחדאי, שלום עם המלך עדיף על חוסר-שלום, כי עצם העובדה שממשלה ערבית אחת השלימה סופית עם ישראל, וברתה עימה שלום רשמי — יש בה התקדמות עצומה לקראת שלום של ממש.
אולם שלום כזה יהיה סריף. כי אין המלך מייצג אלא את מישטר.
שלום שיושג מעל לראשם של הפלסטינים, בלי שיתופם, בלי הסכמתם, בלי פיתרון בעייתם היסודית — ספק אם יחזיק מעמד.
הוא יהיה פרוץ לכל רוח.

★ ★ ★
א אחזור כאן שוב על הדרך האלטרנטיבית המוצעת על ידינו — כריחת שלום ישיר עם האומה הפלסטינית עצמה, תוך כינון מדינה פלסטינית, שתושיט את ידה האחת לישראל ואת ידה השנייה לערבים הערבי. אין סיכוי שממשלת-ישראל תבין זאת במהרה.

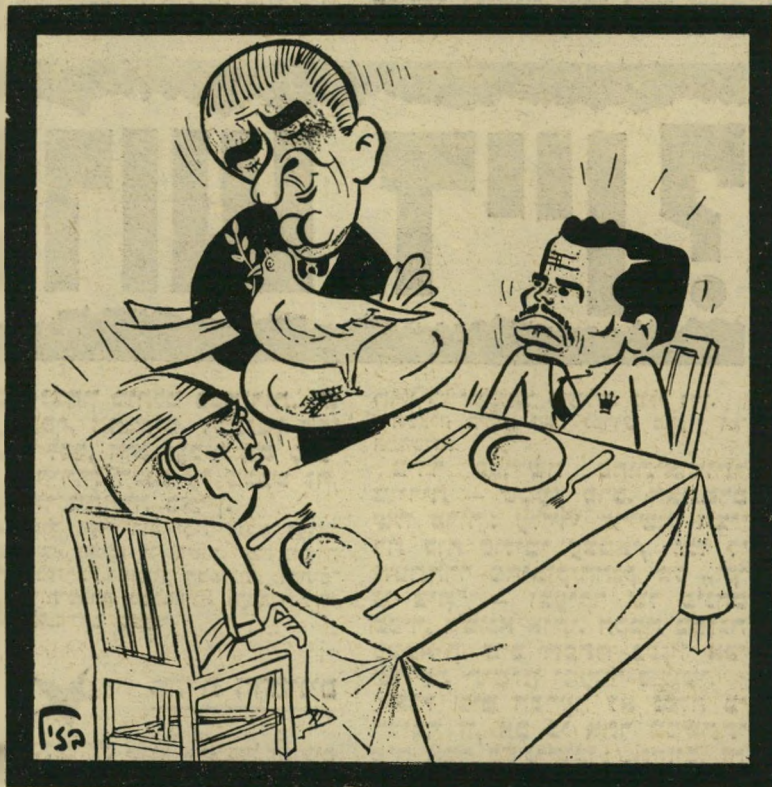
אך גם מי שרוצה להשיג שלום עם חוסיין, תחת חסות אמריקאית, ואינו מסוגל לדבך בדרך נכונה ומהפכנית יותר — אינו יכול להתעלם מן הפלסטינים.
לכן הייתי מציע כי ממשלת-ישראל תעמוד על כך שבכל משא-ומתן שיפתח עם חוסיין יוזמו הפלסטינים כשותפים מלאים. אני מציע שייאמר במיקרה זה לעם הפלסטיני, על דעת ירושלים ועמאן, כי אחרי השגת הסכם עקיף רוני על הסעיפים המדיניים, היבטותניים והכלכליים של שלום משני עבריה-הירדן, יינתן לפלסטינים נים עצמם להחליט אם רוצים הם להצטרף לשלום זה כחלק מירדן — או כמדינה פלסטינית נפרדת. שלום עם המלך יהיה שלום קטן. השלום עם האומה השכנה יהיה שלום גדול.

שהמלך לוותר על ירושלים. ידיעות על כך — שמקורן ברובן מירושלים — מציפות את עיתוני העולם. קול ישראל גרסתם למערכה בכל השמות.

אילו הייתי דין, הייתי דווקא מצטרף למערכה זו. הייתי עולה על במת היכל הטרבות כדי לברך את המלך על נכונותו לחסל את אירגוני-החבלה הפלסטינים, על כחנתו לנטוש את המחנה הערבי המאוחד, על החלטתו להתר על שטחים נרחבים. כבר היום מתנגד המלך על כיסאו כשיכור, אף אוהדיו המושבעים ביותר בחא

בר לירדן, מעל לכוננת הרובה, מבלי להבחין במכשול מדיני חמור.

★ ★ ★
הממלכה ההאשמית הירדנית היא בת-חסות אמריקאית. כל עוד שולט בה המלך חוסיין, תהיה כל התקפה עליה מוצדקת או בלתי-מוצדקת — כרוכה בהתנגשות חזיתית עם ארצות-הברית. ואפילו משה דיין מבין, בלי ספק, כי התנגשות כזאת היא מסוכנת ביותר. קודם כל, מפני שהרואה במלחמה מה את חזות הכל, זקוק לנשק. נשק זה יכול לבוא רק מאמריקה. איך אפשר להשיג את המישים הפאנטומים, למי של, בשעה שמתנכלים לאינטרסיו ארה"ב, יתר על כן, לא תמיד אפשר להישאר

"איך אוכלים את זה?"

בשטחים כבושים. הדבר אפשרי כיום, מפני שארצות-הברית וברית-המועצות נמצאות משני עברי המיתרס המיזרחי-תיכוני. אך אם תצטרף גם וושינגטון לדרישת הפינוי, יהיה המצב הריבוי יותר קשה. ואין ספק שזה יקרה אם נכבוש נתח נוסף של ממי לכת חוסיין.
לכן, כל מי שמעוניין באמת בהתקפה על עבר-הירדן, למען מלכות ישראל השלישית, צריך לקבוע לעצמו יעד מדיני מוקדם ומכריע: לנח את חוסר-הסבור המקשר את ירדן לארצות-הברית.
כלומר: להביא לנפילת שילטוןנו של חוסיין.

★ ★ ★
יש בתיאור הנ"ל, כמובן, הגומה מכחלת. איני חושד במשה דיין שהוא מכלכל את מעשיו במחשבה תחילה, ואינו חושד במשרד-החוץ שהוא מתעמק בחוצות אות-תאחת-הפירסומת שלו.
מה היה קורה אילו נהגו אחרת? נניח לרגע כי דיין אינו מוכן להקריב

בשטחים כבושים. הדבר אפשרי כיום, מפני שארצות-הברית וברית-המועצות נמצאות משני עברי המיתרס המיזרחי-תיכוני. אך אם תצטרף גם וושינגטון לדרישת הפינוי, יהיה המצב הריבוי יותר קשה. ואין ספק שזה יקרה אם נכבוש נתח נוסף של ממי לכת חוסיין.
לכן, כל מי שמעוניין באמת בהתקפה על עבר-הירדן, למען מלכות ישראל השלישית, צריך לקבוע לעצמו יעד מדיני מוקדם ומכריע: לנח את חוסר-הסבור המקשר את ירדן לארצות-הברית.
כלומר: להביא לנפילת שילטוןנו של חוסיין.

★ ★ ★
אין עושים את זה? הדרך הפשוטה ביותר היא להציג את חוסיין ככנוג בעניין הערבי, כמפקיר ירושלים, כמשרת הציונים. מזה שבוע עושה זאת משרד החוץ שלנו בכישרון רב. הוא מכריז בקוליקולות שיש עם ירדן. הוא רומז על כך

לא האמנתי למראה עיני כאשר ראיתי את הכותרת הראשית בעמוד הראשון של לה מונד, שהציג מכיס שכני בקרון התחתית הסאריסאית. ירדתי בתחנה הראשונה ומיהרתי לקנות את הגיליון. הכותרת הודיעה כי שרי-הביט חון הישראלי, הגנרל משה דיין, אמר שאומנם אסור להכריז בגלוי על סיפוח השטחים, אך שיש לייצור עובדות קיימות.

יום לפני כן הודיע לה מונד, כמו כל עיתוני העולם, כי נערכים גישושי-שלום רציניים ביותר בין ישראל וירדן. דברי דיין יכלו להתפרש רק כהודאה צינית בכך שישראל כלל אינה מעוניינת בשלום כזה. הקורא הצרפתי נאלץ להסיק את המסקנה שהגישושים הדיפלומטיים טיים של אבא אבן הם מסך-עשן, וכי מאחורי מסך זה פועלת ממשית לתישוראל בשקט למען סיפוח הישטחים, בלי חכונות רשמיות.

★ ★ ★
תחילה אמרתי לעצמי: זה לא יכול להיות. לא ייתכן כי דיין ינאם נאום כזה, ברגע עדין כזה. אומנם, משה דיין פונק אותנו, מאז המלחמה, בגילויים ססגוניים של חוסר-אחריות מלבב. אך אפילו דיין — כך אמרתי לעצמי — אינו מסוגל להגיע לשיא כזה. לרגע קט עלתה בלבי המחשבה שיש כאן אי-הבנה, או אפילו מעשה של זדון. אולי שמו העיתונאים, בשגנה או במזיד, כפי דיין דברים שלא אמר, ושלא יכול היה לומר? אולם בדיקה קצרה העלתה כי הציטוט הוא נכון, ואף מדויק.

אם כן, מה קרה כאן? מה רצה דיין לעשות?
על כך תיתכן רק תשובה אחת: הוא רצה לנעוץ סכין בגבו של אבא אבן. או, בלשון מדינית: הוא רצה לטפח את גישושי-השלום בעודם באיכם.
דיין אינו מאמין בשלום, ואינו רוצה בשלום. הוא מנהיג המלחמה. ערב המלחמה האחרונה עלה לגדולה, הגיע לסף השליטון העליון. ערב המלחמה הבאה — אם תהיה — יפול השילטון לידיו כפרי בשל. טיבע, אפוא, שאיש כזה יראה בעין רעה מאוד מהלך מדיני העי לול למנוע את המלחמה הבאה.

★ ★ ★
עם כל הכבוד לאורך-ראיתו של דיין, סבורני כי הפעם הוא טועה. אילו הייתי אחד מאותם המתפללים כלילה למלחמה, לסיפוח השטחים ולכיבוש שטחים נוספים — הייתי מחייב בהחלט את מהלך האחרון של אבא אבן.
דוקא מי שרוצה במלכות ישראל, מנחל מצריים ועד הנהר פרת, ואף מי שמסתפק בארץ-ישראל השלימה משני עברי הירדן, צריך להיות מעוניין בפעילותו הקולנית של משרד-החוץ הישראלי בימים אלה.

מדוע?
המלחמה הבאה יכולה להיות מכוננת רק נגד עבר-הירדן. וגם מה שחטר עדיין לישראל השלימה נמצא בגדה המזרחית של נהר זה. יהיה זה שינעון לתקוף עתה את מצרים, בה מתבצרים הרוסים. מסוריה אין מה לקחת, מלבד את הרהדרוים. לבנון חוסה תחת כנפי ארצות-הברית והצי השישי. המטרה לכל שוחרי המלחמה והכיבושים היא, אפוא, עבר-הירדן.
אבל אי-אפשר להשקיע אל מעי

סמלי השלום הם היונה הצחורה, ענף הזית המבלבל, והתשובות הבוטחות לשאלות החשובות.

השבוע דיברו הרבה בישראל על שלום, אבל האחרית היתה מלאת חשדות, שיקשוק חרבות הידורה במרכזי המפלגות, וסימני שאלה ריחפו ללא מענה.

האזרח ברחוב היה, ברובו המכריע, בעד חתימת הסכם שלום עם המלך חוסיין. אבל גם זאת לא בלהיטות יתרה, ורק תמורת מחיר קטן מאוד — אם בכלל (ראה תוצאות המישאל בעמוד הבא).

הוא ניזון רק משמועות, מרמוים על מגעים סודיים, מהדלפות של משרד החוץ ושל סוכנויות זרות.

סך הכל של הפירסומים צייר תמונה מטושטשת למדי, אבל אפשר היה להבחין בה בקחים יסודיים ברורים: כנראה התקיימו מגעים — באמצעות יארינג — עם ירדן.

העובדה שהמלך חוסיין ישב בלונדון כל אותה תקופה, וכי ממשלת בריטניה — יוזמת החלטת מועצת הביטחון — פעילה מאוד מאחורי הקלעים, הטילה טיפה נוספת של אור על הערפל הסמיך.

המלחמה הבינמפלגתית.

לעומת זה, אורה, ידעו העסקנים הפוליטיים המרכזיים הרבה יותר על המתרחש באמת. על סמך ידיעותיהם על גישושי השלום פתחו במלחמה פנימית, העשויה להתפתח בי מהירות דראסטית, עד כדי פירוק ממשלת הליכוד.

בסוף השבוע החזיק עדיין אבא אבן את המפתח בידו. כולם חיכו לשובו, כדי שספק את העובדות הרשמיות, שלפיהן ייקבעו מהלכי המלחמה הבינמפלגתית. אם ישוב ויאמר, כי בעצם לא התקיימו שום שיחות בלתי-ישירות, ועל כן אין על מה לרעוש — ידחה המשבר. אבל אם יאמר משהו אחר, ויתבע הנחיות ברורות לשיחות — כולל "מפת השלום" — יתנהל בלי ספק קרב קצר ועז, שיביא להתפרקות ה"חבילה המזוהה והבלתי-טבעית אשר שמה ממשלת הליכוד הלאומי.

על-כך גמרו אומר ראשי גח"ל. אבל ברור, שבמקרה כזה אפשר לצפות ל"תוויה גם במתנהו של משה דיין (ראה מיסגרת מימין).

אחרי שוך כל ההמולה הפנימית הזאת — עדיין יישארו סימניה שאלה הגדולים: האומנם ייתכן שלום עם חוסיין לבדו? ה"אומנם רמו עבדאל-נאצר שהוא מוכן ל"שלום כזה, בתנאי שהתעלה תיפתח בלי זכות-מעבר לאוניות נושאות דגל ישראלי? האומנם הסכים שרצועת עזה תיכלל ב"הסכם עם חוסיין? האומנם גמרו אומר ארצות-הברית וברית-המועצות לכפות הסדר ביניים?

בחירות

"לא!"

אמרו האירים

ממשלת אירלנד לא התעמקה בנאומי רפי"ז — אבל היא הבינה מה שהבינו בן-גוריון ודיין בשעתו: שיטת-הבחירות ה"אישית-איזווית נותנת יתרון עצום למפלגת השלטון.

לכן הציעה ממשלת דובלין לבטל את השיטה הקיימת — היחסית, כמו בישראל — ולהחליפה בשיטה האזווית.

אולם אירלנד אינה ישראל, ואי-אפשר לחוקק בה חוק כזה ברוב פשוט ומיקרי של הפרלמנט. היה צורך במישאל-עם. השבוע הכריע העם האירי. ברוב עצום הוא פסל את הצעת הממשלה, החליט כי השיטה היחסית היא הוגנת יותר, דמוקרטית יותר.

* המסקנה שאושרה גם עליידי הציבור הישראלי בסקר דעת-קהל לפני שלושה חודשים. כן נפסלה גם המזימה להעלות את אחוז החסימה.

צא את עצמו בראש סיעה קטנה של ח"כים הנאמנים לו אישית. לכן קשה לו להחליט, בשלב זה, אם להתפטר או לאו.

לפני או אחרי?

עשרה ימים לפני שניגש בן-גוריון לבגין, במינוח הכנסת, נערכה בביתו של הזקן בתל-אביב פגישה דחופה ומצומצמת. יום אותה שמעון פרס, והשתתפו בה

תו המפלגתית, עד לאחר הבחירות. הנימוקים הם מעשיים וברורים:

● בהיותו שר-הביטחון, הוא מוקד ה"התרחשויות הגדולות, שולט על מנגנון אדיר, ומעשיו מרתקים את אורחי המדינה — ובמידה לא-קטנה גם את דעת-הקהל העולמית.

● בהיותו חבר מע"י, הוא משתתף פעיל ובר-סיכויים במירוץ הפנימי אל ראשות-הממשלה.

● מע"י תפעיל את כל כוחותיה כמכש כלי-כוח, כדי להבטיח ל-

בניגש דויד בן-גוריון אל מנחם בגין, ושאל אותו: "האם זה נכון שאתם עוזבים את הממשלה?"

השיב מנהיג גח"ל: "נחליט אחרי שובו של אבא אבן."

לא היתה זו סתם סקרנות. דויד בן-גוריון רצה לשמוע את התשובה — כי בה תלויים חישובים רבים שלו ושל תומכיו, ובראש וראשונה משה דיין.

שכן פרישת גח"ל ממומשלת הי ליכוד הלאומי יכולה להשפיע על

חתי יפרוש דיין?

החלטתו של דיין אם — ומתי — יפרוש גם הוא ממומשלה.

שאלה ההופכת, במהירות מסחררת, לשאלה הובערת ביותר של מדיניות הפנים בישראל. כי אם יעזוב דיין את הממשלה, ילבשו פניה הפוליטיים של ישראל צורה חדשה לגמרי, וכל החישובים לגבי מערכת הבחירות הבאה ישתנו אף הם מן הקצה אל הקצה.

יש סימנים, כי משה דיין אמנם מעוניין להישאר בתפקידו הממלכתי הזה, ובמיסגרת

עצמה נצחון מוחלט בבחירות. יש לה הכסף, האנשים, המנגנון הדינמי, הוא יעבור את מיכ"ל חן הבחירות רכוב על מכש כזה, שאין לו מתחרה בארץ.

● בתוך מע"י הוא יכול לגבש לעצמו סיעה חזקה, נאמנה לו אישית, שכל חבריה ייבחרו בעזרת המנגנון המפלגתי, והתופס סים עמדות-מפתח ממלכתיות והסתדרותיות הורות להברותם במע"י.

אהדת ההמונים

אבל למרות שהוא איש בעל הכרעות ספונטאניות חזות בשטחים מסויימים, הרי שדחיק בשטח זה של תימרון מפלגתי — אין דיין ממהר להכריע. הוגמה הבו לטת ביותר ניתנה ערב פרישת אנשי בן-גוריון ממפא"י, כאשר דיין דחה את הכרעתו האישית בדבר הצטרפות לרפי"ז ממש עד הרגע האחרון. גם עתה, בשאלת נטישת הממשלה ומע"י, קיימים גורמים המביאים אותו להתלבטות ממושכת:

● הפופולאריות העצומה שלו שוב אינה מותנית, כיום, בתפקיד שהוא ממלא. גם כאזרח פרטי י"י כל לסמוך על אהדת ההמונים, ועל התעניינות דעת-הקהל העולמית.

● אין כל ביטחון שהוא יוכה במירוץ הפנימי לראשות-הממשלה. להיפך: כבר עכשיו ברור, כי המפלגה תקבל את דרישתו של לוי אשכול לעמוד בראש הרשימה לכנסת השביעית ובראש-הממשלה שתורכב לאחר הבחירות. גם ההסדר המסתמן, כי אשכול יכהן רק שנתיים אחרי הבחירות, אינו נותן תיקוח לדיין. שכן מדובר, כי מועמד אחר יירש אותו: פינחס ספיר, או יגאל אלון — או אפילו אבא אבן. פירוש הדבר: עליו להמתין לפחות שלוש שנים — ואולי גם חמש — עד שיתגברו סיכוייו לרשת את השלטון באמצעות מע"י.

● עובדה: אין ראשי מע"י מדינים להציבו במקום השני ברשימתם לכנסת.

● לא ברור גם כמה מתוכנן אומנם יוצבו במקומות בטוחים, ברשימת מע"י ל-כנסת. ייתכן, איפוא, שאחרי הבחירות, ימ-

ביג"י ודידין בתמונה שצולמה ביום הולדתו ה-82, במסיבה שנערכה לכבודו בשדה בוקר.

מישאל בזק של העולם הזה

"האם אתה בעד הסכם עם חוסיין, ואם כן — באיזה מחיר?" על שאלה כפולה זו נתבקשו השבוע לענות אזרחים ברחבי הארץ. במישאל-בזק שנערך עליידי כתבי "העולם הזה", הביעו 71% מן הנשאלים — 123 מתוך 177* — את דעתם, שאמנם כדאי להגיע להסכם עם ירדן. 50 (29%) השיבו על כך בשלילה. אבל למחייבי ההסכם היו דיעות שונות על המחיר שכדאי לשלם בעדו — אם בכלל. 47 איש (38.5%) רוצים בשלום — אבל אינם מוכנים להחזיר אף שעל, מסכמים לכל היותר לויתורים סמליים. 4 אחרים (3%) מציעים — במקום להחזיר את השטחים — לתת לירדן גישה לנמל חיפה, סיוע כלכלי, ועזרה בשיקום הפליטים. עוד ארבעה אחרים רוצים במדינה פלסטינאית שתקום בגדה, ואילו

* בעד. עדנה ארז (28), מורה, תל-אביב; "הסכם תמורת גבולות בטוחים. וגבר לוח בטוחים הם אלה הנוכחיים — כך שמעתי ובוה אני מאמינה."

* נגד. פואד יצחק (24), פקיד, תל-אביב; "אני נגד הסכם שלום. גם אם יהיה שלום, הפתח יגיע. הם ידקרו עם סכין אחי רי הגב."

* בעד. זובה ססלר (22), מורה-סטודנטית, תל-אביב; "לנסות כדאי תמיד, אף על פי שאני לא סומכת על הערבים. אני מציעה פיקוח על מקומות קדושים וביקור חופשי בהם."

* נגד. בנימין ויצנבלט (24), מדיין גדנ"ע, תל-אביב; "אני חושש שהפסדה של ישראל יהיה גדול משכרה, במיקרה של הסכם כלשהו עם חוסיין. לחוסיין יש פחות מה להציע. אני בעד המצב הקיים, או, כמו בן, הסדר כולל."

* בעד. יוסי פוקס (20), צנחן, עיר המיפרץ; "כדאי לעשות הסכם, אבל לא ל"החזיר את השטחים אלא לשקם את הפליטים וזה הכל."

* בעד. יעקב לוי (23), סוכן למכשירי ריחשם, בתים; "הסכם — כדאי. יש לי פרז חלק מהגדה, החלק הקרוב לירדן. את המקומות הקדושים להעמיד תחת פיקוח בינלאומי."

* בעד. עליזה גבאי (19), אחות, מר שב תירוש; "כן, הסכם. אבל לא לוותר על כלום — בפרט לא על המקומות הקדושים."

* בעד. אברהם ביטון (איש דתי, סרב למסור פרטים על עצמו); "שיחזור הכל ולא יהיו פצועים ועניינים לעולם. רק שלא תהיה מלחמה עולמית."

* בעד. משה בן-מאיר (63), פקיד ב"דימוס, חיפה; "בלי להחזיר. כל מקום שכן נגלם תדרון עליו — שלכם הוא. לכן לא

שניים חושבים שיש לפרו את הגדה המערבית, לא להחזירה. גם אלה המוכנים להחזיר שטחים תמורת שלום, חלוקים ברעותיהם: 46 איש (37.5%) בעד החזרת חלק נכבד מן השטחים מלבד ירדן שלים, מקומות קדושים או נקודות-מפתח אסטרטגיות. 17 (14%) מוכנים להחזיר הכל — פרט לירושלים, ואילו שלושה מוכנים להחזיר את המקומות הקדושים למוסלמים. רק אחד מהם אמר שיש להחזיר את ירושלים המזרחית כולה. הרבה יותר מגוונות היו תשובותיהם של המתנגדים בכלל להסכם עם חוסיין. רבים מהם חוששים שמישטרו הרעוע של המלך ימוגר כהפיכה, וכי הסכם עם ישראל עלול לשמש כוח מניע לכך. אחרים אמרו שממילא ימשיכו אירגוני הטרור לזרוע מוות והרס בשטחים, בין אם יהיה שלום ובין אם לאו. הנה מיבחר אופייני מתוך התשובות בעד ונגד הסכם:

עולם הזה

עם חוסיין?

וותר על ירושלים. אך ורק עם שיחות ישירות.

* בעד. אהרון פטאל (42), פקיד, תל-אביב; "אני מוכן להסכם בתנאי שתיווצר מדינה פלסטינאית בגדה — בפדרציה עם ישראל. לא להחזיר את ירושלים, חברון והסביבה."

* נגד. מנצור אסמנה (30), פקיד, תל-אביב; "חוסיין לא עצמאי. אין הוא הגדול במדינאים, ולכן אין לסמוך עליו."

* נגד. מרין גילון (26), אחות, תל-אביב; "עלתה ארצה מהולנד לפני 4 חודשים: 'הבעיה לא תיפתר אם יהיה הסכם עם חוסיין בלבד'."

* בעד. דויד שבתאי (17), מסגר, תל-אביב; "הסכם במחיר שטחים לא חיוניים. ירושלים ושטחים אסטרטגיים — לא. היתר ניתן למיקוח."

* בעד. זכריה בן-אברהם (35), פועל-יהלומים, נתניה; "שלום איתנו? כן, למה לא? על מה נותר להס? נו, כמוסבן — על הגדה המזרחית."

* נגד. א. בן-דוד (50), מהנדס בניין, ירושלים; "שום הסכם! אני בעד ארץ-ישראל השלימה."

* בעד. רן ברק (31), פקיד, רמת-חן; "אם הסכם יביא שלום — למה לא לגבי המחיר — תלוי במה שנשיג. אני מוכן למכור כל דבר (גם את ירושלים) בתמורה נאותה."

ארץ, עולה מארגנטינה, חייל: "הסכם — כן. להחזיר שטחים שמבחינה בטחונית אינם חשובים. להשאיר את ירושלים ולתת להם מעבר חופשי לים — דבר שיביא לנו רווח כלכלי."

* בעד. שרה שאולי (37), בעלת ה"סטייקה ויקטור בתל-אביב; "אני רוצה הסכם, ומוכנה להחזיר הכל מלבד ירושלים ו"חברון. לאבא יש בחברון שני בתים על שמו."

* נגד. מוחמד יחיא (35), סוחר, טול-כרם; "הסכם לא יהיה שווה. חוסיין פה

לו נמל חופשי וזה הכל."

* נגד. אלי יחזקאל (21), סג"מ ב"צה"ל, גבעתיים; "משטרו של חוסיין מעורר ער, וקיימת סכנה של הפלתו בעקבות הסכם שייחתם."

* בעד. ניסים חוד (23); "מוכן להסכם, אבל לא להחזיר את ירושלים. אני רוצה גבולות מוסכמים."

* נגד. שמואל אלטיב (50), קבלן-בניין, שומרוני משכם, מדבר עברית; "אני עברי בעצמי... אני מבקר להישאר תחת שלטון ישראלי. לא להחזיר אף שעל כי לא יהיה

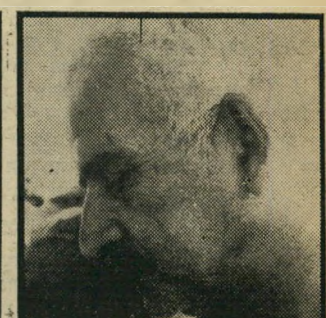
בן-חיים, קצינה נגד

חדר, חניך בעד

טסלר, מורה בעד

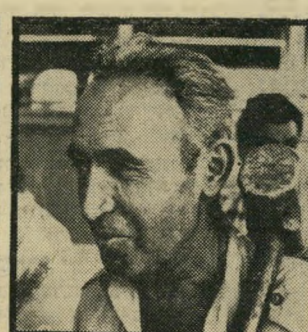
אלטיב, שומרוני נגד

יחיא, פלסטינאי נגד

פוקס, צנחן בעד

בן-יוסף, מפרק בעד

ויגלזון, סטודנטית בעד

ניתן. אני מוכן להילחם עד טיפת דמי האחרונה ולא להחזיר."

* בעד. אברהם בן-יוסף (47), מוכר גרוסאות, פרדסי-כץ; "בהחלט הסכם, אבל בתנאים שלנו. כל מה שיש לנו שיהיה תחת שלטוננו."

* נגד. צנחן בן מושב, הרוצה בעליוס שמו; "אף פעם בהיסטוריה לא היו הסכמים בין יהודים לערבים, ואף פעם לא יהיו. כש"תשכב בביקעת הירדן ותראה יום-יום חברים שלך נהרגים, תרצה בהסכם? עוד מעט יגיעו הפאנטימים ויהיה שלום בומבה."

* נגד. זכריה הראל (25), פקיד, אבן-יהודה; "קודם כל אני לא מאמין באפשרות של שלום אמיתי בינינו לבין ירדן, אבל אם בכל זאת הייתי משוכנע שזה יהיה שלום אמיתי, לא הייתי מהסס להחזיר את כל השטחים, אך שלום כזה הוא אוטופיה."

* נגד. נוי בן-חיים (22), קצינה ב"צה"ל, גבעתיים; "אני בעד הקמת מדינה פלסטינאית בגדה."

* בעד. אריה טל (45), חבר אגד, חיפה; "נעשה הסכם עם חוסיין, אבל ניתן

* לא הובאו בחשבון אומרי "אין תגובה" והמסרבים להשיב לשאלות.

בית-חרושת
לניצול זמן

כאשר ישא יוסף ואנונו את חברתו פלורי לאשה הם יקבעו שיא: כי ואנונו ופלורי יהיו הזוג ה-20 במספר המגיע לחופה ישר ממועדון-הנוער שביפו.

יוסף, בן 23, הכיר את חברתו בין כותליהמועדון. "זה התחיל עם בקבוק טמפו ונגמר באולם-החתונות", הוא מחייך באושר.

את דירתם, אשר קנה יוסף, שיפצו חבריו למועדון. כל אחד תרם מה שיכול היה לתרום: השרכרר התקין אינסטלציה, ה' חשמלאי תיקן את קיר-החשמל, איש הפוליטורה עשה את הדורש לריהוט. גם טקס הכללות יארגן בעזרתם של חברי-המועדון, הנוהגים בצורה מקורית ותוך עזרה הדדית יחידה במינה.

יוסי, פלורי, מחמוד, אליבד ועוד כ-200 חברים אחרים גימנים עם אנשי מרכז הנוער היפואי, הנתמך על-ידי עיריית תל-אביב-יפו. עם רדת החשיכה, מתכנסים במועדון השוכן באחד הבניינים העתיקים אך המשוחזרים שבשטח הגדול ביפו.

שם קיימת פעילות חברתית תוססת ביותר. כי זהו מרכז של בני-נוער, בני 16 עד 25, שבא למקום מת-לברוך ומגבעתי עליה, משכונת מנשה ומשדרות ירושלים.

קטר הנסיקה. שני אנשים מנהלים את המועדון ומהים את הרוח החיה שלו:

אופקים

האיש

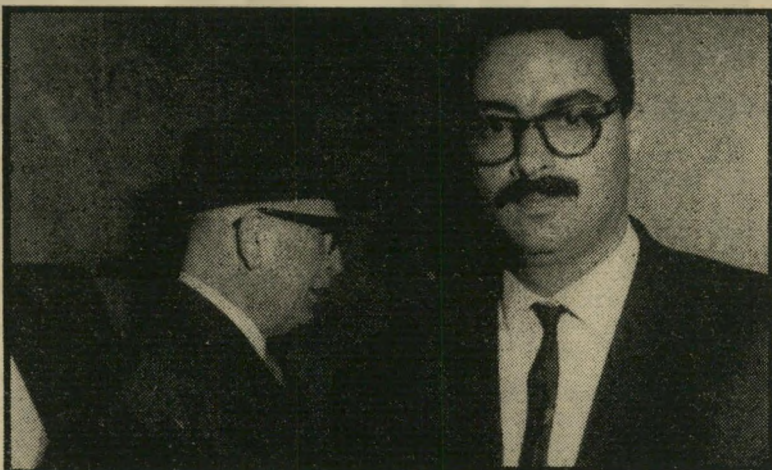
שנסע

לסעוד

"העיריה אופקים הפכה לרכושם הפרטי של חברי-המפד"ל! התרעמו השבוע חברי מע"י בעיריית-הפיתוח, עת נודע להם על תוכניתו של ראש-המועצה, משה מייבסקי, להחזיק גם להבא ברסן — ממש בשעה שהוא מזהיר שהוא מתפטר.

תוכניתו של מייבסקי היתה פשוטה: הוא יוותר על קבלת-שכרו הגבוה, יישאר ראש-המועצה בפועל, כבעל תפקיד-כבוד. אותה שעה יועבר התפקיד-בכוח לידי של חברו האינטימי לבילוי ולסיעה, מוראד ישראלי — שיכהן להבא כממלא-מקום יו"ר ה' מועצה.

ממלא-המקום התנגד. באופקים חולשת המפד"ל על המקום בעזרת רוב של קול אחד. קול מכריע ובלתי-מעורער. כי 17 פורע מישו את שלטון-הדתיים, היתה

ראש-המועצה מייבסקי (עם שרי-הפנים שפירא)

תפקיד-כבוד

מע"י נחפות לתפוס את מקומם, ליהפך לרוב תחתם.

זאת שכח, כנראה, לרגע ראש-המועצה כאשר העדיף את מוראד ישראלי, כממלא-מקומו הקבוע לעתיד-לבוא, על פניו של סגנו האחר, רפאל מלכה, אף הוא איש-סיעתו של מייבסקי.

מלכה נועם. הוא תמך בקריאה-אופוזיציה שנועקה, אותה עת: "המפד"ל סירב להחזיר את מוראד ישראלי להנהלת מועצת-אופקים, שעה שמוראד התפטר, מחוסר שפה משותפת עם חבריו לסיעה.

"עכשיו ראש-המפד"ל במקום רוצה ש'האיש אותו סירבו לקבל להנהלה' — ינהל את העיר!"

נסיכה לת"א. אלא שטענות לחוד י' מציאות לחוד. ברור היה שבלי מעשה גימרון והחלטי, ייכנס מוראד לנעליו של מלכה. לכן החליט זה לפעול.

ביום בו עמדה להתכנס מועצת-העיר כדי לאשר את השינויים, שוחח מלכה על מדרגות המועצה עם כתבי-עיתונות. אחר-כך, בנחת, עלה על אוטובוס ונסע לחל' אביב "לאכול ארוחה שמנה".

פירושו של דבר היה — שכאשר התכנסה מועצת-העיר לאשר את השינויים היו ה' כוחות שונים: לא למפד"ל ולא למע"י היה רוב.

כך אירע ששוב נדחתה ההכרעה באופקים. רפאל מלכה נשאר סגן ראש המועצה וממלא-מקומו. מוראד ישראלי נשאר חבר-מועצה פשוט — וראש המועצה לא יכול היה להתפטר התפטרות מיקטיבית, כי מבוקשו.

רצח

האשה ורדה שרון, עם רדתה מן המטוס בנסלי-התעופה לוד, אחרי שגופתו של בעלה הוטסה ארצה.

ה ידיעה על מותו של הדיפלומאט ה' ישראלי מתי שרון (42) הוצגה בליל יום ב' בחלק התחתני של עיתוני הערב ה' לונדוניים. אך מוכרי העיתונים של בירת בריטניה יודעים מה מעניין את הציבור. על פלאקאטים ענקיים, הכתובים בכתב-יד וה' מוצגים בפתח כל תחנות הרכבת התחתית, ועקו הכותרות:

"הדיפלומאט הישראלי נורה למוות"

היתה זו גם הגירסה שהציפה את עיתוני הבוקר, למחרת. היילי אכספרס, בעל תפוז צה המיליונים, פתח את עמודי-השער ב' כתבה על שלושה טורים, הנושאת אותה כותרת. כתב היומון הפופולארי:

"השליח הישראלי נורה למוות"

"כלתו מזה שמונה ימים של אחד הדיפ' לומאסים הנאים ביותר של לונדון סילפנה את מש למשטרה וזעקה: 'ירו בבעלי' בואו מהר!"

המשטרה דהרה לעבר הדירה שבבית אפסלי, ברחוב פינצליי אשר ברובע סנט ג'ון. שם מצאו את מתי שרון, בן ה-42, יועץ לענייני עיתונות בשגרירות ישראל. הוא שכב, מת, על המיטה.

"הוא היה לבוש לחלוטין. בראשו היו פצי עים אחדים. אקדח אוטומאטי היה מונח ל' צידו.

"בעוד אנשי-המבולנס ניחמו את גברת שרון, התקשרה המשטרה עם השגרירות.

"היועץ הבכיר של הישראלים נסע לבית, המאוכלס דירות אכסכולטיות ביותר, ב' לוויית אנשי-בסחון.

"מר שרון — אשר שמו המלא היה מתת' יהו, והוא שירת בצבא הישראלי בדרגת רב-סרן — עלה ללא לאות בטולס-ההצלחה הדיפלומאטית. במשך שהותו בת ארבע ה' שנים בלונדון — בגלל הטיפול רב-הכישרון אשר השקיע בשורת המשברים שסיבכו את ארצו בתקופה זו."

★ ★ ★

מכתב חריף ל"טיימס"

אחר שורה של פרטים על נסיעתם הקרובה של שרון ואשתו, ורדה, ליש-

ני הממשיך עדיין לשלוט — מבליט הרגלים ולכן, הופך את הגרבים ל' חשוב ממלתחת הבגדים של האשה ראלית.

בדה זו הביאה חברת "סבריינה" ון ויצור גרבים חדשים העונים ל' ון האמורה לעיל, וזאת תוך מעקב יד אחר ההתפתחות והחידושים ב' ת הגרבים בעולם. הראשון והשולט ירה חדשה זו הוא גרב המכנס ה' בשמו פנטי-הו. גרבי המכנס צוע' לקראת מעמד בכורה בענף הגרבים, לפי ההתפתחות והמגמות במרכזי זנה בעולם. גרבי המכנס של "סב' — "ג'ולי", ו"פנטי-הו סבריינה" ים מחוטי מולטיפילמנט ההופכים גרבי המכנס כמתאימים למערכת ספורטיבי ביום, ולא לגנטי והדור

חרי גרבי המכנס שיתפסו השנה ס נכבד במערכת הגרבים של "סב' ", הוצאו לשוק 4 מוצרים חדשים: "בונני" — גרבים דמויי סריגת-יד זמתאמיים לנערה ולאשה הספורטי-ית. הגרבים עשויים מחוטי הלנקה זטרץ' ב-4 דוגמאות וב-14 צבעים זופנתיים שהותאמו על-ידי המתכ-נת ריקי ברארי.

רבי הדוגמא, "פי-שנט" ב-4 דוגמאות זדשות (ראי כרטיס דוגמאות מצורף). "פולי" — גרבי 3/4 ספורטיביות ב' וכל צבעים מחוטי סטרץ'.

רבי "הקטור" לגבר — מצמר. לפני שנה החלה חברת "סבריינה" לייצר רבי גברים בשם המסחרי "הקטור". ד' עתה יוצרו שני סוגי גרבים הע' וויים מסיבים סינטיטיים, ועתה מצ' ורף אליהם סוג חדש העשוי מצמר.

זלן טבלת המחירים של מוצרי "סב' " הן החדשים, והן מן השנה ש' ה' יש לעיין שהמחירים של מוצרי ינה" נשארו יציבים ואין בם כל לעומת השנה שעברה.

פי-שנט" — גרבי דוגמא רשת דיוניים — 3.95 ל"י

בונני" — דוגמאות דמו' ות סריגת-יד — 6.95 ל"י

פולי" — גרבי 3/4 ספור' ויביים — 3.95 ל"י

הקטור-פולי-סוקס" — רבי צמר עדינים — 3.95 ל"י

"סבריינה"

מפעלי טקסטיל בע"מ

רחוב הברזל 21, רמת החייל,

תל-אביב — טלפון 777121

SS
ly spells

Bride finds envoy shot dead

Price 5d.

Matti Sharon—married eight days

ההפצע, שוב ושוב, לאחר שכדור פוצע את ראשו או חודר למוחו. עובדה זו היתה גם ברורה לסקוטלנד-יארד. אפשר, אולי, לשכנע את משטרת טימבוקטו שאדם שמתאבד מחטיא מספר פעמים לפני הריה הגורלית, לא את גדולי חוקרי-הרצח של העולם. אלא שבשלב זה תבעה שגרירות ישראל בבריטניה חסינות דיפלומטית לכל העניין. תביעה זו כובדה — והתיק נסגר. מאותו רגע נקבע, רשמית: "מתי שרון התאבד". פשוט לא היתה קיימת אפשרות להוכיח את ההיפך — למרות שהרמזים כי כיוון זה היו ברורים. ואם נרצח מתי שרון המבריק — מי היה הרוצח? למתי היו אויבים לא מעטים. אם כי היה מוכן לשמוע בקולו של כל יריב, הגיב תמיד במתינות ובנימוס בוויכוחים שבעל-פה — בניגוד לנציגים ישראלים רבים

ראל, המשיך הדיילי אקספרס: "...שכנתם, הגברת מירנה סימונס, בת ה-30, הצהירה: ראיתי את מר שרון עוד הבוקר. הוא קרן ונראה מאושר. אדרבא, הערתי לבעלי שזוהי הפעם הראשונה שראיתי אותו מחייך. התבדחת, אמרתי שהנשואים הולמים אותו וגורמים לו להיות מאושר. ...אמש טען אחד מיידיהם של מר שרון: נראה שאין כל מיסטריוז דיפלומאטי בפרשה. זו היתה, בתחילה, גם דעתם של כל אלה שהכירו את מתי שרון. הם טענו כי מתי נראה מוכן, לאחר מלחמת-ששת-הימים. עד אז, על גל ההתלהבות שהתעורר עקב האיום על ישראל, קצר היועץ לענייני עיתונות, שהיה ידוע בתור "הגנצלמן הבריטי של הנציגות הישראלית", הצלחות רבות. אולם לאחר המלחמה, השתנתה הרוח בי עיתונות הלונדונית. אם כי אין הם מעזים

ברחוב פינצ'לי

● **אכזבת-אהבה:** לפי גירסה זו אירע חיץ, על רקע רומאנטי, או בריאותי — בין מתי לבין אשתו הצעירה ורדה, דור קא אחרי שנישאו רשמית. כיוון שאהב אותה מאוד, כך טוענת גירסה זו, התאבד. גישה זו מצאה סימוכין בעובדה שמתי ורדה כבר עמדו להינשא, שוב ושוב, ביטלו שלוש פעמים את החתונה בשש השנים בהן יצאו יחד.

כמובן שאם שמועה זו נכונה, נשאלת השאלה: מדוע היה שרון עשוי לגלות את צרותיו ואת צרותיה של אשתו — רק לי מחת-הכלולות?

● **הסתכנות אישית:** גירסה זו מופרכת מיסודה. אופיו הציני במיקצת של מתחיה שרון, עצביו התזקים — להם נזקק בתפקידו המותח — היו לאגדה חיה. שום סיבה גיונית ומתקבלת על הדעת לא היתה גורמת למתי להתאבד מתוך דיכאון.

● **מחלה אנושה:** אם גילה שרון שהוא סובל ממחלה ממארת — סרטן או דבר דומה — כיצד אירע הובר דווקא ימים ספורים לאחר חתונתו? לפני כן לא נבדק? לכן יש בהנחה זו משהו מן האגדה הרומאנטית ולא מן המציאות החיה.

● **סיכסוך עבודה:** לפי גירסה זו דווקא הצליח שרון, לאחרונה, לא נעים להעלות אפשרות כזאת, במסגרת שירותי המדינה הישראלים — אולם מתי שרון היה עשוי לעורר את קינאתם ושינאתם של אנשי אחרים, שהצליחו פחות בתפקידיהם הגלויים או הסמויים. בשירות הממלכתי הישראלי, כמו בשירותים של כל יתר המדינות, קיימים אנשים שאינם נרתעים מפני דבר.

★ ★ ★

לוחם אלמוני

ת **הייה הפיכה** האמיתית אשר תהיה, דבר אחר ברור: כדי לחשוף את האמת שמאחורי התעלומה שברחוב פינצ'לי, היה דרוש באמת חוקר ברמת קציני הסקוטלנד-יארד. אולם לאלה נחסמה הגישה לחקירה מלכתחילה.

גם תצלומיו של מתי שרון לא נמצאו, בדרך מורה מאוד, לא במשרד-החוץ — שעמד לקבלו בתפקיד בכיר חדש — לא בלישכת העיתונות הממשלתית, ולא בשום מקום אחר אליו פנו העיתונאים, השבוע, בחפזם אחר הסיפור שמאחורי האיש.

לכן קיימים סיכויים טובים שיעבור זמן רב עד שתתגלה כל האמת המוצעת, אפר פת-המיסטריוז והקוננויות, בקשר למותו של הלוחם האלמוני של ישראל, מתחיה שרון.

מאוד, מן האסקולה של יוסף תקוע — פעל שרון בשטח מסוכן: מלחמת-ההסברה בין ישראל לבין מדינות ערב וברית-המועצות.

★ ★ ★

דיפלומטיה השאית

מ **תי שרון** נחשב, בחמש שנות פעילותו בלונדון, לקולה של ישראל בי אים הבריטיים.

והיה מי שהיה מעוניין להשתיק את הקול הזה. כי לאחרונה מתרחשים לא מעט דברים בלונדון, הקשורים ישירות במרחב. יש בבירה הבריטית כמה אירגוני-צללים זרים שהיו מעוניינים בסילוקו של מתי שרון.

כי למרות שעמד לפרוש מתפקידו, הוא ידע יותר מדי, עשה יותר מדי. היה זה מתי, למשל, שהציג את הרוסים המאשימים את ישראל בתוקפנות, כזאבים המתחפשים לכבשים.

שרון, האידיאליסט, היה גם האיש שדאג להזמין, לא אחת ולא שתיים, אורחים אנטי-ישראלים, ערבים ופאראסיאניים. הניספח לעיתונות של ישראל בלונדון עסק בתפקידים שחרגו הרחק מעבר לתואר הצנוע שלו. נראה שאף הפריע לא מעט לתוכניות עולם-הצללים של הבריטים במרחב.

להודות בזה בגלוי, הפכו העיתונאים הבריטיים עוינים יותר לגישה הישראלית. שרון התחיל לנחול אכזבות וכישלונות. ואז הפך לממורמר, התפרץ לא פעם, ואף כתב מכתבים למערכת שעוררו הרמת-גבות אצל הבריטים המנומסים. פעם אף האשים, במכתב כזה, את הלונדון טיימס, המכובד והוותיק ביותר בבריטניה, בזה שהפך לביטאון פרו-ערבי.

עורכי הטיימס ענו לו במכתב צונן וקיצוני, הנחשב על גבול גסות-הרוח בבירה המנומסת ביותר בעולם: "את מדיניות הטיימס קובעים עורכיו, ולא גורמים אחרים, נזפו הבריטים ביועץ הישראלי.

לכן, טענו מכריו של שרון, ניכנס לדיכאון, וכשנקרא בחזרה — לשרת, אומנם, בי מישור רמה יותר, כאחראי על הקשרים של משרד-החוץ בירושלים עם הכתבים הזרים בישראל — התאבד.

★ ★ ★

הסי.אי.די. מוכן להשתכנע

א **לא שהיו** כמה וכמה עובדות שפסלו גישה זו.

קודם כל — העובדה ששרון נמצא הרגע כש"כמה פצעים בראשו", אדם המתאבד, יורה רק פעם אחת — ומת. אין לו ממה

המלונים, לבושה שחורים, האלמנה הצעירה ורדה, ששתעטפה בשתי קה מוחלטת. אמה היתה מוכנה לומר רק: "זה עניין רציני. רציני עד מאוד. אי-אפשר לדבר על זה". יותר לא רצתה לומר דבר.

ארגו של מתי שרון יוצא לדרך כו האחרונה מבית-החולים איכ"ל לוב בתל-אביב, אחרי שהוטס ארצה מלונדון. בשורה הראשונה של

הדרך האחרונה

חמש שנים התאבלה ושמרה על זכר בעלה ג'ון - השבוע אמרה ז'קלין קנדי:

Life בק ע3בות

הוריד לשנייה את השיריון אשר לבשה, מאז החליטה להינשא, בשנת ה'39 שלה וחמש שנים לאחר הירצחו של בעלה, הנשיא ג'ון קנדי, לאיל-הספנות ומלך-המיכליות אריס-טובול אונאסיס בן ה'62, האיש היחיד כי עולם שיש לו קו תעופה פרטי - קו ה'מטוסים אולימפיה, המשרת גם את ישראל. מה גרם להחלטתה של הנסיכה האמריקאית? כרי לענות על השאלה, שהעסיקה והח-

כ אשר ניתך במפתיע גשם זלעפות על ראשה של ז'אקלין קנדי, שיצאה ב'שמלת-הכלולות הקצרה והבו' שלה מפתח כנסיית האי סקורפיו בחברת בעלה השני, התפוררו לרגע פניה היפות, שנשארו משך כל הטקס האורטודוכסי המפואר קפואות. אותו רגע, כשאיש לא יכול היה להבחין מה הן דמעות ומה הן טיפות גשם, "המביא ברכה לנשואין" - כפי שטוענת האמונה ה'יוונית - הרשתה ז'אקלין לעצמה לבכות, ל'

ג'ון קנדי, בעלה הראשון של ז'אקלין, אותה נשא לאשה בהיותו סנאטור. היא היתה אז עיתונאית.

האהבה הראשונה

רוברט (בוב) קנדי, שטיפל בנאקלין אחרי מות בעלה, דקות ספורות אחרי שנורה בקליפורניה.

האהבה האחרונה

שתי בנים לאכל אתל קנדי, אשתו של המועמד לנשיאות ארצות-הברית רוברט (בוב) קנדי, בחברת ז'אקלין, ב'בעלה של אתל נרצח חמש שנים לאחר מכן.

גברת אונאסיס

בחתונתה השנייה עם איליהספנות אריסטובול אונאסיס (ימין) — נראית ז'אקלין רצינית, קפואה — ואצילית.

מנה ששיכלה את בעלה וקיבלה בירושה את הוריו ואת משפחתו, יודעת זאת כי בירור: בימים כאלה נוצר קשר חזק הרבה יותר מן הקשר החי, בימיאוסר. היא שמרה, שנה תמימה, על אבל מוחי לט, לבשה שחורין, לא יצאה. רק אחרי כך שבה ובילתה — בדיסקרטיות מרובה ובדרך כלל מחוץ ליבשת אמריקה. ברומא, אצל (המשך בעמוד 22)

ז'אקלין קנדי הפכה את הבית הלבן למוקד חיי הרוח והתרבות של ארצות-הבר. גדולי הנגנים, מרובינשטיין ועד קאדאלס, הוזמנו בחום לערוך קונצרטים בפני המלכות: ז'אקי, הנשיא, ואורחיהם. גם את עצם מראהו של הבית הלבן שינתה ז'אקי. היא עשתה רמונט עליו דיברו שבועוני-הנשים כימעט שנה, גילתה אוצר רות בלומים וניסתרם במחסני מישכני-הנשיאים של ארצות-הברית, גרמה לדיפלומטים המערב-אירופיים שפקדו את המקום להיאנח בהנאה, מרוב נחת.

אך חשוב מכל, היא השלימה את השכבתו האינטלקטואלית של ג'ון קנדי עצמו. היא גרמה לו ליהנות ממוסיקה סימפונית; מאופנה פאריסאית; מצויר אמריקאי מודרני; ומתענוגות המיטבח הצרפתי.

אולם חניכת הסורבון ואוניברסיטת וואשינגטון וחברת חוג הסילון הבינלאומי והנוצץ אינה סוביית: היא גם הראתה לקנדי שאדם אינו צריך להתבייש בטעמו, ושהרומאנים של גיימס בונד — אותם עזר קנדי לפרסם בהערותו הידועה שהוא קורא את כולם מייד — אינם נופלים, בעניינם, מיספרות אחרת.

★ ★ ★

כך הפך ג'ון קנדי לא רק לאהבת-חיה דתית, כימעט של ז'אקלין הקאתולית, אלא גם למרכז עולמה הרוחני. היא השפיעה עליו ודרכו — על העולם. והוא מילא את עולמה, את שאיפותיה ואת אישיותה. עת קרס ג'ק על ברכי ז'אקי, בשלהי 1963, במכונית שהובילה את שניהם למסע-ניצחון ברחובות דאלאס שבמדינת טכסאס. בלחייט אנשי השירות החשאי ששמרו עליה ועל ילדיה, סובבה ז'אקי כרוח רחאית. כשריד חי של ימי גדולתה התרבותית של הנשיאות האמריקאית. בעוד נישג סגנון-לש-עבר של בעלה, לינדון ג'ונסון, להרוס את כל אשר ביה ג'ון מודי, לחבר את אידיה במלחמה ולהפוך את הכית הלבן רחוקה לסככה גדולה וחסרת רוח-תרבות. וכל זה אמריקאים לראות את תצלומיה של ז'אקי, מעל עמודי-העיתונים או על מסך הטלוויזיה ולהגיד: "כו, אבל היו לנו גם כאלה." מותו של ג'ון קנדי קשר את גורלה בישרת-פלדה אל שושלת-קנדי. כל אל-

גברת קנדי

בחתונתה הראשונה עם ג'ון קנדי, נראית ז'אקלין זוהרת ושמה חתה. ג'ון שימש אז כסנאטור וז'אקלין היתה עיתונאית צעירה.

משפחה בה הפכו עסקיה הפוליטיים של ארצות-הברית לנושא של החלטה משפחתית, עוד בטרם הועברו להכרעה במוסדות הממשלתיים והצבאיים הרשמיים. ולתוך שבט זה, לתוך מה שכונה "המאפייה האירית של בני קנדי", נפלה ז'אקלין בובייה, בת למשפחה מיוחסת מפילדלפיה, בעלת תרבות צרפתית. ז'אקלין התאימה עצמה, בתחילה, למשפחה בעלה הצעיר והיפהפה, אותו העריצה. אבל אטיאט גברה השפעתה על השפעת ה"אחים וביחוד על השפעת האב קנדי המודק; ומאחר וג'ון קנדי היה, בין כה וכה, החזק והבולט שבבני-החבורה, היה מקומה המיועד של ז'אקלין — מקומה של קיסרית משפחתית, נוסף על תפקידה כגברת הראשונה של ארצות-הברית.

★ ★ ★

בחוש השישי האופייני לה, לא ניצלה ז'אקלין את כוחה כדי להשפיע על ענייני פוליטיקה וצבא, בהם הבינה את חולשתה. היא ניגשה למלאכת שינוי שינוי של גישתם התרבותית והאנושית של בעלה — ושל ארצות-הברית כולה.

רידה את העם האמריקאי, גרמה אף לאסטרונאוטים הסובבים את כדור-הארץ בחללית אפולו להודיע בהפתעה, עת שודרה אליהם באופן בהול — יש להבין, קודם כל, שתי עובדות יסודיות:

● ז'אקלין קנדי עייפה; ● ז'אקי החליטה, זמן קצר לאחר הרצח, חו של גיטה האהוב, המועמד לנשיאות ארצות-הברית רוברט קנדי, שעליה לנתק, אחת ולתמיד, את החוט הקושר את חיה ואת חיי ילדיה — ג'ון-ג'ון בן השבע וקארולין בת ה-11 — לגורלה הטראגי של שושלת-קנדי.

★ ★ ★

כ' כאשר נישאה העיתונאית הצעירה ז'אקלין קנדי לסנאטור הצעיר ולקצין הנחתים המשורר ג'ון קנדי, היא לא רק נישאה לאיש — אלא אף לשבט, למעצמה, בקיצור — למשפחת-קנדי כולה.

היתה זו משפחה שנהגה לסעוד יחדיו, אחים, אחיות והאב הכליכול, מדי יום ב' יומו; משפחה בה נקבעו החלטות הנוגעות למיליוני הולארים הנמצאים בבעלות וב' פיקוח חבריה — עליידי כולם במשותף;

מיסך עשן?

ז'אקלין עם אחד ה"מחורים" אשר השתו נאים ייחסו לה. התצליל הבריטי לורד הנלך.

מה מציגים במוזיאון תל-אביב: בובות-דא

דענקה

צמיחתה של האמנות הישראלית הצעירה. כשנערכה 1967, תערוכת הסתיו האחרונה, בה השתתפו 38 אמני ישראלים, בחרו האמנים בוועדה מייצעת למוזיאון, לתיבחר את היצירות לתערוכת הסתיו 1968 — על מן שלא תישנה השערוריה שקמה בעיקבות ייצוג בלח נאות של אמנים צעירים או.

בוועדה המייצעת היו חברים האמנים מיכאל ארגו רפי לביא ודב פיגין. השלושה ניגשו למלאכה. מייד הוצפו סלפונים וב שות בעליפה ובכתב, מצד כל האמנים הצעירים קשישים, שביקשו להיכלל בתערוכה רבת-היוקרה. יכולנו לישון בלילות, מרוב קריאות, סיפר השב אחד מן השלושה.

עד שלבסוף בחרו ב־41 אמנים אפשריים, שאת שם תיהם הציגו לד"ר גמזו. הוא אישר בלי עירעור, ש השבוע, בעת הפתיחה: "כמנהל המוזיאון איני צריך ל הוב כל יצירה. אבל אני חייב להציג כאן זרמים חדשים אם כי לשלושת היועצים היו חילוקי-דיעות על אמנ

מסמלים את האנושות כפי שתראה לאחר הפצצה אטומית. זוהי הירושימה ללא אהבה. משום כך יצר הפסל דמויות מפותחות. לאמיתו של דבר, רצה יהודה בן-יהודה ליצור בובות אמיתיות ככל שאפשר ב־מראן. משום כך, הוא חיפש דרך לצקת בגומי ורוד. אולם בתי-החרושת למיזרונ"י גומי ולמוצרים אחרים מחומר זה, תגוס, לא היה מסוגל לספק לו את האבקה החורודה. לכן, מחוסר-ברירה, יצר בן-יהודה בובות שחורות. וכך נולדה האגדה של "רעיון הירושימה".

*** ביקורת על המבקר ***

א היתה זו צרתו היחידה של הד"ר גמזו, שגמזו הפעם כראוי. בזמנו, הוטחה ביקורת חמורה ביותר

הדוקטור והבובות דוקטור חיים גמזו, מנהל מוזיאון תל-אביב, נראה בפתיח המוזיאון. ברקע בובותיו של הפסל יהודה בן-יהודה. טען גמזו: "כמנהל איני צריך לאהוב את כל היצירות. אבל אני חייב להציגן."

גודל טבעי ובצבע שחור כפחם. בובות אלו, המזכירות את משרפות אושוויץ או את אסון ההפצצה האטומית של הירושימה, ליכד בן-יהודה לאוסף מזעזע ועזיבטיו — שהפך לסנסאציה בעת הפתיחה.

*** קומדיה של טעויות ***

מוצג היה גם גורם לקומדיה של טעויות.

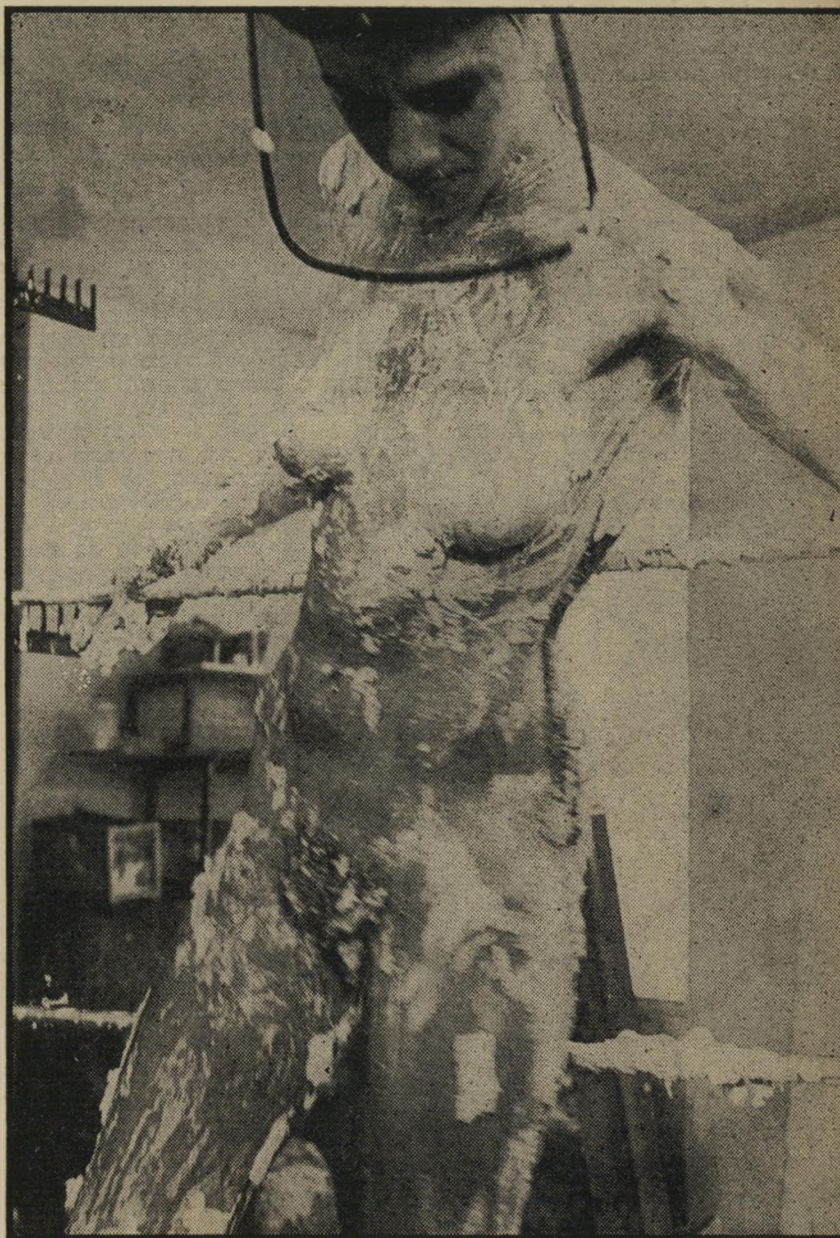
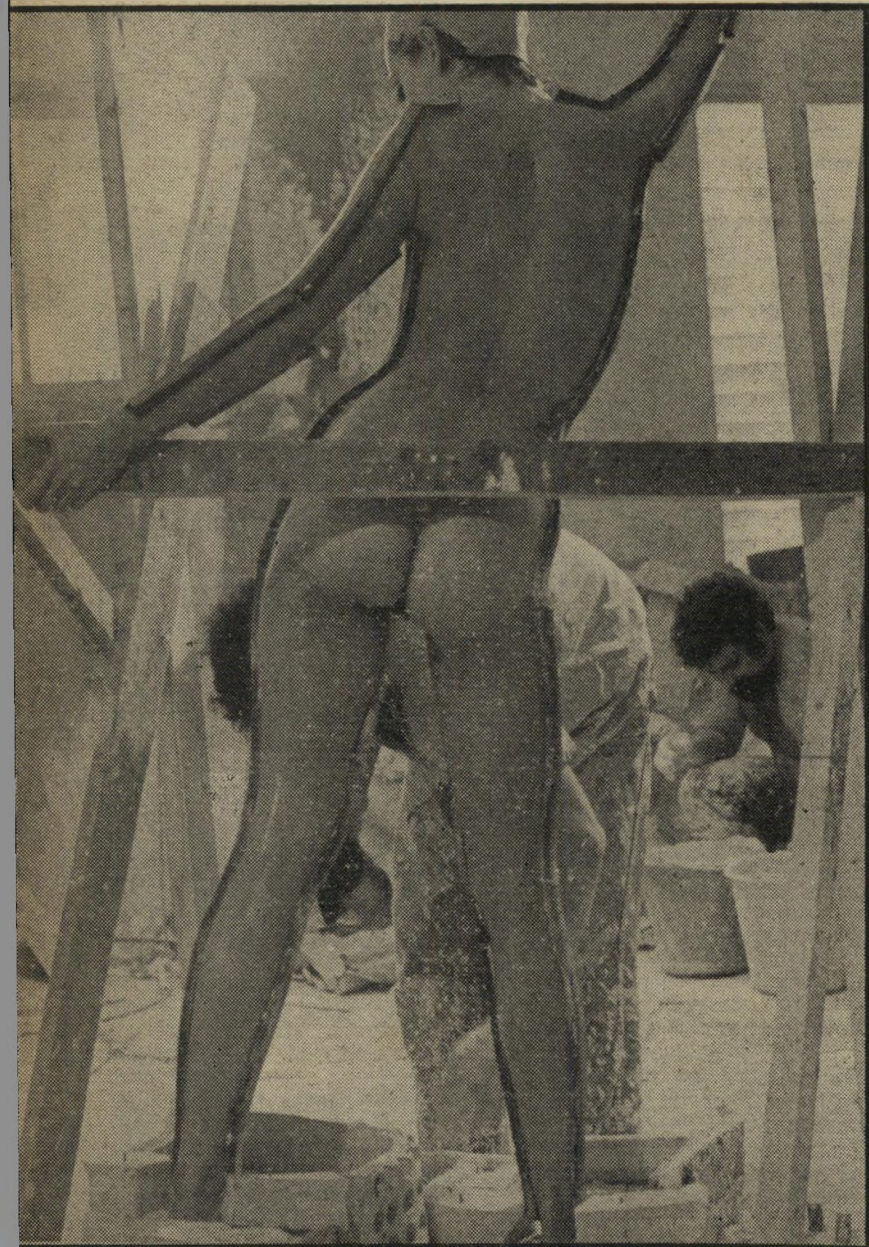
כי בעוד בן-יהודה עצמו לא התכוון, בעצם, לשום דבר מיוחד, ערך את שורת הניסויים שלו בגומי כחלק מן העבודה האמנותית השיגרית שלו, התלבשו המומחים של האמנות — ובראשם הד"ר גמזו — על תופעה זו כעל סנסאציה בועיר-אנפין. כך, למשל, שימש הצבע של בובות הוועדה של בן-יהודה למקור להשתפכיות משעשע. טען גמזו, בפתיחה: פסלים אלה

והי תערוכה מחרידה! אמר הד"ר חיים גמזו, מנהל מוזיאון תל-אביב, על תערוכת הסתיו של אמני-ישראל ש־נפתחה השבוע ברוב-פאר, ובנוכחות ראש העיר.

מה גרם למנהל-המוזיאון, המומחה ל־אמנות המושמץ ביותר במדינה, לצאת לכאורה נגד תערוכה שמנהלת בגושפוקה האישית שלו?

היה זה מוצג מרכזי, המהווה את גולת־הכותרת של התערוכה: 60 בובות-גומי מתככות, שהוצקו על גופותיהם החיים של גדולי האמנים והיפות שבנערות-החברה של העיר על-ידי הפסל הצעיר (32) יהודה בן-יהודה.

בן-יהודה, הידוע בעיקר כצייר, עסק כל השנה האחרונה בסוג חדש של אמנות: פיסול-גומי. הוא יצק גבס על גופן של נערות, ואחר-כך, בעזרת אבקה מיוחדת, תירגם את יצירות-הגבס לבובות-גומי ב־

מאחור נראית הדוגמנית אן טוכמאייר, כשחלק-גופה הקדמי עדיין מכוסה מחצית-היציקה גבס מוקשה. עוזרו של הפסל עוסק בהסרת הגבס, התולש, כשהוא מסולק, מרבית שערות-הגוף של הדוגמנית וגורם לה, אגב כך, כאבים. ברקע: בן-יהודה מכין גבס ח

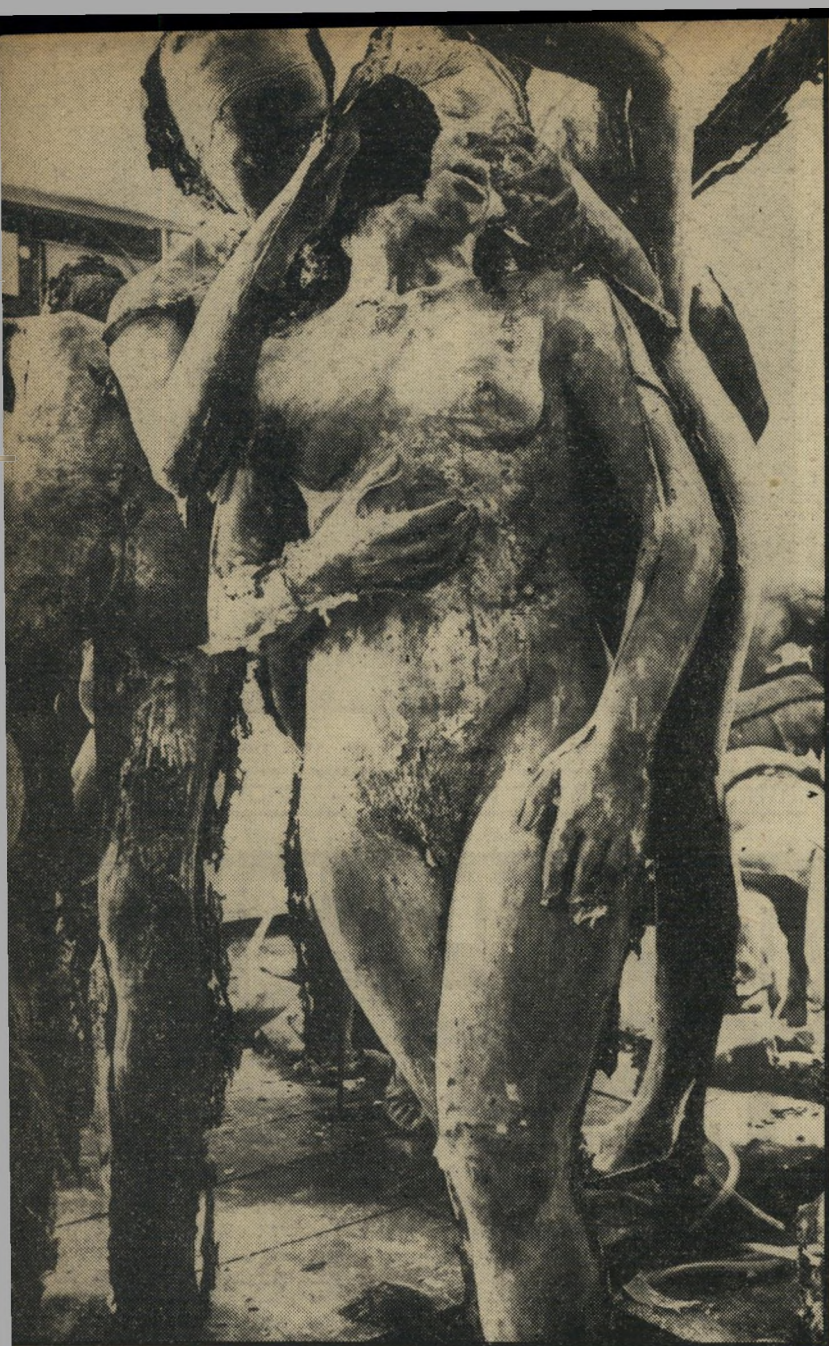
רבים היה שם אחד בראש שלוש הרשימות: שמו יהודה בן-יהודה, מייצר הבובות. ***

מיליונים צעיר

האמן עצמו הופתע ביותר, עת נתבקש לו בתערוכת הסתיו. בניגוד לחבריו, אין הוא מ אלא להנאתו: מאזנשא, לפני שנים אחדות,

נגד המבקר, מצד אמנים. החל בפסל יגאל תומרקין, שהציג תמונה בה מתגוססת הי כתבה "גמזו חמור" וכלה באמנים רבגוני יים שטענו, כי מנהל-המוזיאון אינו מתייחס לאמנות מודרנית צעירה, והולך רק בתלם השמרני — היו כל הידיים מוגפות נגד גמזו. על כן החליט גמזו לא להפריע עוד ל־

כך נראית הדוגמנית, כששמן-האגוזים מרוח על גופה ושרידי-הגבס הראשונים נמרחים על איבריה, בידי הפסל. על פניה — מסיכה שקופה, למניעתו של התזת הגבס לעיניה ונחיריה.

ה, פורנוגרפיה, זועות או אמונות חדשה? מדוע היא?

הסוד השחור

כך נראות בובות-הגומי המסחרות של בן-יהודה, עם תום תהליך-היציקה. החומר שבועותיו הן מיצירות יקר ביותר, הפסל לא התכוון למכור את בובותיו, הופתע משנתבקש על-ידי המוזיאון להציג 60 בובות.

„בדרך כלל, הכי טוב לגלות את כל ה- שיערות של הגוף,“ מודה עדנה שטולץ, אחת הנשים שניכנסו לתוך הגבס של בן-יהודה. „אבל גם ככה זה נורא, לי, למשל, נשרפו הנחיריים מזה. לא יכולתי לנשום. חשבתי שאני נחנקת.“

„אבל הכי נוראה היתה ההרגשה שלעולם לא אצא משם, שאשאר קבורה בתוך הגבס.“ לכן גם רוב הפסלים הם בעלי פה פעור לרווחה. פשוט — אין לאנשים שבתוך ה- גבס אפשרות לנשום, אם לא יפתחו את הפה לרווחה. גופם אטום.

וכך, בגלל התנאים הטכניים, נוצר עוד פריט המחזק את רושם-השואה — שהעסיק את המבקרים ומשמש עילה להשתפכות ה- פיוטית של הדר-חיים גמזו.

ומעל לכל, היה צורך לרכוש את החומר הפלאסטי המיוחד אשר יוצקים לתוך תבנית הגבס — ותומר זה עולה ביוקר רב. כל פעם שיהודה בן-יהודה יצק פסל חי שכזה, עמדה אשתו כריסטינה, צלמת חובבת בעלת כישרון, בקירבת-מקום. היא הנציחה את עבודת בעלה על כל שלביה.

והיה מה לצלם — ובעיקר מי לצלם. כי ברשימת-דוגמניו של בן-יהודה מופיעים שמותיהם של כמה מן המפורסמות ש- בדמויות-הבמה.

„בהתחלה, לא היה לי נעים לגשת לאנשים ולבקש אותם להתפשט עירומים כדי להיכנס לגבס.“ סיפר האמן, השבוע. „אז יצאתי רק גברים. יצאתי את הגוף של שמעון צבר — כן, יש לו גוף יפה — ואת הראש של הצייר ליפשיץ.“

אך במשך הזמן התברר לבן-יהודה ש- הדבר הקל ביותר הוא — להשיג דוגמניות. וכך התחילו לבוא לסטודיו שלו היפות והמעניינות שבנערות-תל-אביב. דוגמניות-ה- צמרת הלית קטמור הונצחה. הדוגמנית ה- יפהפיה, ונערת-השנה של העולם הזה, אן טוכמאיר, היתה אובייקט לשמונה יצירות גומי שונות ונפרדות.

★ ★

הנסיכה והדוגמנית

נסיכה הודית, שביקרה בישראל ב- הזמנת משרד-החוץ, התנדבה ליציקה. היא התעלפה, בשעת-העבודה.

„אן טוכמאיר היתה נהדרת. היא לא התעייפה. אמרה ששמך-האגוזים, אותו מור- חים על הגוף לפני שיוצקים את הגבס, עושה לה עור טוב.“

אגב: למרות הטיפול המשומן, יורד לא אחת כל שיער-הגוף, כשמסירים את הגבס מעל לאדם הנוצק. „חוץ מזה, מזיעים מורא“, מספר אחד הדוגמנים. „שלא לדבר על הפצעים ועל העור המקולף, מרוב חום.“

• כל התמונות המופיעות בכתבה צולמו על-ידי כריסטינה בן-יהודה.

מלבנים!

נראית הדוגמנית זיוה, כשנסתרה על הסד המיוחד, המונע ממנה לזוז, כדי שהצורה המבוקשת על-ידי הפסל תישמר לבובה שתקוט. יהודה בן-יהודה מורח אותה שעה, גבס ביד אמונה על כל חלקי-גוף האחוריים. זוהי עבודה הדורשת דייקנות, קובע הפסל.

את סף דלת המוזיאון. אבל הזמנים השתנו: „ישראל מפגרת אחרי אירופה וגוי-יורק בעשר שנים, בשטח האמנות!“ הצהיר הש- בוע דוקטור גמזו. „לאחר תערוכה זו היא תפגר רק בחמש שנים!“

וכך מוצגת תערוכה של בובות בחדר נפרד. אשה מכסה בגופה העירום גבר מעוות. גבר אחר — אף הוא מגומי שחור — שוכב על אשה. שלוש נשים מעורטלות מוחאות כף לזוג בלתי-לבוש.

אף-על-פי-כן טוען גמזו: „מי שבא ל- תערוכה הזאת למצוא אבר-ימין וישבנים — לא ימצאם פה. אדם כזה יכול ללכת. מה שרואים כאן זה גופות שרופים. זוהי מין מחאה על העולם בו אנו חיים.“

„נכון: כל טכנאי יכול לעשות בובות כאלה. אין כאן שום אמונות. אבל יהודה בן-יהודה יצר, בעזרתן, את האפקט האמני- תי החזק שרצה ליצור.“

★ ★ ★

כל נשות ת"א

כך אחת מן הבובות עלו ליהודה בן-יהודה כאלף לירות. היה צורך לשלם לדוגמנים ולדוגמניות — בן 35 לירות לכל אחד ואחת. היה צורך לשלם ליצוק.

אשתו הארגנטינית כריסטינה, הוא מתבודד בדירתם המפוארת שברחוב הוברמן המהודר בתל-אביב, מספל בבנו בן הארבע — ועובד על יצירותיו. אגב, כריסטינה, בת לתעשיינים עשירים ביותר, נתייממה לא מכבר. אותה עת הפך הזוג בן-יהודה לזוג-מיליונרים הצעיר ביותר במדינת-ישראל.

משום כך, לא התכחן בכלל בן-יהודה להציג את בובותיו. „רציתי, קודם כל, לבנות בית ולאכלס אותו בובות. אחר-כך נשתי את הרעיון — אך גם אז לא התכחתי להפריד בין בובה לחברותיה.“ סיפר השבוע לידיד.

וכיוון שיצר כ-60 בובות בסך-הכל, היה כימעט בלתי-אפשרי להציגן בתערוכת הסתיו — שם זכה יוסף זריצקי המפורסם והמבוגר למוצג אחד בל- בד, וגם יגאל תומרקין לא יכול היה להציג יותר משתי יצירות.

★ ★ ★

„לא תערוכה של אבר-ימין!“

אדם לחץ שדושת היועצים, ורצונו של גמזו לתת פתחון-פה להתרחשויות צעירות הכריעו את הכף.

וכך הפך המוזיאון, בפעם הראשונה בהיסטוריה שלו, למרכז של אמונות אוונגארדיות. ייתכן שלפני שנים בודדות בלבד לא היתה תע- רוכה של „אנשים שרופים“, כדברי גמזו, עוברת

ומי זה?

שתי בובות מחזיקות את יציקת חלקו התחת- תון של הקאריקאטוריסט שימון צבר.

מתי יפרוש דיין?

(המשך מעמוד 10)
סיעת הפורשים קטנה — כך יהיו סיכוייו להצליח בכך קטנים.
 נימוק אחר, אנטיסייבר הרבה יותר, בעד פרישה מוקדמת, בנוי על הפוטנציאליות הישירה של דיין. מובן, שהוא לא יפרוש על רקע של ריב כיסאות, וסינון אוהדיו מרשימת המועמדים.
הוא יעזוב על רקע מדיני-אידיאולוגי: למשל כפיט בעיית השטחים והשלום. הכרזתו מהשבוע שעבר, בעד סיפוח שקט ונגד ריב צה"ל שולחן-הדין עם חוספין, נראית כצעד הכנה לכיוון קרע זה. לכן גם, נלקחת בחשבון האפשרות, ש'כבר בימים הקרובים יחליט לפרוש, כאשר יתקיים בממשלה דיון על מגעיו של אבא אבן בניירורק ובלונדון. המאמנים באפשרות זו אף רומזים, שאז יעלה את הדרישה להקדים את הבחירות "כדי לתת לעם להכריע!"

כמו ואלאס?

מערכת-בחירות של דיין, בראש רשימה עצמאית, יש סיכויי-הצלחה גדולים. הוא לא יופיע כמי שחוזר אל חיקו של בן-גוריון הזקן. להיפך: למרות שלא תהיה בפיה שום בשורה רעננה וצעירה, תהיה זו רשימה שתציג את עצמה כגורם שאת דגל המרד של הדור הצעיר נגד הזקנים. דגל המרד נגד המיסגרות המפלגתיות הישנות והמושחתות.
לצידו יופיעו לא רק העסקנים הדחויים-במיקצת של רפ"י, כי אם אלופים ורמטכ"לים לשעבר, כמו יעקב דורי וצבי צור. ויחד איתם: שורה של פרופסורים, אנשי-ימדת, משוררים כמו נתן אלתרמן ואנשי-הדור כמו עובד בן-עמי. כל הגווארדיה המנוגנת של ארץ-ישראל השלימה תצטרף תחת דגלו. הוא לא יזדקק למנגנון ול-עסקנים ותיקים, אלא יסמוך על גל ספונסרני של מתנדבים.
 אל האינטליגנציה והבורגנות יקרא "לשנות את פני הדברים! להכניס דם חדש להנהגה!" ואילו אל הריכוזים ההמוניים של הפרברים ואזורי-הפיתוח תדבר הרשימה ב"קול הלאומנות הקיצונית, הכביהה להתחרות בות סריטוריאליה והעוצמה המיליטארי-סית.

משהו, שכמה ממתנגדיו משווים אותו למסע-הבחירות של ג'ורג' ואלאס בארצות-הברית.

מניין יבואו הקולות?

היהו סיכוייה של רשימה כזאת? אפשר להניח, שהיא תזכה בקולות ש'ניתנו בפעם שעברה לרפ"י, ממסא"י לא תוכל לקחת מצביעים מסורתיים, הכפופים למנגנון, אבל היא תיקח קולות מפא"י מהעולים וממיקצעות הצהרון הלבן.
היא תמשוך, כלי ספק, המוני-בוחרים משורות חרות, וחלק ניכר מן המצביעים הצעירים של המפד"ל.
 בכמה יכולים קולות אלה להסתכם? הערכה סבירה, ברגע זה, היא של 20% כלומר: 24 חברי-כנסת. עם סיעה כזאת, יוכל דיין לטעון בבית-הסדר רב-למדי לראשות הממשלה, בשותפות עם הימין והדתנים. אלא ששום תחזית של בחירות אינה ודאית. תמיד נשארות תוחות כמה שאלות נכבדות. כגון:
האם תוכל מע"י לגייס אישיות כה דינמית, המסוגלת לזווג מע"י שרים כה מלהיבים ומרהימים, שיזוהו של דיין האזרח יעומעם עד ליום הקלפי?
 האם יוכל דיין למצוא את כל סיכויו בלי מנגנון ותיק ומנוסה, כלי כל אותם אלפי מוכיורים ועסקנים-בשכר המובילים את הרבבות לקלפי בעד למירעה?
והעיקר: האם לא ייתכן, שיויוו צר סיכויו קלוש של השנת שלום עם הערבים, שיוציא את הרוח ממפירשי הכיטחונות הסמפוחים-מי?
 שאלות אלה מאריכות את התלבטויותיו של דיין, ודוחות את ההכרעה. אבל הגלים נעים במהירות שתלך ותיגבר, ולא יהיה מנוס מהכרעה. ייתכן אפילו — הכרעה קרובה מאוד.

גירפא. מאותו רגע פיתח תאורה לתבלינים מכל המינים, ריכוז ידע עצום בשטח זה, כמה מתרופותיו מורכבות מהרכה עשירות של תבלינים, בעיקר ציפורן, שמיר, כמון, כוסברה, זנגביל, שום, ונענע.

כמו

אבותינו...

א פחות חשוב מהתבלינים הוא: אוכל בו מאכלי שחמון את עצמו ואת חוליו. אוכל זה מורכב אך ורק ממאכלים שגדלו באופן טבעי בארץ, והמוזכרים ב"תנ"ך. "בכלל", טוען עזרא שחמון, "עלינו לשמור על אורח-החיים של אבותינו."
 לא כולם שומרים כיום על אורך חיי אבותינו, ויש המפקפקים בטענתו שאלוהים הוא אשר לימדו רפואה. אבל הם באים אליו להירפא.
 השנה, כמינהגו מזה 31 שנים, חזר עזרא שחמון ארצה, אל מאמניו הסובלים. כי תקופת העדור פונים אנשים רבים לסופר דויד תדהר, אשר אצלו משאיר שחמון מלאי גדול של תבלינים — מוכנים לכל דורש.

הוא בן 76 — אבל ידו חזקה כקפיץ של פלדה. הסוד טמון בתבלינים המיוחדים שלו — והוא מרפא בעזרתם כל מיני מחלות.

הכל בעזרת השם והתבלינים

ש רופאים המחזיקים בתוארם בתוקף הסמכה של אוניברסיטה, יש גם רופאי ליל למיניהם, ויש בעולם אדם אחד שהוא רופא בעזרת השם יתברך.
 זהו עזרא שחמון, אשר עם כל 76 שנותיו הוא מוכן להתגייס לצה"ל.
 מבחינת כושרו הגופני הוא אף מסוגל לכך. עובדה, הוא מבצע 40-50 כפיפות שמיכה ומסוגל להתחרות בכך בכל צנחן צעיר. את כושרו המתמיה מסביר שחמון בתרופות שהוא מכין בעצמו מתבלינים, בהם טמון סוד הבריאות והנעורים.
 שחמון, שהוא אדם אמיד ובנו של אחד מגדולי העשירים של עיראק, מוצא את סיפוקו בחיים בכך שהוא עוזר לאחרים ברפאותיו.
 מדי שנה הוא עוזב את עסקי הדלא-נייד שלו בני-יורק. בא ארצה לכמה חודשים ומרפא את מאות החולים הצובאים לפתח מרפאתו המאולתרת שבמושב מגשימים, ליד סביון.

נמוך

ושרירי

שחמון טוען, בעברית ובאנגלית, ש'אלוהים גילה לו את סוד גוף האדם, ובכך הוא מסביר את יכולתו לרפא חולים אשר אף הטובים שברופאים לא יכלו להם. אפילו רופאים סדירים, מוסמכי אוניברסיטאות, שולחים אליו חולים שלא יכלו לרפאם בדרכים המקובלות.
 לפני כשנתיים היפנה אחד הרופאים הידועים בתל-אביב לעזרא שחמון ילד בן שש, אשר לא ידע ללעוס, לא ידע לדבר וללכת, לא גדל, וסבל מעצירות כרונית ולא יוכל היה להשתין. לאחר טיפול של שלושה חודשים באמצעות מרקחות התבלינים והדיאטה המיוחדת שקבע לו הישיש הנמוך והשרירי מניו-יורק, הבריא הילד.
 כמוהו אף החלימו הרבה אנשים אחרים, ביניהם אנשי-ציבור, סופרים, אמנים, ו'מספרים שאפילו אחד משרי הממשלה.

סוד

מאכלי

הארץ

מרפסת הקבלה
 שתי נשים ופעוט ממתנים לחודם, במרפסת המרפא אותה בנה עזרא שחמון ליד בית 'קרוב-משפחה שלו, יעקב שחמון, חקלאי במושב מגשימים. הטיפול — והתרופות — ניתנים חנם לכל דורש.

ב בני-יורק פונים אל שחמון אלפי אנשים ומקבלים את רפואותיו, אותן הוא

חברת הכנסת דויד בן-גוריון, השריד היחיד של רפ"י, ממשיך, כהרגלו, לעורר פולמוס. ביום השני השבוע, כאשר נידחה הדיון המדיני שעמד להיערך בכנסת, יצאו הח"כים למיסדרון. סיעת אגודת ישראל, היחידה את שלמה לורנץ, מנחם פרוש ויעקב גרוס עמדה באחת הי פינות והתלחשה. בצעד נימרח נישג אליהם ביגיי ואמר: "אני מאמין באלוהים. לאור דווקא באלוהים שלכם! אני מאמין באלוהים קוסמופוליטי." בן-גוריון לא הסתפק בכך. הוא ניסה לשכנע את חברי אגו"י שלא רק התורה שבעל-פה מכילה סיפורי אגדות אלה גם התורה שבכתב. "איך אתם יודעים היום מה בדיוק חשב משה רבנו", הסביר. חברי הסיעה, מצידם, ניסו לשכנע את ביגיי, שכל הכתוב הוא אמת ויציב — בגדר אלוהים חיים. ● אולי היו אלה הגעגועים לשבת אחים-גם יחד, ואולי פשוט הגיל עושה את שלו. מכל מקום, כשנתכנסה, השבוע, הי כנסת השישית לאחר פגרת-הקיץ הארוכה, לחצו ידיים בחמימות שני היריבים הוותיקים ח"כ דויד בן-גוריון ושרי-המשפטים יעקב שמשון שפירא — למרות הי

אהרונזי וג'ו לואיס במכסיקו
המטוס השני נחטף

ברוגו הממושך שהתחיל בשפירא תבע את ביגיי למשפט-חברים במפא"י. ● משיהי אחרת שרצתה בבן-גוריון, מסתבר, הייתה מזכירת-מע"י לשעבר, גולדה מאיר — אבל המדינאי הישיש לא נתן לה להגיד זאת. סיפרה גולדה, השבוע, בכנס אקדמי אים שנערך בחיפה: משך שש עשרה שנה, עם בן-גוריון, ערב הקמת המערך, בכוננה לשכנעו להצטרף אף הוא — אולם כל אותו זמן דיבר ביגיי בעצמו, לא נתן לה לפתוח את הפה יותר מעשרים דקות — ולבסוף דחה את הצעתה, כמובן. ● מלחמת-ההצלה רות הישראלית הגיעה סוף-סוף גם לבראזיל — יחד עם נשיא הקונגרס היהודי העולמי, הדוקטור נחום גולדמן, שהצטרף עם בואו לשרת-התעופה של רות דה זאגנירו: אפשר להגיע להסכם שיפתור את הסיכסוך היהודי-ערבי. אולם, מיהר גולדמן להוסיף, זוהי אפשרות תיאורטית. למעשה — זה לא יקרה בקרוב. ● סוג אחר של שליחי מיצוה ישראלים שבאו לבראזיל, לא מומן, הם שני המדענים, הפרופסור יואל גת והדקטור עמנואל מזור, העוסקים בגדולה שבמדינות דרום-אמריקה בפיתוח שיטות גרעיניות במחקר מקורות-מים. בין השאר, קיבלו על עצמם שני הישראלים לחקור את אפשרות-המים של האזור נורד שצה, הנחשב לגנב של בראזיל. עת נשאלו השניים על-ידי עמיתיהם, עם שובם ל-

רוצה

תסרוקת?

נא

להתפשט!

נשות החברה הגבוהה האוהבות להסתר אצל אצל ספר בעל שם ועדיין לא רגישו את מגע ידי של דייב אינן יודעות מה הן מפסידות. כי ידי של דייב אינן (28) החליקו במשך שלוש שנים את שיערן של הגדולות והמפורסמות בשחקניות אי-רופה, כמו בריג'ט בארדו, מישל מורגן, מיריי דארק ואחרות.

דייב נולד במארוקו. כבר מגיל 13 אהב את היופי, מכיון שהיה ילד יפה אשר הי נשים אהבו ללסו ולמנקו. גם הוא החל לאהוב אותן בגיל צעיר למדי. מכיון שראה את עתידו בענייני נשים, ובמיוחד בחלקן העליון, הוא עבר לפריס וגרשם לבית-הספר לספרות אוריאלי. שלוש שנים למד בשקידה, החליק, סידר ופרע את שיערן של נשות פריס שחשקו בתיסרוקות חזים אצל מתלמדי הספרות, עד שהגיע יומו הגדול והוא יצא לשוק הספרים המרשימים. דייב התקבל לעבודה אצל קאריטה הגדולה, התקדם עד שהותה לו לגעת בשיערן של נשים מפורסמות — לפעמים באופן ישיר על ראשן, לפעמים בפיאות-הנוכחיות שהביא השליח שלהן.

כאשר פרצה מלחמת-ששת-הימים היה דייב עסוק בתיסרוקות, בעסק הפורח שלו בבריסל. הוא חש מייד שמקומו אינו אצל נשות החברה של אירופה, כי אם אצל נשות החברה הישראליות, הזקוקות לספר

ישראל, אם צפיפות-האוכלוסייה בנגב הי בראזילאי דומה לאיכלוס הנגב שלנו, השיבו קצרות: "ברוך, יש שם רק 25 מיליון תושבים." ● הוכחה חותכת לעירנות-ה ביטחונית של משטרת-ישראל ניתנה השבוע בבאר-שבע. פרופסור סדאן סקירה, הי משמש כמורה לתנ"ך וארכיאולוגיה ב-אונברסיטת פוקואוקה ביפן, ביקר בעיר. הוא צילם בדוחים המהלים בעיר ואת הי מיסגד העתיק העומד ליד בניין העירייה. לפתע, נישג אליו שוטר והוביל אותו ל-תחנת-המשטרה. הפרופסור המכובד נחקר — ולבסוף שוחרר. את סרט-הצילום הצביע-גי, החרימו לו. הובטח לו, שעוד חודש, אחרי שהסרט ייבדק — הוא יוחזר. אך הי פרופסור, שביקר בארצות רבות באירופה, כעס: "אני לא מבין מה קורה לכם פה. עוצרים אדם שמצלם, ואחרי שהעניין מתברר, לא מחזירים לו את הפילם." ● הפתעה יותר נעימה נפלה בחלקו של יעקב רוזנטל, הכתב הפרלמנטרי של הארץ, בעת שהשתתף בהפגנת סוכות של צי"ם. הלולב שהוגש לו נראה לו כאילו נקטף זה עתה מהעץ. כששאל הכיכז הסתבר שהלולב אוסן במיתקן-ההקפאה באונייה.

בילוייו של

קצין-המשטרה

אורח חדש של עולמ-החי הישראלי הוא כלבי-שעשועים היפהפה של שגריר צרפת בישראל החדש, פרנצואה אירא (52) שהגיע השבוע למושב-כהונתו, ביחד עם אשתו ז'אקלין ובתם בת 15. לכלבם של הדיפלומטים קוראים, במיקרה, פא"ר יום — לא על-שם בירת-צרפת כי אם על שמו של נסיך טרויה האגדי. הכלב זוכה לטיפול אינטיבידואלי בחלט, אוכל דיאטה מיוחדת ולפי בדיחה הנפוצה בחוגי-ה שגרירות, נהנה מחסינות דיפלומטית ב-יחסיו עם כלבות הסביבה: פשוט לא נותנים לו לקיים אותם. ● סוג פרודוקטיבי יותר של אורח בא לישראל, השבוע, בדמותו של אומן רפפורט (46), המנהל האמנותי

דייב בפעולה
החלק העליון

אבל את סודו המיקצועי השמור ביותר מוכן דייב לגלות רק למובחרות בודדות. כאשר הוא רוצה ליצור לא סתם תסרוקת, כי אם יצירה אמנותית של ממש, אין הוא מסוגל לעשות זאת אם היטהפיה לבושה. היא צריכה להוריד את החלק העליון של בגדיה, כי לדבריו הספר המהונן: "הראש לא קיים לבד. הוא קשור למשהו". וכשהמשהו הזה חשוף — אז גם מתגלה הפיגור הגדול באורו הנכון: אמן, שיציר רתו היא משיכמה ומעלה.

טוב כדי למצוא חן בעיני בעליתן הלוחמים למען המולדת. שמונה חודשים לאחר המלחמה, בעידודם של שמונת אחיו הנמצאים בישראל, ארו דייב את בגדיו עם מכשיריו ותכשיריו והגיע לישראל. דוגמניות-הצמרת ונשות הי חברה באו לנסות, ומאז אין הן מפסיקות לבוא: ליאורה לפידות, כוכבת הסרט הש כונה שלנו; אשת-החברה הצעירה תלמה מכנס, האופנאית והדוגמנית שרה עלי, אשת העסקים היטהפיה חניתה צנטנר.

הזקנים צנוורה משלהם, אסרו עליה להמ שיך. אך תיקי מצאה עיסוק בימתי לא פחות נעים: היא משתתפת בחזרות למחזמר שיוצג בתיאטרון אוהל. לפי טכסט של הי עיתונאי עמוס קינן ובליווי מוסיקה של המלחין יוחנן זראלי. ● אשה מפורסמת אחרת — הדיסקוטקאית מאנרי רייס — דייב-שאוילי מתכוננת להצגת-בכורה אחרת: זו של ילדה, העתיד להיולד החדש. לקראת אירוע זה עבר הוגז מאנרי ורפי שאוילי לדירה מהודרת חדשה. אגב, מאנרי לא הפסיקה לעבוד אף יום אחד. ● מאורע ירושלמי טיפוסי נתקיים השבוע, עת חזר מועדון סוראמללו — שהפך בשנים האחרונות לדיסקוטק פופוס — להיקרא מועדון סוראמללו. אותו ערב השתכרה כל הבהמה הירושלמית, כשהצל"ש יוסי אוהנה, מבעלי המקום, והקריין ואיש-הטלוויזיה דן בירון מנצחים על החינה. למסיבה עלו לרגל מיטב הבהמיינים, כגון איש-לח"י לש עבר דויד אפרתי, המתמטיקאי פרוס סור שאוילי פוגל, אחיו — הירושלמי לשעבר — מאכס פוגל. השלושה רוקנו בקבוק-קוניאק עם הבמאי הילל נאמן ועם האמרגנית לביאה חון ששרו במרץ. ● רועש טוב במיוחד עשו השחקניות הצעירות והיפות יהודית פודה ויעל אביב, והמשוררים יוסף בקינג ודויד אבידן — אשר עוררו תדהמה כללית על כי נטשו לערב אחד את מישלם הקבוע בקפה כסית הדיונופני. עם סיום-המסיבה סובבו עד עלות השחר עשרות שיכורים בירושלים, ניצפו שמשות, ציירו כתובות על הקירות "חיפשו — רובם לשוא" את המקום בו קבעו לישון או בו חתנו את מכונותיהם. ● מקום אחר בירושלים בו אפשר, סוף-סוף, לבלות עד שעות הבוקר המוקדמות הוא מרכז הבהמה וההסדונטים שבקפה טעמון, מול בניין הכנסת-לשעבר. עד כה סגר בעל המקום, מרדכי קופ, את המקום בשעה שמונה בערב בדיוק. אך לאחר הי פצרות רבות הסכים להחזיר את את הקפה שלו — משמונה ואילך כלבו — לסדונט-ה עיתונאי אבי ("דחקא") ברדוגו.

של התיאטרון הממלכתי שבשפה ההונגרית, מקלוי שברומניה. קרוביו של רפפורט לא ידעו על בואו דווקא באותו יום. איש הרוח לא הזעיק איש, הסתובב שעות ארוכות בציבור, כשהוא מקשיב לשיחות עוברים ושבים. "רק כך אפשר להכיר עם — משיחות בטלות", הסביר אחר-כך, כשי נתגלה סוף-סוף על-ידי קרובי-משפחתו. ● סוג תחר של בילוי — במסגרת תפקידים — נאלצו לבלות עור-הדון משה אלדני והתובע המשטרתי, מפכ"מישנה עיירי, שנאלצו לחזות בשורה של סרטים פורנוגרפיים, במסגרת משפט שנערך בפני שופ טת-השלום עדנה שצקי.

סוראמללו

קס לתחייה

חנה אהרונזי לא נחטפה לקובה על-ידי מורדת מכסיקאית אפורת-שיער. אבל רק במיקרה — כי היא איחרה את המטוס. חנה, שליחת ישראל לאולימפיאדה התרבותית הי נערכת בצל המישחקים האולימפיים, בי מכסיקו סיטי, איחרה למטוס שעמד לצאת לספור-תיירים לאיסלה מותרס ("אי הנשים"). במטוס שיצא בלעדית שלהם אשה מבוגרת בשם פידיבה אזולבארס דה ואסקס אקדה, הכריחה את המטוס לסטות מדרך ולנחות בבאבאנה, שם ירדה עם שני ילדיה וביקשה מיקלט. חנה אהרונזי ביטלה בי עיקבות ואת את הטילו — אך הוסיפה להופיע ולשיר במלון קאמינו ריאל. בכירת מכסיקו בה היא מבקרת עתה בפעם השביעי. ● אגב, חנה, הנימצאת במכסיקו סיטי עם בעלה, צ'ארלס מישמן, נפגשה שם עם מעריץ ותקין: אלוף העולם באגרוף לשעבר במישקל כבד ג'ו לואיס. אותה עת נחתה חנה אהרונזי לכבוד גדול: פלאקטט עם תורפניה ניבחר כ-דייוקן המסמל ביותר את השלום ואת האושר. ● סוג אחר של חוויה עבר על השחקנית הצעירה רינקי דייק. אחרי שהוריה ראו את תצ לומי-מישחקי הנועזים, הלוחמים מתוך הי חגה הצילו שנאסרה על-ידי הצנוורה, הטילו

זה מה שקורה בבוקר לאורך הירדן

התפקיד

במשורר אנשי

קרא לזה בוקר — קרא לזה לילה. עמק בית-שאן הלוהט שרוי בדממה מוחלטת. המוסטג של המערכת קורע את הכביש בבידוד מזהיר. ישובי-העמק, המקשים את כותרות העיתונות היומית בהודעות של אש ותימ' רות-עשן נמים את שנתם השלוה. לא כל-כך שלחה, בעצם: לפני שעה קלה בלבד קיבל קיבוץ טירת-צבי תזכורת בור' ערת בדבר מיקומם הגיאוגרפי — מיס'

פר סגור-מרגמה מבאזוקה. הארטילריה של צה"ל, השיבה מהר, חזק, וכפי הנראה — גם באופן מאור משכנע. תקרית יומיומית — המסתכמת, הפעם, בוויל-הול: בצד הישראלי אין נזק ואין נפגעים. הקדמה מצויינת למטרת באנו לעמק-בית-שאן — סיור עם אחד הפאטרו' לים של מישמר-הגבול.

קוד רגוע
רימנאי המושעמים של תחנת-המש' 1 טרה בבית-שאן מפנה אותנו לחצר הפ' נימית של התחנה, אל אנשי מישמר-הגבול המתכוננים לקראת יציאתם לסיור. את פנינו מקבל מספק מ. (40). על כוס קפה מהביל של טרם-שחר אנחנו עור' כים היכרות קצרה. מ. הוא תושב הכ' פר מאר. התגייס למישמר-הגבול בשנת 1962, לאחר שירות בצה"ל. נשוי, אב ל' שמונה ילדים.

משכורתו: 850 ל"י נטו. הוא השתתף, באופן פעיל, בכל התקריט האלימות בגיר' רת עמק-בית-שאן, בשנה האחרונה. הגבר נמוך-הקומה, הוא בעל חזות גברית של חייל מיקצועי. הוא מגולח למיטעו ושפמו גוון — על-אף השעה הבלתי-שיגרתית. בקול רגוע הוא מדבר את אנשיו המנומרי' מים לגמור את הקפה ולצאת לתדריך. התדריך קצר וענייני: אין צורך להרבות במילים. אנשים אלה יוצאים כבר חמישה חודשים, בוקר-בוקר, לסיור. מחלקים את הצוותים לנגמ"שים, מחלקים את התפקידים. הנהגים מתניעים את הנגמ"שים. הצוותים עולים ומסתדרים על ריצפת הנגמ"ש. מ. משאיר את ההוראות האחרונות לסמל ה' חורן בבסיס. אחר-כך הוא חובש את כו' בעה-הפלה כיתר אנשיו — ועולה עימנו למשורין שלו.

הא תאמין!
חצינו את משק גוה-אור, ובדרך מתל' חלה מכוסה אבק כבד, הגענו אל הגדר —

נושאי גייסות משוריינים.

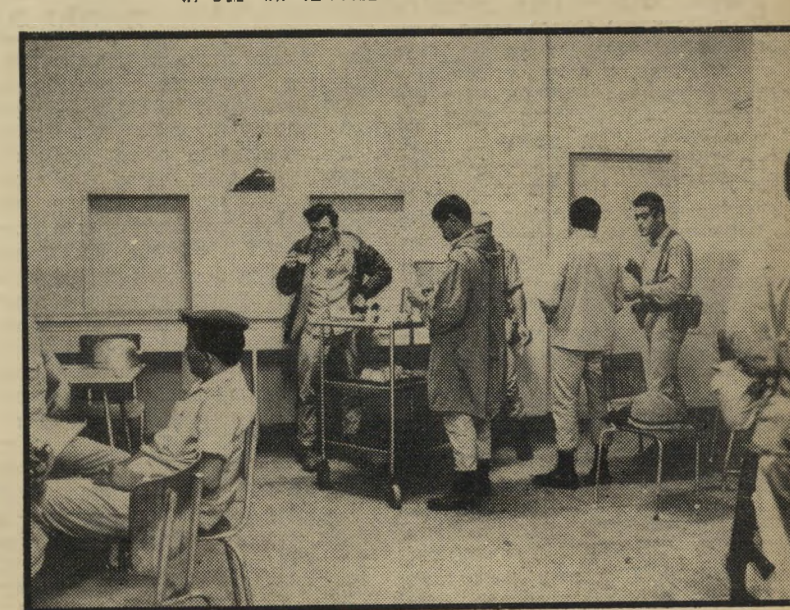
הגבול. בלשון מיקצועית קוראים לזה — הקו הירוק. חללים של צה"ל הצטרף אלינו, והוא מבטית אותנו מאחור. אנו נעצרים ליד גב' עה. מ. ניגש לחלק מיספר הוראות לחי' לים. חיילי צה"ל אינם מחונכים ברוח המיש' מעת העיוורת, דחקא. והיות שמ. הסיר את דרגותיו לפני היציאה לשטח, בהתאם להוראות הקבע, הם אינם מזהים את העומד בפניהם. חייל גינאי מיושבי הוה"ל"ם מגיב במיספר אימרות-שפר: "מה אתה אומר?", "לא תאמין!" הוא מיתמם. סמל ראשון ע. מספק הנגמ"ש של מישמר-הגבול, מתערב מייד: "גינאי, תע'

מאת
דו חולון

נה כמו בן-אדם. זה קצין!". הטון של ה' גינאי משתנה מייד. ומ. ממשיך בקול שקול ורגוע לחלק את הוראותיו: "תתרחקו מאיתנו שלא נכסה אתכם באבק. תחבשו כובעי-הפלה כולכם. איש מלבד החבלן לא יורד לפרק מוקש, אם ימצא כזה. במיקרה של יריות — איש לא יורד מהחול ללא הוראות.

גם את שמו של הגינאי הוא לא שכן לקבל. "אני לא אעשה לו כלום, אבל עצם המחשבה תרגיע אותו קצת", הוא מסביר. ***
ריכוזות ישראלית

יפסר יריות מנשק אוטומטי קור' עות את דיממת-הבוקר בקול חותך וק' צוב. נעצרים. מיקלע 0.55 נידרך לפעולה. סמל ע. מוחה למטה: "נמצא בקירבת מנושיה. נשמעו יריות מזרחית לקו הירוק". ההוראות אינן מאחרות להגיע: "דחה וגרשם. המשך בסיוור". ואנחנו ממשיכים. משמאלנו, במרחק של כחמישים מטר, כפר ערבי נטוש, הידוע לשימצה בין אנשי שביל הפטרולים: זהו מנשייה.

קפה-בשביל להתעורר
שומים חיילי היחידה המנומנים, אשר התעוררו לפני מספר דקות. הם עומדים לצאת לסיור המייגע לאורך שבילי הגבול, על גבי המשורין שלהם.

במדינה

בטחון

במקום הפגנות

לסטודנטים בארץ נפתח מקור חדש לפרג' סה צדדית: כוח-שיטור מיוחד שיוקם ביוזמת צה"ל, המשטרה והתאחדות הסטודנטים. הסטודנטים, שהיו כפופים למשטרת-ישר' אל, יצוידו בסמל ובמדים, ותפקידם יהיה "להגביר את השליטה במתרחש באזורי ה' ערים הגדולות על-מנת למנוע חבלות". בכרוני-הגיוס, שהופץ באמפוטם, נאמר: "סטודנט, ניתנת לך ההזדמנות להפגין נכונותך — לא בהפגנות, לא בעצרת מתאה, אלא מתוך הכרה ובשקט". ותמורת נכונות זו יקבל שתיים-וחצי לירות לשעה.

דרכי-חיים

הספורטאי מדינאוף

בחוגי הבהימה התל-אביבית מסתובבים באופן קבוע כמה יצורים מזוינים אשר כולם מכירים אותם, על-פי מראה-פניהם או כינוי' ייהם, אך איש אינו יודע מי הם, בעצם. אחד מן הטיפוסים המוכרים ביותר, ש' זכה לעשרות כינויי-חבה, הוא משה מסיעד (24): יפת, כושי, טוטו, כדורגל, משוגע, — הם רק כמה מתוך אלף השמות שלו. מסיעד אחד משתתב בניו של זקן מובטל שבא מתים, המתגורר בשכונת בהשדן, נבדל ממשוגעי דיוגוף הקליניים בכך, ש' הוא בעל זיכרון גריר, יודע פרקי-תנ"ך שלמים בעל-פה, מכיר את שמות כל כדור-גלני הליגה הלאומית וליגה א' ויכול לנקוב, במהירות הבזק, את שמות כל ה' ארצות בעולם לפי — סדר האלף-בית.

פיזמונאי והומוריסטן. משה גם מחבר שירים של פזמונאי שמח להשמי' אך, למרות הכל, הוא מסתובב — מיונה. כי מסיעד — בו דבק, קודם כל, הכינוי יפת כנראה בגלל עורו השחום — הפסיק את לימודיו בבית-הספר העממי, כרבים מילדי שכונות-העוני מרובות-הילדים. מאז הוא הסתובב בתחנה המרכזית ומחפש אמצעי פרנסה בכדי להזין את עצמו ו' להביא מעט כסף הביתה.

היו תקופות בהן היה שומר משה על שולחנות מישחקי-המזל שהוצבו, באופן בלתי-חוקי, בתחנה המרכזית: הוא נהג לשבת על המעקה שלפני קולנוע מרכז, צפה לעבר התחנה. משה הבחין בניידת או בשוטרי היה מפליט שריקה חדה וה' מישחקים היו נעלמים.

תמורת מעשים אלו נהג משה-יפת להרוויח עשר לירות ליום. כעבור זמן-מה העביר את פעילותו לשפת-הים, שם התחיל לשעשע את המתרחצים.

הצער השחום העמיד פנים שהוא משדר למתרחצים ממגרש-כדורגל דימוניים, קי' כל את שכרו בדמות כער, ארטיק או כסף. אך על שפת-הים נימצאים אנשים רק בחורשי-הקיקי ויפת חיפש זירה בה יוכל להופיע במשך כל עונות השנה. והמקום הסבעי לכך היה רחוב דיוגוף.

לפני שלוש שנים התחיל יפת מופיע, יום-יום, בדיוגוף. חושך-ההומור הנדיר שלו הקנה לו חיש מעריצים רבים מבין יושבי בתי-הקפה הכרוניים. גם שחקנים ואמנים החלו להיכנס לחוג הלקוחות שלו — הוא הצחק אותם אורח-קבע והם התייחסו אליו, בתמורה, כאל בן-אדם, ולו לחמש דקות.

כי בעל בית-הקפה מסרב, לא אחת, לתת לאיש כמשה לשבת ולשחות — אפילו תמורת תשלום: אך כשמישהו מסוג אורי זוהר או עמיקם גורביץ, או שאול ביכר מומין אותו בכדי שיצחק — מי יתנגד?

כישרון בלי דחם. אך יפת עושה יותר מסתם להצחק. הוא הכניס לסלאנג של דיוגוף ביטויים רבים כגון "השופט קיבל ארטילריה כבדה בפנים".

על-אף כישרונותיו המגוונים, ממשיך משה יפת להסתובב יום-יום, לחפש ברחובות פת לחם או כוס משקה חם — כי האנשים ז' נהנים מבדיחותיו ומסיפוריו אינם נחפזים לעזור. לפעמים ישן הוא בחדר-מדרגות ב' דיוגוף: לפעמים הוא נוסע לבית-אביו כדי לתת לו כמה פרוטות מאלו שכמעט ואינו מצויות בכיסו.

אך תמיד הוא מתהלך, פרוץ, מרושל, עליו — איש המקתה שמישהו יראש לו יום אחד ויסדר לו עבודה אנושית — בה לא יהיה עוד חייט-שעשועים לאמני-דיוגוף אלא בן-אדם פשוט, אך בעל חוש הומור.

מ. מסביר: "מכאן תמיד פותחים עלינו באש. באזוקות ומיקלעים. לפעמים גם מרגמות. התושבים כבר ברחו מזמן. הפרוסים שלהם עכשיו לפני קטיף — אבל הם לא חזרו. פה הם עשרים מטר מאיתנו, הרבה מקום להסתתר בו ונות להם לפתוח מכאן באש. אבל כל פעם שהם יורים עלינו, מקבל הכפר הזה מכת-אש נגדית מכל מה שיש לנו. התושבים לא יכלו לעמוד כזה אז הם ברחו".

השחר כבר הפציע, אף יותר מזה. מכ' בים את פנסי הנגמ"ש, כי המשורין נוסע בלילה כשפנסיו דולקים באור גבוה. איש אינו מנסה להסתיר את הסיוורם היומיר' מים האלה מעיני האויב. המטרה היא גם להפגין נוכחות וריכוזות ישראלית על כל מטר ומטר של קרקע. האם אין בכך משום הסתכנות-יתר של משיכת-אש? תשובת-האפקר תקיפה וקשור' חה, תשובה של לוחם מיקצועי: "זו הע' בודה שלנו. זה התפקיד שלנו. בשביל זה משלמים לנו את המשכורת. אם יורים עלינו — משיבים אש. במלוא העוצמה ובמלוא הקצב. עד עכשיו הם תמיד הצ' טערו כשהתחילו לירות".

המשכורת? חמש מאות

כבר אור מלא. רואים בבירור את פניהם של אנשי-הנגמ"ש, את המבטים הדורכים ואת עיני-ההיפפות. אנחנו מחליטים לדובב במקצת את ה' אנשים. סמל-ראשון ע. חושש בתחילה לע' נות על שאלות, ולו הסתמיות ביותר. הוא מבקש רשות ממפקדו.

"ענה על כל השאלות. מה שלא צריך, הצנוורה כבר תמחק", זה עונה. ע. גבר חסון מאוד, יליד וחושב הכפר של מ. מראר. רחק. מה המשכורת? מבט של תוכחה: "פחות מחמש מאות". שירות בצה"ל, וכרבים מן הדרוזים בני גילו — התגייס למישמר-הגבול.

מתי הוא מגיע הביתה? "ארבעה ימי עבודה, שלושה ימים בבית". "וזהי פרי' בליגיה שהוא מקבל עקב דרגתו. סיפוי על עומס האחריות הרובק' עליו". מסביר מ. כי ע. הוא סמל בכיר. עם תום הס' יור, יהיה הוא האחראי לכל עבודות המינ' הלה בבסיס. אז מגיע לו.

דמות שונה בתכלית הוא י. (21), המיק' לען. י. עלה מרומניה, התיישב עם מש' פחתו בגיבעת-המורה. הוא התנדב לשרת במישמר-הגבול — כשירות חובה בצה"ל — מבלי לדעת כלל מה עומד בפניו.

אט-אט הוא התרגל לרעיון, לאנשים ול' סביבה. עם שיחורורו, בעוד שלושה שב' עות, ייתכן מאוד שהוא יחתום קבע. "אבל העמדת תנאי אחד: נראה אם יתנו לי". ומה הוא התנאי של י'?

ביקשתי קורס הנגות". אין להניח שמישמר-הגבול יונח מיקלען מאומן ומנוסה בגלל רצונו להשתלם גם כנהג.

דוד במישמר הגבול

אנו יורדים עם מ. למושב ירדנה, לסי' יור רגלי קטן, היישוב שב-אש. ואנשי צה"ל ומישמר-הגבול הם תמיד אורחים רצויים. גם מוכרים מאוד: אין יד שאינה מונפת לשלום בעבור מ'. ליד ביתו של כל תושב תמצא כלב. "כל אחד יכול לקבל כלבים ביישובים כאלה, ויש גם אנשים המגדלים אותם לבד", מסביר המפקד. מדוע? בגלל ההיערכות (המשך בעמוד 24)

★ אתה נוסע במונית-דע מדוע כועס הנהג ★ ★ אם אתה בעל מונית-דע מי סידר אותך ★

זירו? כמה באמת צריכים לשלם עבור ה"מכונית" ובכלל — האם היא שווה? עיקר הטענות היו על כי גוף המכונית של חמ"ר מושבים הוגדל להכיל שיבעה מושבים — ואילו המנוע אינו מסוגל לשאת בעומס. פליקס כהן, מנהל תחנת מוניות קו 5-4, רותח מזה. הוא הפיץ כרוזים בהם ביקש מנהגי המוניות לא להצביע שוב בעד ראי"ה האירגון: "הנהגים הפסידו כל-כך הרבה כסף. כל המכונית בחוב, והם משלמים רי"ב, אנשים ממש מבקשים להתאבד!" הצ"היר. ראשי האירגון מתעשרים על חשבון האנשים היושבים ליד ההגה. עשו הסכם עם חברת כולמוביל לייבא 204 מכוניות מרצדס. מי קבע את המחיר? למה שילמו יותר כסף לחברה, והיא החזירה אחר-כך רבע מיליון לירות?"

הוא פנה אל הוועד המבקר של מועצת הפועלים, הסעיל את גלגליה הקדירה שהסתכמה באותו דו"ח חמור.

★ ★ ★ עיסקה חדשה

עקתו של פליקס כהן על עחלות מכוניות-המרצדס כבר לא שינתה דבר: כולן נמכרו. אפשר היה לצפות רק, כי מבחינה עקרונית ישתנה משהו: שנציגי ה"נהגים יחדלו להיות יבואנים. אולם הסתבר, שאחרי שהצליחו עם ה"מרצדס פנו ראשי האירגון לצ'קרים. אלה טובים יותר, הבטיחו. ואומנם, חברת אביב של קרמר החליטה את כל מכוניות המרצדס שלה במכוניות צ'קר אמריקאיות.

ממשיך דהאן: "בהתחלה בדקתי את הטקטי ואמרתי שאסור להכניס מרצדס. המנוע קטן, לא יכול לעמוד בעומס-העבודה. מנוע פרקנס של 23 כוח-סוס כמו בקורנדו, לא טוב לירושלים. ה-19 כוח-סוס שב-מרצדס בטח לא טוב!"

"בהתחלה לקחנו שתי מכוניות מרצדס לנסות על קו ירושלים, וזה לא היה טוב. לא רציתי שהאירגון יקנה בכלל. אבל זה התחיל דחקא בתחנה שלי. נהג-מונית, דני לולאי, היה הראשון אצלי. הוא התחנן: ויתרתי לו, ונתתי לו להכניס. אחריו בא השני שהיה מוכר מכונית, אחרי תאונה, ואיפשרתי לו. כך נכנסו חמש מכוניות ל-תחנה שלי, וכולן לא היו בסדר. זה היה הדפקט של עומס-עבודה. ניסו לטמס אותי בחברה, אבל לא הצליחו. במרצדס יש מנוע פישפשו!"

הביקוש גבר, בינתיים. וכל 204 המכוניות שהוזמנו עלידי האירגון — נחטפו עלידי נהגי המוניות. האירגון גם סידר להם הל-חאות באמצעות הבנקים. הם כינסו אספות והסבירו את המיבצע. המחיר נראה סביר — 20 אלף לירות.

★ ★ ★ "גם אני נפתי בצדחת!"

ב"ינתיים, התאמתו אזהרותיו של דהאן, והנהגים התחילו להתלונן. "יש לי את המכונית מזה תישעה חודשים", העיד השבוע רומנו חלפו, נהג מונית מדגם מרצדס 68. "בעיות היו מהתחלה. הלכתי לבן-חיים מחברת כולמוביל, להתלונן על

המשפטים הבאים לקוחים מתוך מיטמך רשמי: דו"ח הוועד המבקר של מועצת פועלי תל-אביב. וכך נאמר בו: "יש בזה יותר מפגס אסתטי, כאשר חבר העומד בראש מוכירות אגודה מיקצועית מקומית, ועד כדי תפקיד יושב-ראש אירגון ארצי והרוח החיה בו, ישמשו בעת ובעונה אחת כיבואנים וחולשים על דרכי ותנאי רכישת וקבלת מכוניות לחברי האירגונים... מן הדין הוא שיבואן או באי-כוח חברה, שרוחמים אישיים בפניו, לא יהווה באותו זמן גם שליח-ציבור הרוכש את הסחורה מידי אותו אדם, ושבידו ההשפעה המכרעת להוות לחץ — ולו בעקיפין — לרכי" שת מכונית עלידי הפרט, הכדאית לו כסו" חר, יתעסף באיצטלאל של חבר הנהלה וישמש בכהונה הראשית של אירגון ארצי." מילים מסובכות, שמאחריון מסתתרת שערורייה המרחיחה אלפי נהגי-מוניות בא"ר. שערורייה הנוגעת לראשי אירגון המו"ניות, שהעניקו לעצמם את הזכות להיות גם יבואנים של מכוניות לחברי-האירגון.

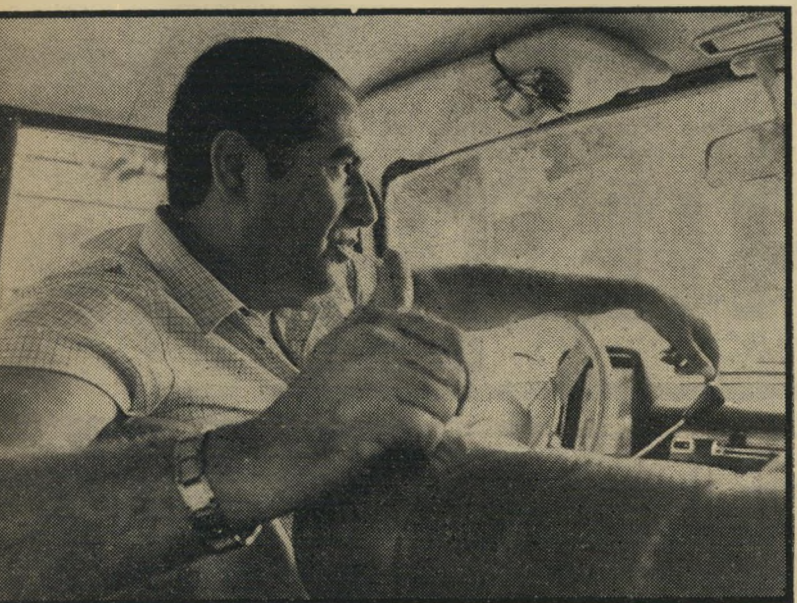
★ ★ ★ "לא רצינו שהסוכן ירוויח!"

בעיה המעיקה על בעלי-המוניות בארץ, מזה שנים אחדות, היא חידוש המשק שלהם. המכוניות החבלו, ויש צורך להתליף את מרביתן. הופעת מכוניות ה"מרצדס של הגדה ועזה בכבישי-הארץ, ער"דה אותם לקינאה. הם מכרו את מכוניותיהם הישנות, כימעת בחינם — 700 או 800 לירות — ושקטו בחובות של אלפי לירות כדי לרכוש מכוניות דיזל נוצצות. הראשון שקנה היה אורח ערבי מהמשור"לש, ישר מחברת כולמוביל, הסוכנת התי"פאית של מרצדס, במחיר 23 אלף לירות.

הסכים לעיסקה

אלי דהאן אחד מראשי האירגון נהגי המוניות, בדק את המרצדס, קבע שהיא לא טובה ולבסוף הסכים לעיסקה.

מונית ושמה דפיקה

מתלונן נהג המונית רומנו חלפו, שקנה את המרצדס בשו"תפות עם אחיו. הוא שבע ממנה צרות: התחלקה והתנגשה בעץ, אוכלת שמן, לא סוחבת. "משרד התחבורה, או האירגון, היו צריכים להזהיר אותנו!"

על עצמו אמר שעושה זאת לשם שמיים! 18,500 לירות מחירה מכסימום. והיא מגיעה ל-26 אלף לירות עד הכביש! "איך נציג ציבור יכול לעשות הסכם עם חברה ולקחת רשיון ייבוא? איך הוא יכול להיות שותף בתהליך שמייקר את המונית שחבר-האירגון שלו מתפרנסים ממנה?" אבל הצרה היא, שרוב הנהגים ראה במל-חמתו של פליקס כהן מלחמה אבודה. מסי"בה ששוטה: הם זקוקים למוניות חדשות. ואם אי-אפשר להשיגן אלא בתיחכם של ראשי האירגון — אז קונים אצלם. השאלה היא רק: מדוע מתעלם משרד-התחבורה מכל השערורייה, גם אחרי פיר-סום הדו"ח של הוועד המבקר?

גם לגבי המכונית החדשה היו טענות לנהגים: בעיקר בקשר למחיר — 26 אלף ל"י. "אבל אין ברירה", הסביר אפרים רו, בשבתו ליד הגה של צ'קר. "היתה לי מכונית ישנה והנוסעים לא היו מעוניינים. עכשיו כל האוטו חוב. אפשר אומנם לקנות את הצ'קר דרך מואיז קרסו ובניו, סוכני החברה האמרי-קאית, אולם קרסו דורש 26 אלף לירות יותר. טען פליקס כהן: "ראובן קרמר לקח ל-עצמו את רשיון-היבוא, ועשה הסכם עם החברה של קרסו — שרק דרכו יוכל למ-כור את המכוניות. המכונית עולה 26 אלף לירות עד שהיא יוצאת לכביש. קרמר טוען שקרסו מרחיק אלף לירות למכונית, ואילו

הקילקולים שיש לי כל הזמן, ובן-חיים אמר: 'זה מה שקבע האירגון שלך, אנו לא מכירים אותך!'"

"ועכשיו המכונית התחילה לאכול שמן. אני ואחי, שנינו צריכים לחיות מהמוניות, לפרנס שתי משפחות. והיא — אוכלת שמן, מתחלקת בכביש. התחלקתי, נכנסתי לעמור, אחי עוד מעט נהרג. היום כל בעלי מוניות מרצדס יודעים שהמכונית מתחלקת. ביטוח עולה אלפיים לירות, ואין לי כסף. יש לי חוב גדול. את המכונית הקודמת שלי מכרתי ב-800 לירות. כשהלכתי לקנות מודל 67, באופן פר-טי, שמעתי שיש בעיות. על 68 אמרו שיש שינויים, ואתה תהיה מבסוט. קניתי 68 ואין שינויים. רק במראות! המנוע, הספי"דבנדים — הכל אותו דבר. גם פינקלשטיין, שיושב בבית ברנר, אחד המוכרים של אירגון בעלי המוניות, אמר: 'גם אני נפלתי בצלחת! ביקשתי מ'מפקח התחבורה להשתמש שוב במכונית הישנה שלי, קרייזלר מודל 54 במצב טוב. עכשיו אני מחפש קונה למרצדס. אם יתנו 18 אלף — אמכור. 'אלו הייתי קונה ישר מהחברה, הייתי מחזיר לה. אני אכתוב למרצדס בגרמניה, כי כולמוביל לא רוצה להכיר בי. אומרת: תיפנה לאירגון שלקח ממך את הכסף. 'הייתי בגרמניה לפני חודש, שאלתי שם מה המחיר. אמרו שרק בחיפה יודעים את המחיר, כי רק בחיפה יש מכוניות עם שבי"ע זה מקומות. המודל האורייגנלי — זה עם חמישה מקומות. הוסיף חברו לתחנה: 'חביבי, זאת בכלל לא מונית. זאת דפיקה!"

★ ★ ★ החזירו רבע מיליון

כך התקרבו הבחירות לאירגון נהגי-המוניות. הנהגים כונסו ונאמר להם כי כולמוביל החזירה רבע מיליון לירות לאירגון, והכסף יחולק בין רוכשי המכו"ניות — 1100 לירות לכל אחד: "רצינו שהנהגים יצביעו בשבילנו בבחירות", הודה גלויות אלי דהאן. אך צעד זה לא השתיק את התלונות. להיפך: התחילו לשאול — מה פיתאום ה"ח

אחריו נהג מונית מנתניה, במחיר 21 אלף לירות. ועוד נהגי-מוניות, ששילמו 20 אלף לירות עבור מכונית. "המחירים ירדו בהת"אם למדנו", הסביר פרקליט החברה. מי שעקבו בעניין רב אחרי התפתחות זו, בתוקף תפקידם, היו ראשי אירגון-המו"ניות: אלי דהאן, מנהל תחנת מוניות מרכז, וראובן קרמר, מנהל תחנת מוניות אביב. הם החליטו לא לתת למצב הפראי, בו כל נהג רב על המחיר והתנאים, להתמשך. בהיותם מנהיגים אחראים של ציבור הנה"גים, קבעו שהרכישה תיעשה דרכם. הם יהיו סוכני-מישנה לייבוא מרצדס.

"אם לא היינו נכנסים לתמונה", טען דהאן, "המכונית היתה עולה 23 אלף, לא רצינו שכולמוביל תרחיק כל-כך הרבה".

"שערורייה!" זועק כהן, שהאשים את ראשי האירגון במכירת מכוניות גרועות.

(המשך מעמוד 15)

אחותה הנסיכה, או ביוון, על סיפון היאכטה כריסטינה, שם התארחת אצל ידידו הוותיק של ג'ון קנדי, אריסטובול אונאסיס. אונאסיס — בעל הגישה המלכותית; אריסטובול — שנשא בזמנו לאשה את טינה ליאנוס, בתו של איל-הספנות סטאברוס ניארכוס, הפך בכך מסתם איש-ספנות קטן, לחתנו של גדול מלכי-המיליונים.

אונאסיס הוא איש שאפתני, תרבותי, חכם וחסר-מעצורים. הוא לא רצה להיות העתק פחם של אבי-אשתו. לכן, וגם בגלל האמינות הבלתי-מוגבלות שלו, ניכנס מייד לאחר נישואיו לתחרות מיסחרית פרוצה — עם חותנו.

פיראוס, נמלי-המיליונים המשרת את תע-לת-סואץ ואת הים השחור ואת ברית-המועצות, את הודו הרחוקה ואת אמריקה הדרומית שבקצה השני של כדור-הארץ — פיראוס הפכה לשדה-קרב. גוליית העיסקי ניצב בפני דויד, וכשהתפזר העשן ושכחו הרוחות, התגלה שאונאסיס גבר כשידו על העליונה.

אך בקרב זה שיקל קורבן יקר: את נשיו איז לטינה. הם נפרדו, התגרשו אחרי זמן ממושך. טינה נישאה למאריקו לבית בלגוד סורד הבריטי ואונאסיס שקע בשורה של רו-מאנים סוערים, ויש אומרים — אף פרוצים.

★ ★ ★

הראשון והחשוב שבהם היה עם זמרת-האופרה סוניה-המוג, מאריה קא-לאס. תחזיונים, המריכות, הפרידות והמירופים שלהם, זה אחר זה וזו אחר זה, נמ-שכו שנתיים.

כמו כן התמסר אונאסיס הספורטיבי וה-שווקי, רב-העיסוקים ושוחר-הפרסות, ל-שורה של רומאנים אחרים. בין היתר מזכירים את שמה של השחקנית גרטה ("האל-הית") גארבו ואף את שמה של הנסיכה גרייס קלי, אשתו של נסיך-מונאקו רנייה.

כי האיש, שכונה עלידי עיתונאים רו-מאניים בכינוי "שודר-הים של המאה ה-עשרים", בגלל גישתו החריפה בעסקים, הע-ריץ תמיד מספר תכונות אצל נשותיו: אצי-לות טבעית ויופי בלתי-שיגורתי, אוסי חזק ותערובת של מעשיות אמריקאיות ותרבות אירופית.

כל אלה מצא הן אצל גרייס — אהבתו הנכזבת, כך אומרים — והן אצל זאקלין קנדי, האצילית בנשות-חבל.

★ ★ ★

ב ינתיים ערכו באמריקה טוטו-נשואין סביב שמות מחזורה של זאקלין. ל-אחרונה היה נידמה, כי שמו של הלורד הרלך ניצב במקום-זכיה.

אך כל אותה עת היתה דמות אחרת, ש-נשארה בצל וחזקה את זאקלין יותר מ-אלף מחזורים: רוברט ("בובי") קנדי, אחיו השני של בעלה המנוח, שהפך ליורש-ה-עצר של השושלת. בוב ניהם את זאקי, דאג לה, הוציא אותה מזרקור-הפירסומת.

בוב גם התייחס אליה לא כאל סמל חי אלא כאל אשה בלבד. וכך צמחה אהבה משפחתית וטהורה, חזקה מאוד, בין רוברט קנדי לבין זאקלין. אהבה חסרת-כיעור ל-חלוטין — כיאה לשני אנשים אציליים אלה, וכשיצא בוב לרשת את הילתו של ג'ון, בורית-הבחירות של 1968, התגייסה זאקי לין בצד אשתו של בוב, אתל, למסע.

לכן, עת נרצח אף רוברט קנדי, השנה, בעיצומו של מסע-הבחירות, היתה זו מכה הרבה יותר חזקה מן הצפוי עבור זאקלין. הרצח השני, האכזרי, נטל ממנה את הי-דידו הגדול היחיד שהיה לה, פתח מחדש את הפצעים הישנים, וגם השאיר אותה ללא מגן וללא מחסום בפני נשות השושלת, ארי-תן לא אהבה במיוחד.

היה זה, כפי הנראה, הרגע בו החליטה לשים קץ לדיוקנה הציבורי ולחיה האישיים כבת-שבת. היא היתה נאלצת לעשות זאת ב-קיצוניות, באכזריות: שאם לא כן, היתה מוסיפה לשמש סמל ומופת. כי זאקי היא, בינתיים, סמל כל הטוב שבנשות אמריקה. לכן ברחת לקיצוניות שניה — לזרועותיו של איש זקן, ומבוגר ממנה ב-23 שנה. ל-אדם חזק, שידע להחזיק אותה — אך ל-אירופי, החי על ספינותיו או באי סקורפיו ("עקרב"), אשר רכש לעצמו ועליו שומר הוא בעזרת צבא פרטי — ובו נערך סקס-כלולותיו לאלמנת-קנדי.

לאנטריתזה של ג'ון קנדי. כיוון שהיא נשארה זאקלין קנדי, היתה זו אנטריתזה ענקית, איש גדול ממדותיו של איש-עסקים רגיל, המליונר בה"א הידי-עה — וגם הגבר בה"א הידיעה. עתה אכלה אמריקה על אוכדן המלכה שלה. וזאקלין חוזרת להיות — אשה בזכות עצמה ולא סמל לאומי.

הבא את אולימפיאדת MEXICO 68 לביתך עם טלוויזיות פיליפס

עם טלוויזיה פיליפס הכל נראה מוחשי יותר, ברור יותר, ובהיר יותר. עם טלוויזיה פיליפס תוכל לצפות באירועים האולימפיים ובמשחקי הספורט במכסיקו טוב יותר. לכן בחרים מליונים בעולם ואלפים בישראל — במכשירי טלוויזיה מתוצרת פיליפס. הצטרף גם אתה לאלפים אשר בפיליפס בחרים.

PHILIPS פיליפס רחיצ אורח יותר

שפי בעים

במועדון "בוסתן" ב-25.10.68, ליל שבת, בשעה 20.30: הויכוח שהתחם את העיתונות הספרותית:

ביקורת הספרות — מדע או טעם?

בהשתתפות: גבריאל מוקד, עורך "עכשיו" זיסי סתוי, העורך הספרותי של "ידיעות אחרונות" מנחם פרי, מעורכי "הספרות" העורך: מנחם בראון דמריכניה לכסוי ההוצאות: 2.50 ל"י בקופת "בוסתן"

צעירים/צעירות רציניים:

מועדון "קופידון"

מזמין אתכם

לערבי ריקודים ומפגשים

לבני גילאים 22 עד 30.

בימים שלישי וחמישי.

תל-אביב, רחוב דיזנגוף 94.

לתלמידי שנה א' במדעי הטבע

במגמות: מתמטיקה שמושית — פיסיקה, כימיה, ביאולוגיה ומיקרו ביאולוגיה

משקפי-מוגן

מאשרים לעבודות מעבדה

הגיעו וניתן להשיגם אצל:

י.א.ל. בע"מ, יעוץ אופטי למפעלים

ספקי משקפי מגן לסגל אוניברסיטת ת"א

רחוב נחלת בנימין 27, תל-אביב, טלפון 621665

שינוי כתובת —

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש להודיע על-כך שבועיים מראש, על-מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

הבת של אבא

חתונה

בתזמורת

גאולה נוני ובתה

ביום השבת הובאה גאולה נוני, אחוזה צירי-לידה, לבית-החולים.

זו היתה לידה קשה באופן מיוחד. רק ביום השלישי, בשעה תשע בבוקר, נשמעו הצעקות ה-ראשונות של הבת.

גאולה, שבעלה יוסקה זינגר נפטר לפני שבעה חודשים, מת-גוררת אצל ידידה הקבוע, מרדכי ציגלה.

ביום החמישי היא יצאה מ-בית-החולים, ציגלה בא לקחת אותה ואת הבת, והביא אותן הביתה, לדירתו.

שם, בביתו של ציגלה, הם כינו-סו מועצת-חירום מאולתרת. ע-ליהם היה להחליט איזה שם לתת לתינוקת החדשה.

הדיון לא ארך זמן רב. הוחלט לקרוא לה שרון.

שרון זינגר, כמובן.

את כל ההרפתקאות שלהן ניהלו אופיר ורחל צלילה יחד.

לכן, כשהכירו יחד את ג'ו וויט, הבס הראשון של התיזמורת, ואת רוג'ר פניג, החצוצרן הראשון שלה, הן חילקו אותם ביניהן.

אופירה לקחה לעצמה את החצוצרן, נתנה לה הרצליה את הבס, וכל הארבעה נסעו לקפריסין להתחתן: אופירה בפעם השלישית, הרצליה בפעם השלישית וכל האחרים בי-פעם הראשונה.

עכשיו מסתבר שהחלוקה לא היתה כל-כך נכונה. הבס עושה לאשתו צרות. הוא שותה קצת. הוא זורק צלחות. הוא דורש ממנה להסמיק להיפגש עם חברתה אופירה — כי יש לה השפעה רעה עליה; והרצליה חושבת כבר על הגירושין השלישיים שלה. אבל כיוון שהיא לא עושה שום דבר בלי חברתה, היא מחכה שההיא תעשה את זה ראשונה. ואם אופירה בכלל תרצה להיות נחמדה אליה, היא תקח ממנה את הבס, שלא לא כל-כך טוב, ותתן לה תמורתו את החצוצרן.

בינתיים הרצליה מחכה.

גירושין בתזמורת

צבי הפטל לא עונה לאשתו. הוא כבר אמר את המילה האחרונה שלו. לעורך-הדין שלה. שש מאות לירות. יותר הוא לא ישלם. אבל היא דחקה דורשת יותר.

עכשיו הוא ישן לבדו, בבית-האמנים של התיזמורת, מאחורי מלון רמת-אביב — בית מפואר בו מארחת התיזמורת אמנים אורחים. שם הוא יזכר בשלושים שנות נשיו-איו: והוא מצטער על שהם נגמרו. הוא היה מוכן להמשיך.

אבל היא לא רוצה. היא תמיד היתה חברה-מנית, איזה מרץ היה לה. איזה סמי-פרמנט. עכשיו נמאס לה כבר. מי יכול להאשים אותה?

הקש ששבר את גב הגמל שלה היתה החיפאית. למרות שהוא הסביר לה ש-זה לא היה שום דבר רציני, אז הוא לקח אותה איתו לחוצלארץ, כדי לארגן את מסע התיזמורת לקייץ הבא. אז מה יש? הוא פשוט לא רצה לנסוע לבד. הוא משתעמם. כשהוא חזר, היא לא רצתה לדבר איתו. היא אפילו לא צעקה, כמו אז, כשהוא בילה עם הטרמפיסטית. איזה מכות הוא חטף אז.

היא גם לא צעקה, כמו אחרי המיקרה עם המזכירה התלאכיתית. שום דבר. היא סתם אמרה בשקט: „אני רוצה גט“ ומאז, שום דבר לא עורר. יש לו שתי בנות מבוגרות. מה הוא יגיד להן? ובכלל הוא לא רגיל לחיות לבד. הוא אהב לא יתחתן עם החיפאית. לא היתה לו שום פננה כזאת, אפילו אם הוא רמז לה על זה, פעם או פעמיים. גבר בן 60 — פיתאום בלי בית, בלי אשה.

והיתה לו דווקא אשה נהדרת. חברה-מנית. כל התיזמורת אהבה אותה. איך היא נכנסה לחדר של המזכירה, לאחר הסיבוב באמריקה, והפליקה לה שתי טטירות, עד שהיא לא ידעה מאיפה זה בא לה?

ואיך היא לקחה את האוטו ועלתה איתו ישר על עץ? אחרי-כך הוא עמד כמה חודשים בגארז' — וזה עלה כסף וכאב-ראש. אבל היא התפייסה איתו אחרי זה. היא רק אמרה לו שבפעם הבאה היא תזדקק אותו על עמוד, לא את האוטו שלו.

ואז, כשהוא חזר אחרי יומיים הביתה, והיא סגרה אותו לחצי יום בבית-השימוש? הרי היו להם בכל זאת חיים נחמדים יחד. הוא לא מבין מה קרה לה פיתאום. 2000 לירות לחודש היא רוצה. איוו-אשה! היא אף פעם לא הסתפקה במועט. והיא מאיימת — שאם לא — היא תפרסם את כל הסיפורים שהיא יודעת עליו ועל התיזמורת.

ואלוהים יודע — ובעיקר צבי יודע — שהיא מסוגלת לעשות את זה. איוו אשה חברה-מנית.

„אתה נתן לי אלפיים לירות לחודש“, הודיעה לבעלה אשתו של צבי הפטל, הכנר הראשי ומנהל התיזמורת הפילהרמונית. „בעד כל מה שעשית לי — לפחות תשלם. אתה לא יודע מה זה לשלם. עכשיו תלמד.“

בימים אלה הם נפגשים רק לעיתים רחוקות, וכשהם נפגשים הטונים של השיחות גבוהים, עד שהם מגיעים לאוזני השכנים.

תענוגות החיים

אתם יודעים מה זה תענוג? תענוג זה לנסוע לגנייריק, על כרטיס חינם, באותו מטוס עם דליה לביא וחיים טופול.

ולא רק חינם, ולא רק עם שני כוכבים כאלה — אלא גם כשהכוכבים משרתים אותך. תרצו לקשור את החגורה? דליה לביא תבוא ותעשה לכם את זה. תרצו עוד כוס תה? חיים טופול יביא. תרצו ללכת לבית-השימוש? דליה תראה לכם איפה זה. וזו לא אנדה. אם תרצו — זו תהיה מציאות. חברת אל-על הציעה לשני הכוכבים לשמש כדיללים, תמורת איזה סכום שירצו, כטיסת האלף של החברה מתלאכית לגנייריק.

הצרה היא רק שעד עכשיו טופול ודליה טרם הביעו את הסכמתם.

האביר של לילות תל-אביב

זמרת ידועה ששהתה בחו"ל. מצעקה זו החלו השניים להתקוטט, ועל אף חמישים שנותיו חטט אלברט בגבר השני, הידוע כחסון מאוד.

מי שמכיר טוב את „התורכי“ יודע שיש לו מינהגים מעניינים מאוד, כשמדובר בחי-תוכות. הנה, למשל, לפני זמן קצר יצא עם צעירה בלוגנית ויפה בת 22, שהיתה מאוהבת בו עד מעבר לאוזניים. אלברט אינו אוהב שאוהבים אותו כך, ובייחוד כש-המדובר בצעירה שגילה פחות מגיל בתו. לכן ניסה להיפטר ממנה בצורה עדינה, כי יאות לגיטלמן, היה אומר לה שהוא נוסע לעשות עסק, או שהוא עייף ולא רוצה לצאת. והיא היתה מאמינה וממשיכה לא-הוב אחרת. עד אותו יום שגילתה כי בכל הפעמים שהלך לישון ולעשות עסקים, הוא עשה זאת בחברת ידידה אחרת.

ראל וגם בתורכיה בתים, מגרשי מכונות, מניות וכל מה שדרוש לפלייבוי מתכנר. חוץ מחייה-הלילה הסוערים יש לו גם חיים שקטים, בהם הוא שוכח את החיסקי, הני-שים והסיגריות. את החיים השקטים האלו הוא מנהל בחברת נכדתו הקטנה, איתה הוא מאכיל ולה הוא שר שירי ערש. אותה הוא לא מחליף בשום חתיכה, ועימה הוא מבלה יותר מכל אתה אחרת.

לעומת הצד השקט והעדין הזה שלו הוא לא בוחל בתקיפת אגרופים כשמישהו פוגע בו או בבנות-יוגו. כשמדובר בבנות-יוגו של אחרים הוא אינו חוסך ביקורת, ויום אחד צעק „זונה!“ לבחורה שבאה עם בעלה של

בחייה-הלילה של תל-אביב הפך השם „אלברט התורכי“ לאנדה. הוא גבר יפה, לבוש חליפות מהודרות ויקרות, יש לו מכונת מרדס מפוארת ודירת רחוקים מפוארת לא פחות. בחברתו נמצאות תמיד הבחורות היפות ביותר, והוא מזמין לשמי-פניה וסופי-שבוע כמו בן-תמיד. וזו הבחורות כמובן נענות לו תמיד, וזו הסיבה שרבים הם המשמצים אותו ומקני-אים בו.

אלברט נולד בתורכיה, לפני קרוב ל-חמישים שנה, למשפחה עשירה מאוד. הוא ואחיו זכו בירושת מיליונים רבים, חלקם ברכוש חלקם במוזמן. לאלברט יש גם ביש-

חלוצי צעיר

לאורן מלאו 10 חודשים. בעוד חו-דש, כשהוא יהיה בן 11 חודש, הוא יקח את כל החיתולים שלו, את המו-צצים, את השעשועונים, את הלול — ועי-לה להיאחזות גרופית, בערבה. הוא יהיה החבר הצעיר ביותר באותה היאחזות. כל השאר יהיו זקנים בהש-וואה אליו: האמא שלו, אבישג פפה, שהיא כבר בת 20 והשתחררה זה עתה מהכשרה בדגניה; והאבא שלו צפ-רל, שהוא חייל, שעוד חודש ישתחרר. שלא לדבר על עוד שלושה זוגות. לא חברה גדולה. יכול להיות שיהיה לו בכלל די משעמם שם. אבל הוא מק-וה ששלושת הזוגות האחרים ידאגו לו מהר לחברים קטנים, שיהיה לו לפחות עם מי לשחק.

„אלברט התורכי“ וידידה

קולנוע

סרטים חיי שחקנים

כוכב (פאר; תל אביב; ארצות הברית) זהו מחזמר אמיתי מלא שירה. ריקודים. תלבושות. צבעים. רקדנים מצויינים. וכוכב בת ראשית — שהיא קומיקאית מעולה וי שחקנית נפלאה.

יש דברים שצריך לחפש במחזמר, ויש דגרים שאין למצוא בו. אסור, למשל, לחפש במחזמר רעיונות עמוקים על החיים. אין שם מקום לזה. גם כאן — אפשר להתעלם ממה שהגיבורים משמעים על אודות ה אושר של האדם, ובדידותו.

אפשר גם לא לשים לב יותר מדי לסיפור על השחקנית הכוכבת משנות העשרים וה שלושים, גרטרוד לורנס. שהיתה כמו כל הכוכבות הידועות שאמריקה משחורת את חייהן: נערצת אך בודדת. מוקפת אהבים אך בלי אף אהוב אחד; וכשהזיקנה מתחילה לאיים עליה והיא רואה שהקאריירה שבחורה בה במקום אהבה מתחילה לבגוד בה, וכל אהביה הנאמנים לשעבר כבר נשואים מאושרים, היא מתמוטטת, היא אומללה.

סרט עשיר. רוברט ווין בחר ב קאריירה של כוכבת המחזמר המפורסמת, בעיקר כדי לאפשר לגילוי אנדריוו לשיר, לרקוד ולהשתולל בעשרות תפקידים שונים. הוא יכול היה לתת בצורה כזאת סיפורי חיה של אשה, בתוך מחזמר, מבלי להכריח את הגיבורים שלו לעבור משירה לדיבורים בצורה מוזיפת ובלתי טבעית. במחזמר סטאר שרים על הבמה ומתנהגים בטבעיות. אך זהו סרט עשיר בהברקות והמצאות. יש סצנות נפלאות בחיים — כשגילוי אנדריוו נאבקת על תפקידים, או מנסה להתקרב לבתה, או רבה עם בעלה השיכור. יש סצנות משגעות על הבמה. כשגילוי אנדריוו בכישרון קומי נדיר בתור שחקנית קטנה ולא ידועה, מנסה לגנוב את ההצגה מחברותיה המפורסמות ממנה; ויש סצנות שבהם הכל מתערבב כשהיא מופיעה ב מחזמר עם בן זוגה, בהופעה נהדרת של שני מלחים שהשתכרו ואיבדו את דרכם, ואינם יכולים למצוא את האונייה שלהם.

ואז מתרומם מסך שני: שני שחקנים שסיימו את ההופעה ניכנסים לחדרי ההלבשה, ומתחילים להתפשט מול עינייהם הקלה, ולרבי ביניהם: "אתה קילקלת את היציאה!" היא צועקת עליו, "ואת מנסה כל הזמן לגנוב את ההצגה!" הוא צועק עליה, וה חיוכות הקולנוי כימעת נגמר במכות.

ואז — משהו קורא להם לחזור, להופיע, למספר השני שלהם, והם מלביי שים מיד חיוך נוצץ על הפנים.

רושם עצום. מובן שבכל מחזמר מגיע הרגע הבלתי נגמור בו מתחלחלות עיני הגיבורה בדמעות, והיא מתחילה לשיר שיר נוגה על האהבה והיגון.

אבל מה זה חשוב. בעיקר כשבסוף יש הופעה משלהבת של מחזמר משולב ב קירקס, ואחרי זה מופיעות הכותרות באמצע סצנה קומית נהדרת, מעורבת בתוך שיחה מלבבת בין הכוכבת לבעלה החדש היושב לידה — וכל משפט מופסק באמצע בכותרת: שם הבמאי, שם המפיק.

וכיון שהמשפטים קצרים, והכותרות פת אומיות ורעשניות, זה יוצר רושם עצום.

איש בודד

סמוראי (הבירה, ירושלים) כמה שאלן דלון לא יתאמץ ולא ישתדל, הפנים הסכריניות שלו לא תהיינה דומות לעולם לאלו של האמפרי בוגארד, ולכן גם כשהוא שחקן שתיקה קשוחה, גם כשהוא מחייך חיוך גברי, או שקוע בשתיקה טראגית — הוא מעורר רק שיעמום עייף ואטום.

הסרט הסובב סביב החן הנשי שלו מספר על רוצח להשכיר הנרדף הן על ידי שוכריו, הפחדים שהמשטרה תתפוס אותו ותגלה דרכו את זהותם, והן על ידי המשטרה, ש תפסה אותו בליל הרצח עם אליבי חזק, והיא מנסה לשבור אותו.

היו כבר סרטים על הפושע הבודד. אפשר לראות גם את הסרט הזה בלי להשתעמם.

עיר קסומה

מדך ליום אחד (הוד, תל אביב; צר פת) הגרמנים הנסוגים מחליטים לפוצץ את העיר. כולם בורחים, והעיר הריקה נשארת בידי קבוצה של חולירוח שיוצאה מן המוסד, ופתחה בתיבות וחצי מלכות, והיא מ מלאת את הכיכר באצילים, גנרלים, מלכה

החפיק: לאשור אש

(המשך מעמוד 20)

הגיאוגרפית: טירת צבי, כפר רופין, היר דן ושבילי הפטרולים מצד אחד; וממול — שוני, מנשיה וכל יתר מקורות הצרות והיריות.

הקצין קשור ומשולב ביישובי הסביבה. מבע של חמימות שובר את ארשת הקשיחות המיקצועית כשהוא נזכר: בא כתב של מעריב לראיין את הילדים באשדות יעקב. כשהוא שאל אותם על מישמר הגבול, אמר לו אחד הזאטוטים: לוי יש דוד במישמר הגבול. הוא קצין. קוראים לו מ' הילד זכר אותי.

אני מאוד מודד עם הוריו. מבקרים בי בית וכל זה. החברה צחקו, אמרו: יש לך קרוב באשדות. אחר כך הראו לי את ה כתבה.

★ ★ ★

"עבודה של גבר"

ליפ אסף אותנו ומחזירנו לתחת בית שאן. מ. מוכיר חוב כבוד של לוי רה לנהג: "בתקריט שלשים הבאת לי קופי סת סיגריות".

אנחנו מגיעים לבסיס, ומ ממשיך לנהל את הפעולות באמצעות מכשיר הק שר שבמשרדו. סיור או שניים מודיעים על סיום. אחרי ארוחת הבוקר הם יוצאו שוב: חלקם לסיורים נוספים, לאבטחת ה

איש המשמר

סוכנת אך הוא מעדיף להישאר על הגבול.

עובדים בשדות, כדבריו של המפקד: "האר מות מעובדות עד למטר האחרון, ואף עובר אינו הפקר".

וטוב — על כוס קפה, אנו ממשיכים לשוחח, מנסים לתהות על קנקנו של הק צין היושב מולנו: מה מושך ומה מחזיק אדם בעבודה כזו? הרי אלה אינם חיילי מילואים של צה"ל התופסים עמדות למשך חודשי חודשיים ומסתלקים לבתיהם. אלה גם אינם חיילים סדירים של צה"ל, המבלים את שירות החובה במקום זה או אחר, וה צופים בלב סועם אל יום השיחרור המ יוחל.

לא. אלה אנשים שבחרו דהקא בדרך חיים כזאת — כיעוד וכמיקצוע. חיילים מיקצוענים שהתגייסו, מרצונם החופשי, וכל המצפה להם הוא — חייצבא, דם וזיעה. קשה להניח שהשכר המגותך הוא הגורם המדריבן להתנדבות האנשים לחיים שכ אלה. אך אולי ניתן למצוא שכיב של הס בר בדבריו של מפקח מ.

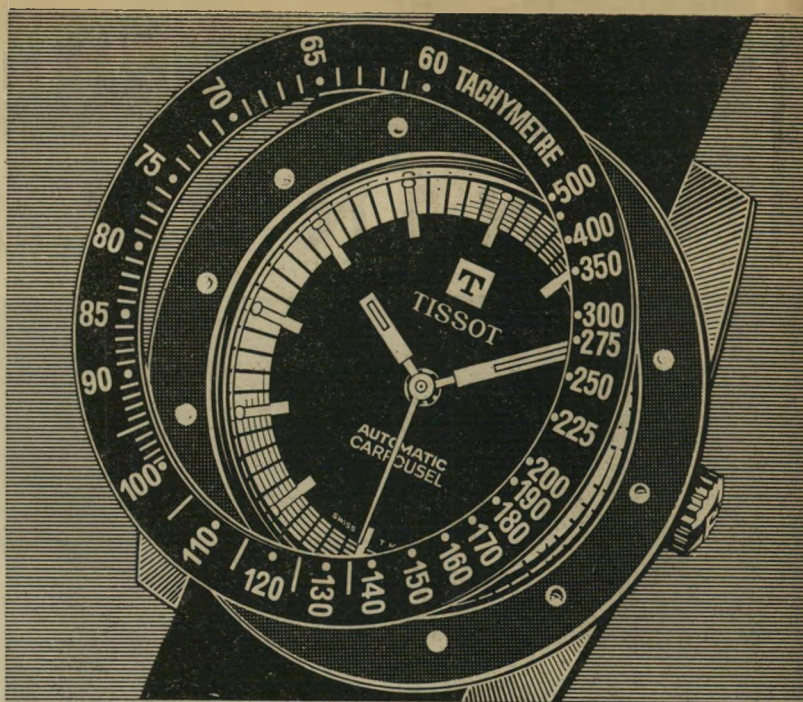
"תראה, אדוני, כאן זה קיבוץ של עמים ועדות. כאן לא חיים יחד פרנקים ואשכנזים. זה הרבה יותר מזה. כאן חיים ונלח מים יחד ערבים, ביוראים, צ'רקסים, דרווים והוהדים. והם משתלבים ומתלכדים כך ש לפעמים קשה להבחין ביניהם.

"כאן יש הרגשה שעושים משהו חשוב. מאוד חשוב. חייאנשים תלויים בזה. זאת עבודה של גבר — וטוב להרגיש שאתה עושה אותה.

"במשך התקופה האחרונה היו לי איוזה תריסר ניפגעים. אף אחד מהם לא עובר ליחידה אחרת. כולם חוזרים הנה.

"לי ניסו לומר שכבר נתתי כל מה ש אפשר לתת. שיש תפקידים אחרים, יותר קלים ופחות מסוכנים בפנים הארץ, במימ של הצבאי למשל.

"עניתי לא. אמרתי להם: אני נשאר פה — או יושב בבית. "ונשאיתי פה. על הגבול."

TISSOT carrousel

טיסו — "קרוסל"

שעון האופנה ברוח הזמן

חבל שאין באפשרותנו להציג כאן את מלוא יופיו של השעון — בשל חוסר הצבע בעתון. גשו נא אל החנות — ותתפעלו ממראהו המרהיב של "קרוסל" — החידוש האחרון של טיסו!

רצועות אופנתיות וטבעות בית השעון בשלל צבעים, הניתנות להחלפה בהתאם לצבע הבגד ו"מצב הרוח". טיסו "קרוסל" — למדידת מהירות, לסימון זמן חנייה, לספירת פעימות הדופק, להשאאת הזמן במקומות שונים בעולם וכו'.

טיסו — "קרוסל" — השעון האנטי-שיגרת

קסם בשפתייך
וזהר לצפורנייך
בשפתונים ולכות של
דורה - גלוס

dura gloss

AMERICA'S LEADING BRAND

כתבת העולם הזה באורגיה של

"לדי האהבה" החיים בקומונה בארה"ב

בה אהבה בלב. הרבה מדי בשביל להוציא אותה על אדם אחד.

★ ★ ★

מבט חזקוני

תוֹם, בן־המשפחה שלו מקליפורניה, מנסה להבהיר את העניין: "קיימת, כמובן, הבושה; קיימות גם כל המוסכמות שהתחננו עליהן; אבל כשאנחנו לוקחים לסיד, אנחנו שוכחים את כל זה. אנחנו חיים או חווים כל־כך חזקה שאנחנו מרגישים כמו איש אחד.

ג'ון, שחי לבדו בניו־יורק, מארח עכשיו בביתו את השניים האחרים. הוא אינו משיחית בשיחה. יש לו שיער בלונדי ארוך ומסולסל, והוא מביט כל הזמן במדרכה בעיניים הירוקות שלו, דרך זוג משקפיים מודרניות בעלות מיגריות.

פיתאום הוא מרים את הראש, ניכנס ל־איזו חנות פתוחה ויוצא עם חולצה אדומה ביד. "תראי, זה מתאים לך, הצבע הזה, נכון? הוא נורא יפה." אומר. אחר־כך הוא לוקח את הבגד, חוזר לחנות, מחזיר את החולצה, חוזר לחבורה — וממשיך לשתוק. מאוחר יותר, כשעוברים ליד איזה גן, הוא קוטף שושנה אדומה ומגיש לי אותה. "תשמי את זה בכפתור של החולצה, חכי אני אסדר לך אותה." ובזוג ידיים זרירות וארוכות הוא מכניס את הגיבעול ללולאה של החולצה וממשיך לאחר־מכן ללכת מאחור בשקט, במבט חולמני.

כולם עדינים, מלאי־חיבה, ומשרים הרגשה כל־כך נעימה וידידותית עד שאין רצון לעזוב אותם. אולי זה בגלל שהם גילו שה־

ום אחד ראיתי אותם באולם־הקולנוע. בעלת־הבית, אשה צנועה, ששערה אסוף ומבטה ביישני, הכינה את הבית לקראתם. היא היתה עירומה כביום הנישואין. בעלה עזר לה כשהוא באותו לבוש. אחר־כך ישבו השניים על הכורסות הביתיות, ליד איזו־טבתי־הספרים, רגל על רגל, וחיכו לאורחים. הם באו. נערות צעירות מאוד, בנות 16, 17, לחלקן — שיער גולש על הכתפיים; לחלקן — שיער אסוף. אף אחת לא מאופרת, אף אחת לא צבועה.

נערים צעירים מלובשים היטב, מטופחים, מבטים ביישניים, שמרגישים מתוכם את המשפחה הטובה הדואגת להם בבית. כולם נכנסו לדירה, בירכו את המארחים והמור־סיקה התחילה לנגן.

בחורה אחת התחילה להתפשט. נערה חיי־כנית ניגשה אל נער ביישני והחלה לפתוח את כפתורי־מכנסיו.

כעבור רבע שעה, כשכולם כבר היו עיריר־מים, רקד חלק; אחרים — שכבו על הספה ושוחחו; והעין כבר התרגלה לגופות שלהם. אז נראתה כל המסיבה תמימה וטיבעית, וגם אחר־כך, כשכולם שקעו יחד לתוך מי־טה ענקית ואורות צבעוניים רמוזו על הנעשה שם, לא נראה כל העניין גס או מבחיל.

★ ★ ★

הרבה אהבה בלב

למחרת פגשתי שלושה מהם. זה היה במוצאי־שבת, כשניו־יורק, הכרך הענקי, מתפוצץ מלחץ האוכלוסין. בתיה־קפה מלאים עד אפס מקום. למסעדות כבר לא נותנים להיכנס. המוניות רצות במה־

ושני נסיכים קטנים בני 80 כל אחד, גן־חיות, כלי־רכב; גמלים, פילים, טנקים. אל העיר הצבעונית המטרופוליטית, הקסומה הזאת, מגיע חיל בודד, עם שתי יונים, ש־נשלח כדי לפרק את מטען חומר הנפץ ש־הוטמן בה. הוא מנסה להסביר למטורפים שהם עומדים להתפוצץ, והם מוחאים לו כף, אומרים לו שצריך לנצל את הזמן הקצר, וממליכים אותו בכוח למלך.

בסופו של דבר, כשהמלחמה חוזרת לתוך עיר המטורפים התמימה הזאת, נגלית בפני החיל השטני התגלית הניראנדלית הידועה, שהמטורפים הבורחים מהחזקות שהמציאו בני־האדם אל מקלטם הסגור, הסהרם השפיר־יום האמיתיים. זהו סרט משעשע, מבריק, משמח את הלב.

תדריך

אמנות

פרסונה (פאריז, תל־אביב) שתי נשים, יבדן, בנות ימי חשף, מתגלות כמוצריה־מלאי השקרים והזיופים של החברה המודרנית. חוסר האפשרות לחיות עם האמת, אומר ברגמן, יוצר צביעות — והצביעות בהכרח מסלפת את רגשות בני־האדם, וה־סילוף גורם להתעלמות של האדם מזולתו, ולאכזריות.

שתי הנשים, על החוף השומם, מנסות להתגבר על הבעיות הללו. האחת, שחקנית ידועה, בורחת מהן כשהיא מסתגרת בתוך שתיקה מתמדת, והשנייה, האחות המטפלת בה, מנסה בתמימות לזויתית להילחם בהן. אינמאר ברגמן, שברוך כלל הצד החוק־שבן הוא הכוח הקולנועי העצום שלו, מפ־על כאן דוחק את הצד החלש שלו. מילים ומילים ושיחות ארוכות, שאינן מתעלות על השלב של הרצאת רעיונות.

פולריה (גת, תל־אביב) הבמאי המב־ריק ריצ'ארד לסטר נתן חופש מוחלט לגאון־נות הקולנועית שלו, ובעזרת שני שחקנים מצוינים משתוללת המצלמה שלו באופן מרהיב, ללא מעצורים. אלא שהשתוללות זו אינה מביאה איתה שום תוכן, רק דמיון־יות מטושטשת, ורעיונות פשוטים, שדוחק־הם, בניגוד לצורה החיטוטאווית, מובאים בדרך בנאלית שיגרנית.

מחזמר

ונסה דרגייב וריצ'ארד האריס מתחילים את **קאמלוט** (טינרמה, תל־אביב) בשירים נעימים, באחירה שובה של אביב האהבה. אחר־כך, כשהמוצות השמוניות של פראנקו־נר נכנסות לתמונה, וכולם מתחילים לנזול כמוהו, בהשפעתו, לא עוזר שהגושא הוא מעניין, והבעיות מעניינות. הכל נשטף ב־דמעות. משחק מצויין, מנגינות נעימות. **כוכב** (פאר, תל־אביב) בלוח ההצגות בעיתונים כתוב שהסרט מתחיל בשבע ו־רבע ובתשע וחצי. באים בשבע ורבע, ומתי־ברר שיש הצגות גם בשש ובתשע. מחכים

הקינוי האהבה

אהבה היא הדבר החשוב ביותר בחיים. אולי משום ששלושתם הומו־סקסואלים.

★ ★ ★

חשיש ביצ בדיקה

ג'ון מציץ פיתאום לגשת אליו הביתה. הוא גר במחסן גדול בבית בודד ב־רובע המיסחרי של העיר. "אני לא רוצה שאנשים יגידו לי מתי לכבות את האור ומתי להפסיק לנגן על הגיטארה." הוא מסביר, "אני לא רוצה לגור בבית שבו גרים אנשים אחרים."

כשעולים אליו, הוא מדליק את דאורות האדומים שמעל למיטתו הרחבה. שם קט־רת על השולחן, והחזר מתמלא בריחות מתקתקים, מעיפים, כשכולם מתיישבים ופול מדליק סיגריה של חשיש.

השעה היא שלוש בלילה. פול פותח את דלת־חדרו וקורא בקול: "מולי, ריצ'ארד, בואו, יש אצלי אורחים." כעבור כמה דקות נפתחת הדלת ממול ויוצאת מהחדר נערה צעירה בסיגריה, בעלה במכנסים קצרים וחולצה פתוחה. אחריה נגרת עגלת־הניק. כל המשפחה נכנסה לחדר, ומשתפת את עצמה בשיחה החמה, בסיגריה, בתה המנשה המוגש בכסויות קטנות.

"את רואה?" אומר פול, "ג'ון היה אחד השחקנים המוכשרים של ניו־יורק. הוא ה־פיץ בכמה להיטים — אך אחר־כך הכל נגאס לו. הוא עזב את זה. הוא אומר שמה שהוא עשה זה לא אמנות, זה בידור שנות־נים לקהל בין ארוחת־צהריים לארוחת ערב. עכשיו הוא עובד רק מפעם לפעם, מפיץ בסרטים כאלה כמו שראית אתמול, כדי

רות מסחררת ומובילות אנשים ממקום ל־מקום, ורק ההיפס ארוכיה־שיער, יושבים להם בשקט על מדרגות הבתים, על המד־שאות, ומביטים בשיחיו־נשט אל כל ה־המולה שמסביבם. הם לא נזקקים לכל הצי־ביליוניה העמוסה הזאת.

סול, תום וג'ון יושבים בין חבריהם — ופול, בתור שחור וארוך־שיער ויפה־עיניים, אומר בעדינות: "לא כדאי לך לשבת כאן. תלכדי את השמלה. אולי נטייל קצת."

כמו שקורה כל פעם שפוגשים בארצות־הברית שלושה אנשים, האחד הוא יהודי, הריו גרים בברוקלין, והוא עצמו עוד זוכר כמה מילים מההסטה שלו.

אבל כשהוא אומר "המשפחה שלי" הוא לא מתכוון למשפחה בברוקלין, הוא מתכוון למשפחה הביטניקית בקליפורניה.

"יש לנו שם בית גדול, עם כמה חדרים, הוא מספר, "אנחנו גרים שם עשרים איש. יש לנו שתי חנויות של בגדים; הבחורות תופרות שמלות, וריצ'ארד — את לא מכי־רה את ריצ'ארד? חבל, היית אוהבת אותו נורא. הוא כושי, והוא מוכשר כמו ש־ריצ'ארד תופר מכנסים; ואז, לפי התור, אנחנו מוכרים את הדברים. לא עובדים יותר מדי. רק מספיק — כדי לשלם שכר־דירה, ולקנות אוכל, לסיד וחשיש."

זהו המשפחה — או אולי השבט. עש־רים הגרים יחד, נערים ונערות; וחיים יחד, ואוהבים יחד, ומקיימים יחסים שב־קומות אחים מקיימים זוגות־נשואין.

"את לא תביני את זה," אומר פול. "רק מי שעבר את החוויה הזאת יכול להבין. אנחנו שטוס אוהבים עשרים איש במקום איש אחד, במקום בחורה אחת. יש לנו הר־

בייטס ויגולוב ב"מלך ליום אחד" חשפויים האמיתיים

שעתים, באים שוב בתשע, מתברר שהקהל עדיין לא יצא מההצגה הראשונה. בתשע ועשרים נכנסים כבר לאלום, ואז, במקום לראות את הסרט, רואים במשך חצי שעה שביעה סרטי פיסוסות, פסולת מתוצרת חוץ שנקלעה לכאן בלי מחיר, ומוצגת בקולנוע כבר למעלה משנה, כל ערב, בלי להתחלף. כשתבוא הטלוויזיה, יצטרכו בעלי בתי־הקול־נוע להפסיק קצת להתעלל בקהל שלהם. עד אז צריך כנראה לסבול. (ראה סרטים.)

ריפוד

מסולבה, באמצע החדר, מבצ' עים שניים מחברי־הקומונה של סאן־פראנציסקו. התמונות, שצולמו בק־ליפורניה, נמסרו לידי כתבת העולם הזה.

להשיג כסף לאוכל. הצענו לו לבוא לקלי־פורניה לחיות איתנו."

★ ★ ★

דרך חדשה לחיות

וא עזב את הטלוויזיה, ניתק את הק־שרים עם אביו עורך־הדין ועם אמו, ועבר לגור עם המשפחה הקיבוצית. "עכ־שיו אני כותב בעיתון שלנו", הוא מספר, "עיתון ההיפס. אני כותב רק מה שאני רוצה לכתוב — ומה שהמשפחה מחליטה שכדאי לכתוב."

כי ההיפס הללו עזבו את החברה האמ־ריקאית ומצאו דרך חדשה איך אפשר לח־יות. האם לא היו רוצים להילחם למען הדרך החדשה שלהם, לשנות את החברה הקיימת? "לא", אומר פול, "כדי לשנות את החברה אנחנו צריכים להשתמש בכלים שלה, במנהיגים, בפוליטיקה. ובסופו של־דבר יקרה לנו מה שקרה לקומוניזם: ניה־פך לחלק מהמימסד. אנחנו לא רוצים."

"היינו רוצים לחיות כמו שחיו אצלכם בקיבוץ — פעם", אומר פול, "לעבוד את האדמה, לא להזדקק לשום עזרה. אבל אצלנו אי אפשר לחיות מעבודת אדמה."

כולם מכירים היטב את הקיבוץ וחיים במידה מסוימת בהשראתו. טוב, זה לא דומה, אומר פול, בקיבוץ חיו בכל זאת בווגות. אצלנו לא. כולם חיים יחד, ואנשי־הקיבוץ רצו להקים חברה חדשה. אנו לא. אך מבחינות אחרות אין הבדל בינינו. הם לא הקימו את החברה החדשה שרצו לה־קים, וגם אנחנו לא נקים אותה."

בעולם

אך דבר אחד ברור: פראג הרסה סופית את סבלנותם וסובלנותם של הרוסים הצעירים. ובמוקדם או במאוחר עתיד קרח-הירוק להבקיע, ואז יפרצו מים אדירים במקום בו נידמה היה כי שוכן שקט ניצחי.

האיטי

בצל המוות והמין

הדיקטטור הוקן של האיטי דוקטור פראנסוא (פאפא דוק) דובאליה שולט באי ביד לא פחות חזקה מכפי שהיטלר הפעיל נגד הגרמנים. עתה מסתבר שיש, באמת, קירבה רעיונית בין השניים. לא רק בשיטות-העינויים ובהפעלת משרה חשאית, הטונטון מאקוסי הדומה להפליא, בפעולותיה, לגסטאפו; לא רק

פאפא דוק

ביקור במיצרי הילרן

בהשלטת מסע-טרור גועני — שחור, כמובן — נגד כל הזרים; אלא אף בנישתו הי רעיונית:

„אני מעריך את הגרמנים ואת הפולנים, הצהיר לא מכבר פאפא דוק בפני כתב שבעון מגרמניה. העובדה שהאיטי הכריזה מלחמה על הרייך השלישי עוד לפני ארצות הברית, היתה סקאנדל.”

הצהרה זו לא באה לבדה: „הייתי רוצה לבקר בגרסדורף, במיצריו של היטלר ש בברכטסגאדן, נאנח הורדן הוקן (61).”

האישים — כבית-הבושת. בינתיים מסתפק פאפא דוק במיצר המלך כריס-טוף — שתצלמו תלוי מעל לראשו, בחדר עבודתו, ליד תצלומיהם החתומים של מארי-תין לוטר קינג.

אך בעוד הדיקטטור הישן משתעשע בנוף, בבנייני-פאר ובמחקרים סוציולוגיים ואנתרופולוגיים, ממשיכים הטונטון מאקוסי — המאורגנים לפי תבנית-המאפיה באיטליה — לגבות מס-גלגולות מכל איכר, ולהרוג את כל מי שלא מוצא חן בעיניהם, בייחוד כשעורו לבן.

דוביבה עצמו חולה אנוש, נימצא, כך אומרים, בצל המוות. אך ככל שהוא מזקין, כך גוברות גם אכזריותו — ושליטתו: לא מכבר סיכלו כוחותיו את ניסיון-ההפיכה הי שמיני, מאז עלה לשלטון.

לא רק המוות מטיל את צילו על האיטי, בעזרת 12 אלף אנשי-מיליציה ושלושת אלפי טונטון מאקוסי: גם המין הוא חלק בלתי-נפרד מן ההווייה של האיטי.

„כשאנו מחפשים אחד האישים המרכזיים של המיטלר, הולכים קודם כל לבית הבושת של אמא קאתרינה, בפורט-דירפנס, בירתנו, אומר אחד משומרי-ראשו של פאפא דוק.

„וזה טבעי: שם אנו מחזיקים את היפות של נשות-האי. צריך רק להיזהר לא יפול על אחת הנערות בה מאוהבים אנשי הטונטון מאקוסי המקומיים.”

• בעגה המקומית: „דוד שד מישחת”

החלל

ההצגה הגדולה בתבל

מסע החללית אפולו התחיל כניסוי מדעי — צעד אחד נוסף בדרך לירח — ונסתיים, השבוע, כהצגת-קירקס בינלאומית — יד גדולה בהצגות תבל.

חברו יחד כמה גורמים: העניין הבינלאומי במסלולי-ההקפה של החללית שנשאה, בפעם הראשונה, שלושה אסטרונאוטים לחלל הי חיצון, למשך תקופה ממושכת; הפעלתה של טלחיויה כללית, בארצות-הברית ומחוצה לה, כאמצעי-הסברה אמריקאי; ומעל לכל — אישיותם הקונדסית והאנושית של שלושת גיבורי-החלל.

נזלת ורטינות. הקרנת פניהן הי מחייכות של המגיזר דון איל, והקומנדרים וולטר שירה וולטר קתמינגהם על מסכי הטלחיויה של העולם, ישר מחא-החללית חסר כוח-המשיכה — המחיש לראשונה, לרבים מן הצופים, שהמסע לירח שוב אינו חלום דימינוי אלא מהווה צעד אחד נוסף במיצע האדם לקראת כיבוש סביבתו.

לפתע, היתה חללית לא גוף תיאורטי יד מאורך כי אם חזר קטן, מעין טרקלין-עזר לכל דירה אמריקאית, בורמנית וישראלית. לפתע, היו הבעיות של חוסר-כוח-המשיכה — איך להתחזק עיפרון שלא נופל, איך לשחות מתוך שפופרת — דברים שכל אדם התחיל לשאול עצמו עליהם: „כיצד הייתי עושה את זה בעצמי?”

העובדה, למשל, ששלושת האסטרונאוטים סבלו מנזלת ושלושתם רטנו על „פקודות טפשויות” לא רק שהחיויה לכל צופה את מימד-אנושיותם והסירה מעליהם את הילת-הגבורה המופשטת — אלא גם גרמה לרבים מאוד להזדהות עם סיטואציה בה טרם נימצא איש מבני כדור הארץ, קודם לשנות ה-60 של המאה ה-20.

לכן, עם סיום מסע האפולו, עת ירד המסך על הצגת-הטלחיויה של שלושת הי אסטרונאוטים, אומנם אפשר היה להגיד: היתה זו הבכורה של הגדולה בהצגות תבל, בהיקף-הצופים שלה: בחשיבותה החינוכית; במימד-האולם בפני הוצגה; ובערכה — האמנותי וההיסטורי — לגבי הדורות הבאים.

ברית-המועצות

האם זה התחיל?

לרגע נידמה היה שהמקום אינו מוסקבה אלא פראג: שישה אינטלקטואלים יצאו בי קריאות נועזות נגד אונס-צ'כוסלובקיה. חמישה מהם אף כתבו מיכתב-הזדהות ל-דובצ'ק, נעצרו בעקבות פעולה זו.

מיכתב לשגרירות. בכירת ברית-המועצות קיימת, כרגע, תסיסה כבירה בי קרב אנשי-הרוח והטכנוקראטים. הם מאזינים לתחנות שידור זרות — למרות ניסיון נות-הפרעה שגברו בשבועות האחרונים בי רחבי רוסיה.

בעזרתו, הם שמעו על פרטי משפטם של הסופרים ליטבינוף-דניאל. פרטים אלה מילאו אותם זעם על „שיבת הסטאלינים”. מאריעות צ'כוסלובקיה אך הוסיפו לזעם זה.

מצד שני, העובדה שחוגים שמאלנים קיצוניים מחוץ לרוסיה מזדהים עם מאבקים מחוקת את אנשי-הרוח הרוסיים, ונותנת להם עזר. רק השבוע, פנו לשגרירות ברית-המועצות איבקה אישים מפורסמים מאוד ובירכו את העצורים הרוסיים: היו אחד זוג החקנים הצרפתיים איב מונטאן ו-סימון סיניורה — הידועים בשל עברם הי קומוניסטי, השחקנית הברזית ואנסה רדי-רייב, פאציפיסטית וחברת תנועת השמאל החזר; והסופר השמאלי חורחה סמפרון.

שאלת-האדירים. עמדתם של לאריסה דניאל ופול ליטבינוף נגד פלישת-צ'כוסלובקיה היתה כה קיצונית, עמדתם בבית-המשפט כה גאה והופשית, ששוב אין כל אפשרות להסתיר את הדאגה העמוקה הי אופפת את המיליטרים חוק וסדר ברוסיה.

ייתכן שתסיסה זו עדיין אינה מהווה את התחלת-סופו של הסדר הישן, המדכא, הי מיושן, של ברית-המועצות. ייתכן שהדיכוי העריצי יימשך עוד זמן ממושך.

• הפרקליטים נגדירה ודנילוב; המהנדסים קראכיבסקי, שושניקוב וסטודנקוב. בלני-נגראד מחא נגד משפטי-גנדורג הכלכלן ויקטור קראסנייה, שכבר הספיק לבלות, בעבר, שמונה שנים בבתי-הכלא של המה.

תגע בעם!

ותראה... אין יותר פגמים ופצעים. כן! אפשר לגעת סוף סוף ואין בכלל פגמים ופצעים. וכל זה בגלל עדורה. כי עדורה הורג חיידקים עמוק עמוק בתוך העור. עדורה ממריץ את מחזור הדם ומחטא ולכן יהיו לחייד, מצחך וסנטרך ללא פגם ועורך בכללותו יחזור להיות חלק וזך. הלאה עצבות... הדודות לעדורה. קרם נוזל 3.65 ל"י. סבון 1.70 ל"י.

adora

קרם, נוזל וסבון אנטיספטיים

יבלות

מחוסלות ע"י שמו קיק וחומצה סליצילית

הלאה פלסטר בלתי מועיל! הלאה סכין גלוח מסוכן! נוכסקורן — חומר נוזלי חדש מסלק הכאב תוך 60 שניות. יבלות ועור נוקשה „נובלים” עד השורש ע"י שמוש בנוכסקורן. נוכסקורן מכיל שמן קיק מזוכך, יוד ובנוזקאין המשתיק כאבים. בקבוק קטן של נוכסקורן, מרחיק היבלות האנטיספטי, חוסך הרבה צרות ב-2.50 ל"י.

NOXACORN

כל ההבדל

בגיל מסוים קיימת סכנה של הפרעות בעיכול. עצירות גורמת להצטברות גזים והרגשת נפיחות. כל רופא יאמר לך כי עליך להזהר. עכשיו לרשותך עלמונה המשלשל הטבעי. עלמונה משחרר את גוף מפסולת מוזיקה ומנוזלים עודפים. עלמונה ממריץ את פעולת המעינים בדרך טבעית ונעימה וכמו כל משלשל יוריד גם עלמונה ממשקלך. כל ההבדל: תרגיש טוב יותר! עלמונה יעזור לך! 4.80 ל"י.

almona
המשלשל הטבעי

tiny

למען בריאות תינוקך
תינוק בריא הוא תינוק מאושר! הוא נראה טוב, עורו רך, חלק וקורן רעננות, ריחו נעים, כפי שצריך להיות ריחו של תינוק בריא. קל לך לעשות את תינוקך למאושר. תני לו את אהבתך ותיני, שמו תיני, קרם תיני, אבקת תיני. 2.85 ל"י.

הישיבה כואבת

הישיבה כואבת! והריצה גס-כן! אם אתה סובל מטחורים (HAEMORRHOIDS) זה נורא! אבל כל זאת נחלת העבר. פרטין עוזר במהירות, מביא להקלה מידית. הכאב קטן מיד והגרוד נפסק, התמיחויות הבלתי נעימות מתכווצות — איזו רווחה! נרות פרטין מורכבות מחומרי רפוי ומפסיקי כאב וגואלות אותך מיד מסבל הטחורים. פרטין — לרפוי טחורים. 4.50 ל"י.

PRATIN

דיסקו בע"מ חיפה.

„ציפרוני”

סוכנות לאינפורמציה וחקירות פרטיות
טלפונים 623001, 757613 • רחוב החשמל 8, תל-אביב

✱ איתורי כתובות
✱ חקירות מסחריות

השמרני שבשבעות המיליונים באירופה נכבש על ידי רוח הזמן

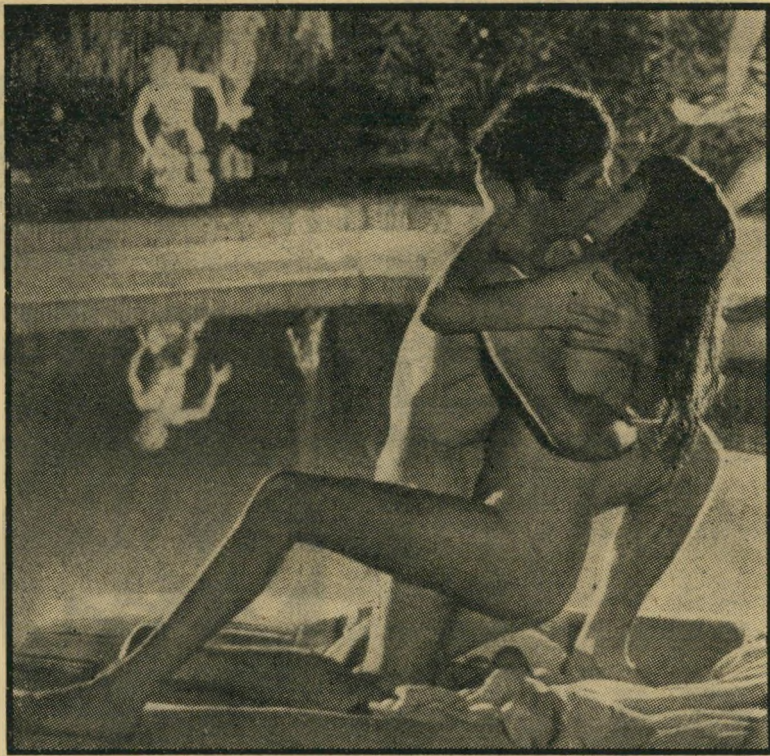
עירום במיבצר הבורגנות

נערה מעורטלת לחלוטין כורעת בור, בפזוה פרובוקטיבית, על רקע גלים קטנים. זוהי התמונה הכמעט-שבועית המתנוססת על שער המוצג ברבבות קיוס, בגרמניה ומחוצה לה. ואין בכך שום דבר מפתיע, בעצם — למרות העובדה שבמערב גרמניה קיים חוק נגד הפורנוגרפיה האוסר, בין השאר, להראות פיטמות על שער עיתון: כי המין, ועוד יותר העירום, הפכו בשנה האחרונה לסחורה העוברת לסוחר הגרמני. אף ההגון ובייחוד המכובד שבסוחריה חדשות של העיתונות השבועית: שטרן, שבועון בידור רבי-מכר (מיליונים אחדים) ועכ"כ (250 עמוד בממוצע) המיועד ל"בורגנות הזעירה, שהפכה, בעשר השנים האחרונות, לציבור הצרכנים הגדול באירופה.

★ ★ ★

הוא גם ציבור שגדל, לפני שנים קצרות בלבד, באווירה של התפוררות מיסגרות, של דיסקוטקים סוערים, של מות' רא ושל חיירווחה. ציבור צעיר, רענן, אך שמרני במהותו. ציבור שרוצה לחיות טוב — לפי מושגיו החדשים, ומושגים אלה צירפו את הארוטי קם, את המין ובייחוד — את העירום למוצרים הטבעיים, היומיומיים, מוצרים עליהם אין לוותר אף לא שבוע אחד. לכן בשפשטה בגרמניה, בדומה לבריטניה ולארצות-הברית, אופנת ירחוני-העירום הבריים, מצאו לפתע עצמם השבועונים — שטרן, קוויק, בונטה אילוסטרייטד ועוד — בפני בעיה: לצמצם את המכירות או להיכנע לאופנת-העירום.

הם בחרו בדרך השנייה. וכך הפכו ה"מגאזינים המשפחתיים הגדולים — והשטרן

במדור הקולנוע

מופיעות, כל שבוע בלי יוצא מן הכלל, תמונות-עירום נועזות ביותר. אחת מן החזקות ביותר שהודפסו עד כה בשטרן היתה סצינה מתוך הסרט האיטלקי הפלייבויים, עם דליה בוקארדו ובקים פיימו.

על השער

של השטרן מופיע, כמעט מדי שבוע, נערה ללא בגדים. היא תמיד יפה, בדרך-כלל ספורטיבית, לפעמים אפילו צנוע. ואיש שוב אינו מסוגל להתרגש מדבר אשר הפך ממש לנחלת הכלל היומיומית.

את העובדה בכותרת-הסידרה עלידי תצלום מים של בני-אדם חשופי-פרחה — ובגדים.

לאחרונה, הרחיק השבועון לכת עד כדי כך שהוא גם פירסם מאמר רפואי — על צורה בה צריך לשבת בן-אדם בשעת הי-עבודה ליד שולחן-הכתיבה — המעוטר על ידי תצלומי-הדגמות בלתי-שיגרתיים:

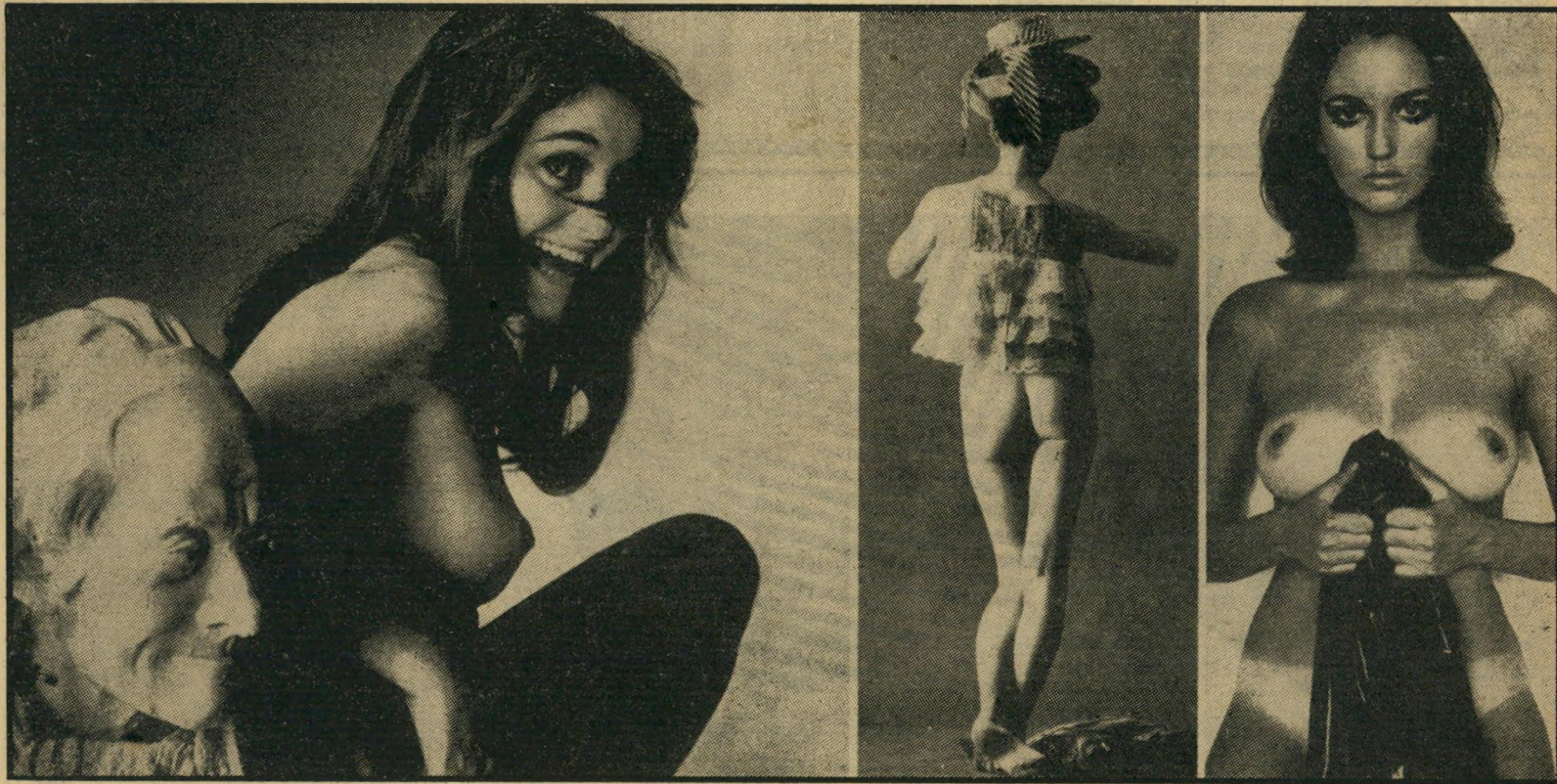
הדוגמנית המדגימה את הישיבה הנכונה והבלתי-נכונה — עירומה כביום היוולדה.

★ ★ ★

בדור שקיימות גם סיבות יותר הגיוניות להראות איך בנוייה אשה יפה.

למשל: צילומי-האמנות של האמן הדרום-אפריקאי הגדול סם ("קאובוי קייט") הסקינס.

או למשל: צילומי-אופנה שבהם צריך להבליט פריט אחד — כגון כובע — עלי-ידי העלמת כל יתר פרטי-הלבוש. ומה טבעי

במדור „הכלל והפרט“

הודפסה כתבה על הצלם-הגאון סם האסקינס, על אשתו ועל אורח-חיו. הכתבה נבחרה, כפי הנראה, בגלל העובדה שצלם דרום-אפריקאי זה התמחה בשורה של

בראשם — למיבצרי-העירום של גרמניה.

★ ★ ★

מסתבר שהדבר לא הזיק לאיש. לא לשטרן וליתר השבועונים — המוכרים יותר מתמיד, ודווקא לאותו ה-ציבור הבורגני והשמרני לו מכרו גם בעבר.

לא לשלום הציבור: המשטרה הפסיקה, למעשה, לנהל משפטים פורנוגרפיים

בסיבות להציג את הגבר — ובייחוד את האשה — במצבם הטיבעי.

כך, למשל, אין הם מסתפקים בפירסום תצלומי-עירום הלקוחים מסרטים — כמו תצלומי-מיסגל נועזי אך יפהפה הלקוח מתוך הסרט הפלייבויים. דברים כאלה כבר הפכו, מומן, לנחלת-הכלל.

לא: הם גם מפרסמים סדרות סוציולוגיות כגון האדם קוף ללא פרווה, כשהם מבליטים

נגד סוחרים-ספרים או דוכני-עיתונים, מתרכזת עתה באיסור סיפורת סוטה או תצלומי-סטיית מאזוכיסטיים או סאדיסטיים.

למרות כל אלה, לא נקטו הממשלות של המדינות הפרדאליות של מערב-גרמניה את הצעד ההגיוני הסופי, ולא ביקשו את חוקי-האיסור האנטי-פורנוגרפיים הקיימים. הן מסתפקות בכך שההוקים אינם מופעלים. אין השטרן מתבייש, ואין עורכיו חוסכים

אלבומי-עירום מהודדים ורבי ערך, שהמוכר שבהם — קאובוי קייט — נמכר ברבבות עותקים. למעלה: „איך מצלמים גופת-אשה בצורה חמה וחייה“ כותב השבועון ומראה (משל) תמונה מקאובוי קייט (באמצע) באלבום 5 נערות: (וימיין) מתוך נערות נובמבר. יותר משיטת-החשיפה עד למינימום? מכל מקום, דבר אחד ברור: דוגמת ה-שטרן היכתה גלים. כיום שוב אין העירום, בגרמניה, תופעה בזויה או נועזת במיוחד. אפשר לראות נערות עירומות חלקית או לחלוטין גם על שפת-הים, במקומות מסויי-מים וגם במועדוני-לילה ובדיסקוטקים. מבלי שהדבר ייראה בעיני אף אחד כי-הזמנה לאונס או כסמל מיסחרי של יצאנות.

המצב ממשיך לזרום על מרמנוחות. דאג רק שחייך לא יוטרדו עליידי גורמים בלתי צפויים, ביקורים מפתי עים, נשים שלא רצית בהן מומן או חובות ששכחת. אם את רוצה בשלחת נפש, מוטב ש לא תעני על המכתב אשר תקבלי השבוע. יום רביעי ויום חמישי הם הקובעים לגבי הי יופי שלך. התפקיד: שום דבר לא דוחק. ואם את יכולה — למען בריאותך ויופיך — שימרי על דיאטה רצינית והשתדלי ללבוש לבן.

הזדמנות נהדרת עשויה להתקל בדרכך — ואם אתה לא טיפוש, תוכל להשיג כימעת כל מבוקשך. בימים רביעי, חמישי ושישי, לעומת זאת, מוטב שי תפסיק לחלוטין את כל התוכניות לטווח ארוך: לא עכשיו העת לחשוב על העתיד. התרכזי ב הווה, שהוא נעים, ולפי עמים גם מבלבל למדי. בתדיגים: קחי את עצי מך בידיים. יש לך נטי ייה לחלום בין שתי אפשרויות. אך הפעם, מוטב שתחליטי תיכף. לבשי כחול בהיר.

הפגישות הרומאנטיות בהן אתה חפץ לא ייערכו בימים הראשונים של השבוע. באותם ימים תהיה עסוק מדי בדברים עיסקים. לעומת זאת, צפה לסוף השבוע — מיום א' עד ליום ג' — בדריכות, אם אתה צמא לאהבה. בעניינים הקשורים בחוק, בחוזים או בביטחון, מוטב שי תסמוך על כוחהישי פוט האישי שלך — אבל רק לאחר שבי דקת, בעזרת מומחים, את כל האפשרויות. הזור מאותו אדם המעמיד פני ידיו ומשדל אותך להיכנס איתו לעסקים, כי אין תוכו כבד.

נראה ששוב אתה מתיר לפחדך הכמוסים לעמוד בדרך לסיפוק — ובייחוד בדרך לררי מאן חדש ולוהט. אל תעשה זאת! אתה עלול להחמיץ הזדמנות בלתי ישיגרתית באי

מת. בתשור: אל תתני לרגש לבוא במקום השי ללב לבד. קודם כל, תני פחה, עצלות ותאווה אי שיות — כל אלה פחות חשובים, השבוע, מדי רישות חיי האהבה שלך. מסע קטן ירענן את מחשבותיך ויביא מרי גוע לנפשך. בזמן האחרון השקעת את כל כוחך ומרצך בעבודה. הגיע הזמן לנוח.

שינויים בעבודתך או בעיסוקיך הם רק לטובה. אף על פי כן, זהו שבוע בו מוטב שתתבונן בכל הנעשה סביבך בקורטוב של חשדנות ושל חקרנות. אם מזדמנים לידך מכתבים שאינם מיור עדים לך, אל תפתח אותם — אלא אם כן אתה מעוניין לדעת עד כמה אנשים מסורי רעות. כוח העבודה שלך סובל, השבוע, בגלל הפרעות עיכול. אתה סקרן מטיבעך, אך לא תמיד זה משתלם. עליך להימנע מכך. לבשי ירוק.

פניך תהיינה רעות. עליך לעלות במישקל. לא ייתכן גם שתתני ל התרחשויות לשנות את מצביה הרוח עד כדי כך. עליך להגיע לנקודה יציבה, פחות או יותר. אחרת יסבול החלק הי חשוב ביותר של אי שיותך — חוש ההומור

והתכונות היוצרות שלך. מצד שני, צפה להתפתחויות חיוביות ביותר בתחום הפי נאנסי. אל תעשה חובות: בקרוב יורמו ללידך סכומים רציניים. לבשי בגדים זהובים.

זהו שבוע סוער, בתחום הרומאנטי, העיסקי, המשפחתי ואף במה שקשור במריבות. אם לא תדע לרסן את עצמך, אתה עלול להיתקל בכל מיני צרות ולהסתבך עם כל מיני אנשים שבעצם רצית ביקורם. אבל אם תדע איך לי ווסת את ריגשותיך, צפה לרגעים מהנים ואף להצלחות מסויי מות בכל תחום ותי חום. לביאות צריכות להתאפק, אף הן, מסערת ריגשות: אחרת ישלמו ביקור.

בשני מישורים משתפר המצב, שהיה לי אחרונה לא כליכך איי איי איי: בתחום יחי סייך עם בני המשפחה שלך ובתחום הכנסותיך הפינאנסיות. עם זאת, זכור שעדיין לא יצאת מן המבוך הסתום. כדאי לנהוג באיפוק, לא לקי פוז — וגם לא מוכר חים לספר כל דבר לי כל מבר ומכרה. יהיה עליך לשקול מחדש את כל צדדי אישיותך שלך. אחרת תגלה, מאוחר יותר, שביססת את קרפועך על מישה. אל תרבי לאחר בערי בים, בייחוד בעונה הזאת. עוד תצטנני.

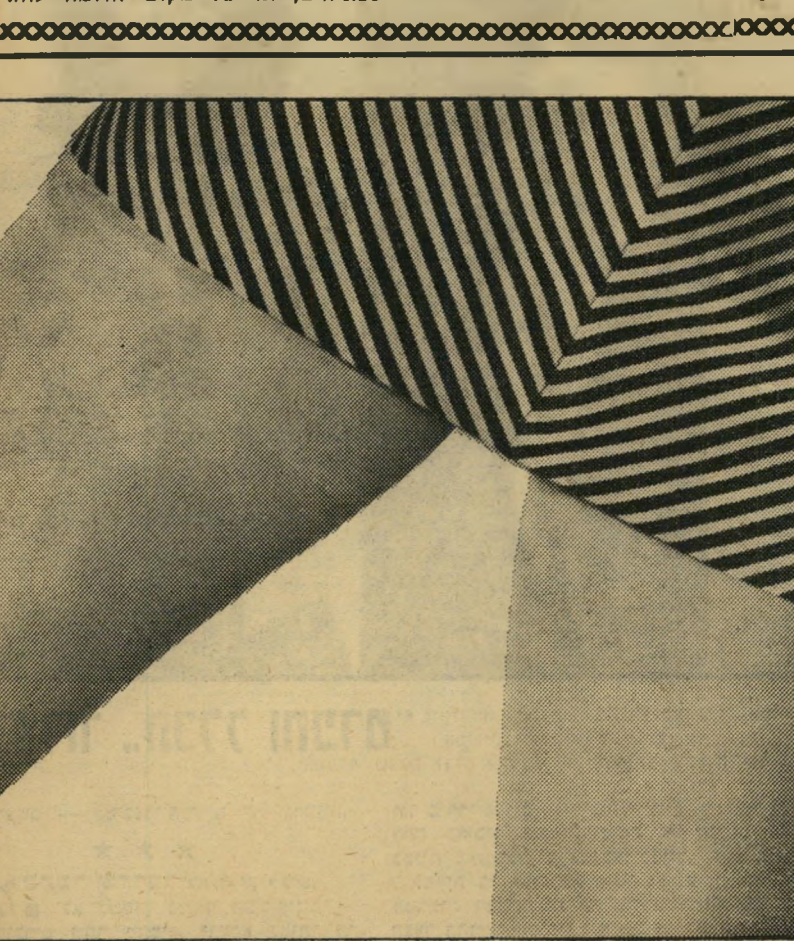
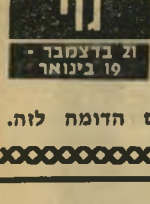
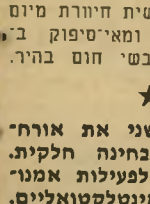
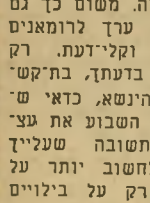
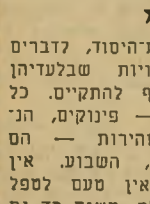
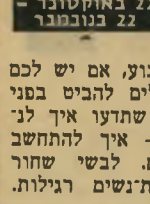
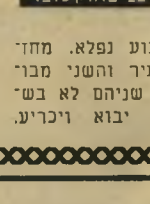
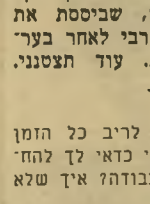
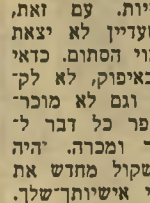
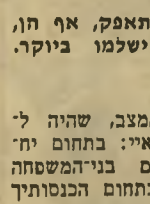
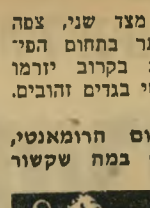
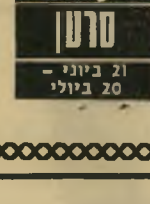
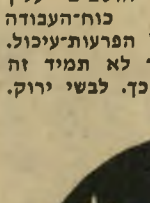
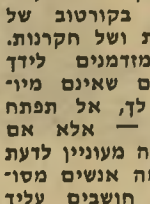
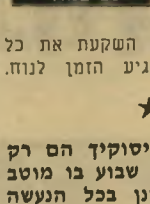
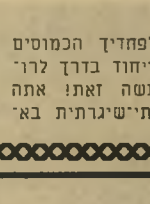
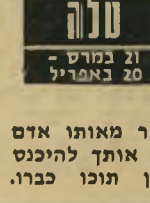
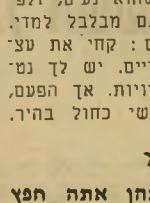
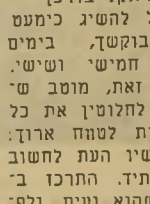
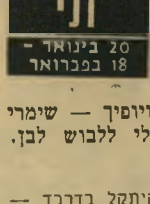
נו, האם אתה באמת צריך לריב כל הזמן עם הבוס? ואם כן — אזי כדאי לך להח ליף אותו, יחד עם מקום העבודה? איך שלא יהיה — התנהגותך חר רגת מתחום המותר. אם את צעירה, בתי מאזניים, דעי שאת מס תכנת בקבלת החלטות חד צדדיות וקיצוניות. מוטב היה לו התייעצת עם אדם בעל ניסיון רב משלך — או לפחות לו המתנת עד שריגשותיך ישובו לאיזון מסויים. במישור הרומאנטי זהו שבוע נפלא. מחד רים אחרים שניים, אחד צעיר והשני מבוי גר ממך בהרבה ובעל הון. שניהם לא בש בינך, אל דאגה, השלישי יבוא ויכריע.

לעקרב מסויים אחד יה יה זה, השבוע, סוף הדרך. הוא ייתקל במיכ שולים רבים עד כדי כך בתחום שבה, עד ש יפסיק, ששט, את פוע לו. אשר ליתר בני מזל עקרב — זהו שבוע קשה, ומסוכן, ורצוף אכזבות קטנות. אך אכי

זכה אחת גדולה אפשר למנוע, אם יש לכם כוח רצון חזק ואתם יכולים להביט בסני הכלולות באובך. העיקר, שתדעו איך לני הוג בזולת ועוד יותר — איך להתחשב איתו ולא להיות אנוכיים. לבשי שחור או אדום והיהי מחלות נשים רגילות.

העיקר שתשים לב לבעיות היסוד, לדברים העקרוניים לגמרי, להתרחשויות שבלעדיהן לא תוכל להתקדם או אף להתקיים. כל היתר — פיננסי, הנ אות, זהירות — הם מותרות, השבוע, אין פנאי ואין טעם לספל בכל אלה. משום כך גם אין כל ערך לרומאנים קצרים וקלי דעת. רק אם יש בדעתך, בחישי תים, להינשא, כדאי שי תעסיקי השבוע את עצמך בתשובה שעליך לתת לבקשתו. השתדלי לחשוב יותר על הבית ועל העבודה ולא רק על בילויים והוללות. לא לחינם את נעשית חיזורת מיום ליום, כתוצאה מחוסר שינה ומאי סיפוק ב חיים חסרי תוכן אלה. לבשי חום בהיר.

יהיה זה השבוע בו תשני את אורחי החיים שלך, לפחות מבחינה חלקית. את יתר הזמן תקדישי לפעילות אמנו תית או לעיסוקים אינטלקטואליים. מצד שני, זהו שבוע לא כליכך טוב לאהבה ולרומאנטיקה. הקשרים שלך עם בנות מול טלה, או אריה, למשל, עלוי לים להתרופף אם תדרוש רבות מדי או אם תנסה לבצע את הכיבוש מייד, על הי מקום. היה אסטרטי טג ובצע כיבוש צעד אחר צעד ובביטחון. חדל לצאת, במשך שי בוע זה, לבילויים על שפת הים, או כל מקום הדומה לוה.

הם כבר עוזבים אותנו - אבל...

אלה הם פניו, "הצ'רצ'ילים", אחת מלהקות-הצמרת של ישראל, ששמה הולך לפנייה לא רק בארץ. לכן הם מתכוונים עתה לצאת לסידרת הופעות בחו"ל. ארבעת החברים משמאל הם: סלומון וסטון, מויכאל גבריאלו, חיים רומנו ועמי טרייבוש. וזה שמראה את הצד השני של המטבע? רובי הקסלי, כמוכן. הלהקה נמצאת עתה בעיצומן של החזרות לקראת נסיעתה.

הארץ מלאה להקות-קצב מעולות

מערכת **העולם הזה** תזמן את כולן יחד במאורע של השנה

בסטיבל הקצב הישראלי

בו תיבחר להקת-הקצב הטובה ביותר ויוענק לה

שרביט הזהב 1968

(„שרביט פז“)

הפסטיבל יתקיים ביום חמישי, 21.11.68, באולם „סינרמה“ בתל-אביב

כרטיסים למכירה ב„רוקוקו“ ובכל הקופות

תזמורות-קצב נוספות, המעוניינות להציג את מועמדותן, יפנו להנהלת הפסטיבל, ת.ד. 136, ת"א, ויוזמנו למיבחן.

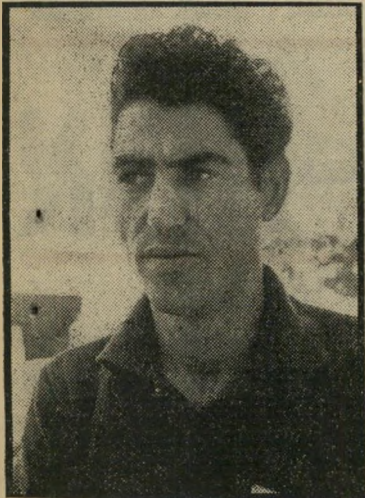
במישאל הקוראים, על הלהקה הפופולארית ביותר בארץ, צעדו השבוע בראש הרשימה: „הכוכבים הכחולים“ — ואחריהם, במרחק לא רב, „הרוים והשמנים“. את המקום השלישי, בינתיים, תפסה, למרבית ההפתעה: להקה הנקראת „כוכבי ציון“ — שהיא להקת ילדים מירושלים.

במדינה

תורת האומה

דרכו של נכה

אליהו ביטון (30) נמצא על סף היאוש. זה כמה חודשים שהוא מחפש עבודה מתאימה ועדיין לא מצא. אליהו הוא אב לשלושה ילדים קטנים. עד לפני מלחמת ששת הימים עבד כצבע עצמאי, מצא את פרנסתו בכבוד. כחבלן, גויס הי אים במלחמה ובעת שפוצץ מיכשול של אבנים ברמה, נפצע אליהו קשה בכל גופו, שכב כמה חודשים בבית חולים — לאחר מכן שהה זמן מה בבית הבראה. עתה הוא מבלה את מרבית זמנו בהתרוצצות מייגע, שהמסלול העיקרי שלה הוא — ליסכת השקים במשרד הביטחון. **טרמפ עד הבית.** „אני לא יודע מה קרה לאנשים במדינה!“ טוען ביטון. „לפני המלחמה הם היו כל כך טובים! לקחו אותי טרמפ עד הבית, חילקו לנו עוגות, ביקשו מאיתנו לטלפן הביתה —

נכה ביטון

לא עבודה — לא סיחג

ממש התחננו. אך עכשיו אני מחפש עבודה ואף אחד לא מנסה לעזור לי. איבדתי את הרגישות בדייט, מסביר אליהו בפשטות, „אני לא מסוגל לכתוב. לעיתים קרובות אני גם נתקף בסחרחורת ולכן אני מסוגל לעבוד שוב בצבעות.

„האמת היא שמשרד הביטחון טיפל בי די טוב עד עתה: הם גם איפשרו לי לגור בדירה ברמת אביב, בשכר דירה גמור; אבל כשמיגיעים לעבודה — אין עבודה.“ לפני זמן מה שלחו את ביטון להיכלי התרבות, לעבוד כסדרן. „סירטרו אותי כי משך שבועיים“ הוא ממשיך, „בסוף אומר לי המנהל: חזור לעובדת הסוציאלית: היא תתן לך את התשובה.“ בעצמו פחד או התבייש להגיד לי.

„לאחר כמה זמן שלחו אותי לבנק קופת ע.ס. העבודה פשוטה: הייתי צריך להחזיק שם ציור מתחתון, וכשמישהו היה צריך לפתוח כספת — עזרתי.

„ניגשתי לשם. ביקשו ממני למלא שאלון. ביקשתי מאחד העובדים לעשות זאת — כי קשה לי לכתוב. המנהל שמע זאת, וכש'באתי אליו, אמר: „אין לנו עבודה בשבילך, אם אתה לא מסוגל לכתוב — איך תוכל לפתוח מגעולים?“

„אמרתי לו: „אני פותח את הדירה שלי כמה פעמים ביום“ — אבל זה לא הועיל.“ ביטון חזר לליסכת הסעד. למרות בקשו תיו, לא קיבל „תקנות רפואיות“, שיקבעו שאין הוא כשיר לעבודה. אך גם עבודה לא קיבל.

ובינתיים ממשיך הנכה הבלתי-רשמי להסתובב — ללא תעסוקה.

רחובות

הפיל הלבן

„אתה מביא פילים לבנים לרחובות!“ קרא בתדהמה ובועס חבר מועצת העיר הליבראלי דב כרמלי (60) לעבר ראש העיר, המהנדס יצחק כץ ממפא"י.

זה היה בסוף 1964. כץ פיתח, בדיוק, את תוכניתו הגראנדיוזית להקים ברחובות בית ספר תיכון גוסף — אך גם בית-תרבות

...היא והוא !

היא מחליקה על-פני הים
הוא מחליק על-פניך מבלי שתחוש בו

חזק! 6
עתה בדיסקנסר עם 6 סכינים + **1** חינום!
סכין אחד חינום!
מתנת 'אדיסון' לחברך כדי שגם הוא יהנה.
על כל פנים אדיסון יותר נעים

בית הספר לעתונאות

בית ציוני אמריקה
תל-אביב

החלה ההרשמה לשנת הלימודים
תשכ"ט בקורסים הבאים
שיתקיימו בתל-אביב:

- * עתונאות
- * פרסום ויחסי-ציבור
- * כתיבת תסריטים
- * לקולנוע ולטלוויזיה

תחילת הלימודים: 20.11.1968

פרטים מלאים, תכנית לימודים מפורטת והרשמה: בבית ציוני אמריקה, רחוב דניאל פריש 1, תל-אביב, כל יום בין השעות 9 עד 1 לפני-הצהריים, 5 עד 8 אחרי-הצהריים.

שיעורים פרטיים לערבית

גם לתלמידי תיכון.
המעוניינים יפנו לת.ד. 136
ת"א, עבור מורה לערבית.

צפרניים יפות וחזקות

סוד הידים החטובות:
כה קל: טפלי בצפר-
נייד ובמקום גדילתן
פעמים אחדות בשבוע
(או כשאת מורידה את
הלכה) בִּנוֹיִיל. ראי
כיצד שברים וסדקים
נפסקים מיד וכיצד יג-
דלו צפורנייך במחי-
רות ותהיינה שלמות
וחזקות.

סוד ה־נוֹיִיל: נוֹיִיל
מכיל חומרי בנין הד-
רושים לגדול ולהשל-
מת שומן הצפרן, המ-
גן עליה מפני חומרי
רחיצה מודרניים או
כל גורם אחר.

סוד: שמרי על צפר-
נייד עם נוֹיִיל בקבי-
עות, וצפרניים דקות
ושבירות יהיו ממך ו-
הלאה ובמקומן צפר-
ניים יפות וחזקות
אשר ישוו לידך מר-
אה נאה, אלגנטי ו-
חטוב.

550

NuNale

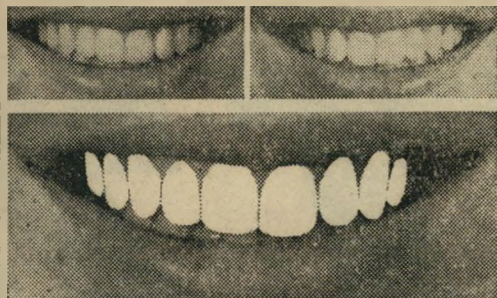
מחזק צפרנים שבירות

מוצר דיסקו בע"מ חיפה

תוך 7 ימים יהיו שינייך לבנות כפי שלא היו מעולם

לאחר הברשה עם טילאק
במשך 3 ימים

שיניים מזוחמות
ע"י אבן שן וניקוטין

לאחר 7 ימי שמוש בטיילאק

טיילאק
אינו סתם משחת שיניים:
טיילאק הוא
"מלבין שיניים"

טיילאק הוא תכשיר מדעי חדש, אשר
מרחיק את אבן השן הצהובה והמסוכנת
וכתמי טבק חומים. עד עתה לא היו שינייך
לבנות כפי שהיו יכולות להיות. טילאק
יהפוך את צבע שינייך ללבן טהור. אם
ברצונך להיות נאה יום יום, עבור לטיפול
לשמוש בטיילאק.

תראה(י) את ההבדל לאחר שמוש בשפופרת
אחת.

3-60

teelak

שפופרת אחת — מספיקה לחודש ימים

מוצר דיסקו בע"מ חיפה

לאביו: עבודה, משפחה, דאגות-פרנסה.
אבל כשהוא היה בן 18, הוא מצא, יום
אחד, גיטרה חשמלית אצל חבר שלו. הוא
התחיל לפרוט עליה.
זה משך אותו. הוא בא אליו עוד פעם
ועוד פעם — והתחיל הפכו לצלילים וה-
צלילים הפכו לשירים.
הוא כבר ידע לנגן אחד ושניים. את ה-
כסף שהרוויח בחורש שלאחר מכן — מסר
למורה לנגינה.

5000 ל"י נדוניה. כבר באותה תקופה
נהג עזרא לעבור ליד חנויות כל־הנגינה,
הסתכל שעות ארוכות על הגיטאות החש-
מיות המונחות שם, מבריקות וגוצצות.
משפחתו כבר ראתה, בשלב זה, רק מח-
צית משכורת חודשית. ויום אחד בהיר הוא
ניגש אל אמו והתעניין לדעת מה עם 5000
הלירות שהיא החזיקה אצלה מזה שנים,
בתור נדוניה לשלושת הבנות.

עם 5000 הלירות הללו — בתוספת כסף
נוסף, אותו חסך בעצמו — הוא ניכנס
סוף־סוף לחנות כל־הנגינה, יצא משם עם
גיטארה חשמלית אמיתית. גדולה. שלו.

וכשהגיטרה בידו, הוא היה כבר אדם
אחר. הוא התחבר עם עוד ארבעה בחורים,
וביחד הם החלו לעבור בדיסקוסקים קטנים
— בהתחלה רק בשכונה שלהם, שכונת גסי
כהן בחולון. הם התחילו במועדון בית לא-
זאט, ניגנו שם שנה שלמה, ותמורת עבר
דה רצופה, ערב ערב, קיבלו מבצל־המקום
ציוד נגינה בשווי של 5000 לירות. בכסף
שהם הרוויחו בעבודת סיוע, נגרות, וצביעה
בשעות היום — הם שיכללו את הציוד
הזה, ומאחר שהיו להם כבר כלים משוכל-
לים, הם הצליחו לעבור למועדון קובלן ב-

פתח־תקווה.
שם הם עבדו שנה נוספת, תמורת שלר-
שה מיקרופונים, ואחר־כך המשיכו עוד
שנה, וקנו אמפליפאייר לבאס וגיטארה נר-
ספת. בכסף שהרוויחו שילמו חובות על
כלים ישנים וחדשים שנקנו. הם עצמם ומש-
פחותיהם החקיימו מעבודות היום.

חבריה־להקה כבר היו משופשפים בשלב
זה. הם קראו לעצמם החיות. והיה להם
קהל קבוע של צעירים שהיה בא לשמוע
אותם להעריץ אותם. עם השם החדש וה-
טוב שלהם הם קיבלו סוף־סוף עבודה ב-
דיסקוסק סיני, במרכז תל־אביב.

שלושה חודשים הם ניגנו שם — ואז
פרצה השריפה. בבוקר הם עוד לא ידעו
על זה כלום. בערב, לאחר יום עבודה של

מהודר, שייקרא בית שנקר, ובו אפשר
יהיה למצוא כמאה תמונות של צעירים
פאריסאים ידועים.

בית־ספר ריק. זעקתו של כרמלי לא
עזרה. בית שנקר הוקם — והפך, אומנם,
לפיל לבן לכל דבר.

החודש חידש כרמלי את מאבקו. חבר-
המועצה הנימרח יצא בשורה של גילויים ש-
הונתם לזעזע את דעת־הציבור האדישה ל-
תעלוליהם של אבות־העיר מסיעת מע"י.

500 אלף לירות הוצאו מקופתה הנקובה
של העירייה — ועתה עומד על תילו בית-
ספר תיכון לתלפארת, קבע כרמלי.

הוא גם עומד ריק ושומם ומסוגר, ב-
סביבות בית־משפס השלום. מדוע? כי לא
נמצאו תלמידים שילמדו בו ואף לא מורים
שילמדו בין כתליו!

הסביר כרמלי: גם בנייתו של בית־התר-

בות, בית שנקר, מתנהלת באיטיות. ה-
עירייה כבר ביזבה את מרביתן של 400
אלף הלירות, אותן קיבלה כתרומה מקרן

שנקר לכיסוי הוצאות־הבניה. התוצאה —
לקבלן ניתנו שטרות במקום מזומנים.

הסגן ידע. כרמלי יוצא באני מאשים
לוהט נגד ראש־העירייה המפא"י לשעבר,
המהנדס כץ, ונגד יורשו משה ברזילי —
שכיהן שנים רבות כסגנו של כץ. ידע את
כל פרטי האסון התקציבי טרם החלה הבניה.
"חוק מזה", מצביע כרמלי, "נימצא בית
שנקר הניבנה ממש בקירבת בית יד לבנים
— שגם הוא מתמלא אך בקושי רב. אז
מה סיתאום צריכים שם שני בת־תרבות?
מגיב על כך ראש־העיר, ברזילי: "נכון
שהמצב התקציבי של העירייה קשה. לא
פתחנו את בית־הספר התיכון החדש כי
התברר שאפשר יהיה להפעיל, השנה, רק
ארבע כיתות.

"אשר לבית שנקר — זוכנו יהיה שונה
מזה של בית יד לבנים. המשמש תריס בין
רחובות לבין שכונת שערים. עתה שני ה-
גושים לא יצאו מקופתים."

אסונות המיתר שנשרף

כל הלילה בערו הלהבות בדיסקוסק סי-
ני. ובבוקר, כשבאו להעריץ את הנזק,
התברר שנשרפו השולחנות, הכיסאות, חלק
מהקירות — וכל־הנגינה.
בעל הדיסקוסק אמר שזה לא נורא. מכ-

נגן עזרא ברכי (ימין) וחברים ללהקה*
קול עמוס לאור נר

ריכי הביטוח אמרו שהנזק לא כליכך גדול:
לחדש את הקירות זה לא הרבה עבודה.
הכיסאות והשולחנות לא עולים הרבה כסף;
וכל־הנגינה — מה זה כבר כל־הנגינה?

כדי לדעת את התשובה לשאלה כזו —
כדאי לשאול את הנערים שלהם היו שייכים
הכלים שהלכו למימון.

עבודה מזרי ארבע־עשרה. עזרא
ברכי התחיל לעבוד בגיל 14. הוא גמר
בית־ספר עממי, בבית לא היה כסף לשלוח
אותו לבית־ספר גבוה יותר, אביו כבר לא
עבד מומן, ואמו הכינה ברוחק ארוחות לכל
ששת הילדים מקוצבת משרד־הסעד. עזרא
נשלח לעבוד כשוליה, אצל סיד.

הוא לא חלם על עתיד גדול ומזהיר. הוא
לא חשב שהיו לו חיים שונים מאלו שהיו

* על שם אריה שנקר, נשיא התאחדות
בעלי־התעשייה המנוח.

בת-אורן

אחבת קצף
חלומי
ללא
סבון

להתרגעות ורעננות אין טוב מאמבט
קצף חלומי של "בת-אורן". אמבט
ריחני מרגיע ומשיב נפש.

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי
המערכת והמנהלה: תל־אביב, רח' קרליבך 12, טלפון 30134.
ת.ד. 126 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ.
תל־אביב, רח' סוף 6 • גלויות: ציקוגרפיה כספי בע"מ.
העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

העולם הזה

מידור

עשית

זאת

ד'קליו

?! !!

